

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

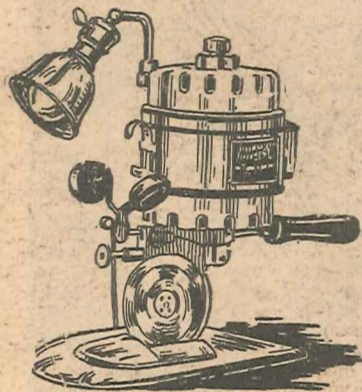
Naar kineserne offerer til forfædrene.

Grundstenen i kinesernes religion er dyrkelsen af forfædrene. Himlens sønner ærer og tilber sine hedengangne fædre. Mange familier har i hjemmene specielle kapeller hvor de bringer sine forfædre ofre af te og røkelse; andre samles paa begrave'sespladene og foranstalter der paa visse dager af aaret glimrende fester til forfædrenes ære. Det gjælder — efter kinesernes overbevisning — at sikre de afdøde en rolig gravfred ved at holde dem rikelig forsynet med føde- og drikkevarer i den anden verden, og en slik gravfest former sig derfor først og fremst som en høitid lig opdisking af alle mulige herreretter, som f. eks. deilige, stekte griser, retter af ris, østers, salanganreder som menes at falde i de afdødes smak. Under orkesterledsagelse og til akkompagnement af en troldmands ivrige besvergelse, hensattes delikatesener paa den dødes sidste hvilested. Kineserne vilde imidlertid ikke være de praktiske mennesker de er hvis de ikke ogsaa tænkte lidt paa nutiden og sig selv. Naar de har skaaret en god skive flæsk af grisen og anrettet en portion af de andre retter til forfædrene, tar de selv resten af matvarene med sig hjem og her sluttet da offerfesten til alles tilfredshet med et flere dages spise- og drikkegilde.

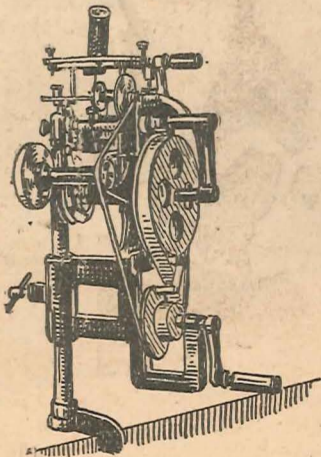
KURIOSITETER

En interessant ridetur. I den zoologiske have i New York findes der en skildpadde, som antas at ha den respektable alder av 350 aar. Den er et kjempeeksempel av racen, og som man ser av fotografiet er den ogsaa i besiddelse av kjempekræfter, idet den tilsynelatende med største leihet bærer en voksen mand paa sit skjold. Og skjønt den er saa gammel at den har levet paa dronning Elisabeths tid, er den dog en stor slikmund. Paa billedet sees vogteren i færd med at takke for rideturen ved at gi kjempeskildpadden en banan.

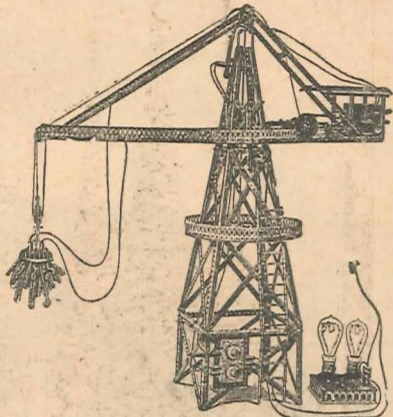

En elektrisk klædesaks. Med de repeterte saks' forbander man gjerne forestillingen om to skarpe, knivlignende metalstænger, som krydser hverandre. Men skal man klippe f. eks. klæde i større mængder, benytter man mange steder nu et apparat, som i det ydre ikke har nogen likhet med en saks. Et slikt apparat, en moderne, elektrisk klædesaks, er den, som er vist her og som klipper toiet ved hjælp av et roterende hjul, som er meget skarpt i kanten. Med en slik klædesaks kan man paa en gang klippe gjennom mange lag klæde.

En korrespondance-maskin. En mand, som heter Steiger, har nylig konstruert en maskin, ved hjælp av hvilken man paa en letmaate kan veksle „mundtlige“ brever med sine venner og bekjendte. Maskinen bestaar i hovedsaken av en fonograf, som istedetfor plate eller vokscylinder har en metaltraad,

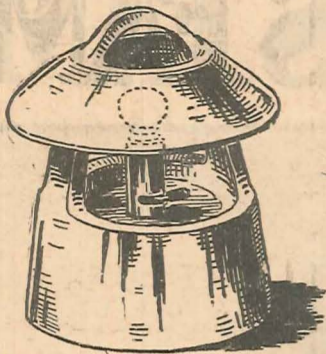
i hvilken membranens skrivesstift sætter sine merker. Vil man sende en meddelelse til en eller anden, avgir man denne meddelelse mundtlig til fonografen, og naar man er færdig, tar man det paa-gjældende stykke metaltraad ut av apparatet og kan nu sende det med posten til apparatet. Denne indsætter den modtagne traad i en tilsvarende maskin og sætter fonografen igang, hvorefter han i makelighet kan sætte sig ned og høre hvad det er hans fraværende ven dennegang har at meddele ham. Billedet her viser hvorledes en slik moderne korrespondance-maskin tar sig ut, set utvendig fra.

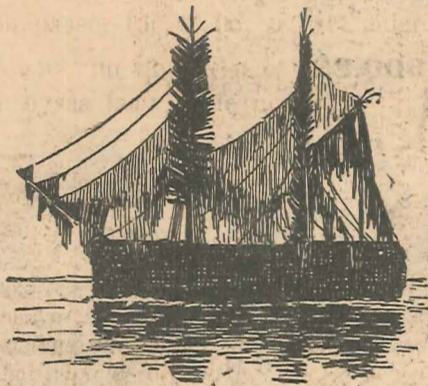
En leketøiskran efter det moderne elektromagnet-princip. Den mest moderne form for en kran er elektromagnet-kranen. Den har særlig fundet anvendelse i maskinverksteder og paa metalfabrikker, og princippet i den er, at en kraftig elektromagnet bringes i forbindelse med de jernsaker som skal løftes, hvorefter strømmen slutes. Jernsakene hænger da fast ved magneten, og kranen kan nu dreies bort til et andet sted, hvorefter strømmen avbrytes, magneten slipper jernsakene, og disse er nu paa plads. Den her avbildede kran er bare et leketoi, en lilleputkran, men den arbeider efter samme princip som de store elektrokraner, og den er et vidnesbyrd om hvor nøie man i den moderne leketøisindustri følger fremskridtene i teknikkens utvikling. Det lille apparat nede til høire med de to lamper er et motstandsapparat, som indskytes mellem kontakten og den lille kran, hvorved det blir mulig at benytte strøm fra en almindelig lysledning.

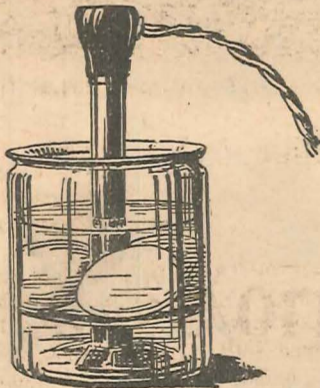
Fotavtryk som identificeringsmiddel ved barnerov er en amerikansk nyhet, som skyldes New Yorks politi. Man har lagt merke til, at likesom ikke to personer har samme fingeravtryk, saaledes findes der ikke to barn med samme fotavtryk. Da barnerov i Amerika ikke er helt sjeldne, er det en betryggelse for ængstelige mødre, at deres smaa barns fotavtryk er indregistrerte, saa at barnas identitet retslig kan godtgjøres i tilfælde av at barna skulde bli røvet og fundet hos personer, som nægter at utlevere dem under henvisning til at barna er deres egne.

En elektrisk natlampe som forbruger yderst litet strøm er vist her paa billedet. Den er utstyrt med en 2-lyspære, som bare kræver en spænding av 6 volt. Sættes lampen til en ledning som fører strøm paa 110 volt, omsættes strømmen ved hjælp av en i lampens fot anbragt lilleputtransformator til strøm med 6 volts spænding, hvorved der ikke — som ved indskulte modstande — gaar strøm tilspilde. En lampe som denne er derfor ganske billig i bruk.

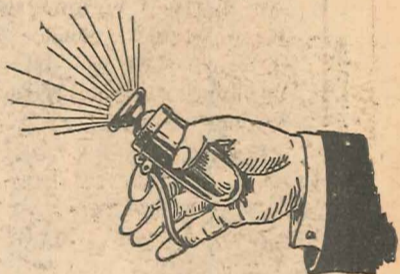
En frygtet gjest blandt folkene paa de østindiske øer er pestskibet. Det er en baat paa 6 meters længde med bambusmaster og bastseil. Naar der er utbrutt pest paa en av øene, sender folkene der et slikt skib avsted uten mandskap ombord, men med rike offergaver til pestens gud, som man paa denne maate haaber at kunne lokke ombord og bli kvit. Naar pestskibet sendes avsted, ber man: „Bedstefar Pest! Gaa bort! Gaa godvillig bort! Gaa bort og besøk et andet land! Der er mat ombord til reisen. Vi har ikke mer at gi dig!“ Naar pestskibet nærmer sig en anden ø, vækker det vild rædsel blandt dennes beboere. Ved alle midler søker man at hindre at det naar ind til land. Sker dette allikevel, blir skibet med alt som er ombord øieblikkelig opbrændt, saa at ethvert spor av dødsseieren er utsløttet. Derved er al fare avendt, mener man.

Dyppvarmeren kaldes den interessante og praktiske lille opfindelse som er vist her, og som er av svensk oprindelse. Dyppvarmeren er et elektrisk kokeapparat, men den er akkurat motsatt de sedvanlige elektriske kokeapparater, idet vandet her ikke holdes i apparatet, men tvertimot: apparatet silles ned i vandet som skal opvarmes. Vil man f. eks. koke egg med dyppvarmeren, holder man vand i et glas, lægger eggene ned og stiller dyppvarmeren op i glasset, hvorefter man sætter strøm til, idet apparatet først er sat i forbindelse med en almindelig stikkontakt. En 1/2 liter vand bringes paa den maate ikok paa ca. 7 minutter. En kuriositet ved dyppvarmeren er det, at man f. eks. koker melk med den, kan man bruke den som ske til at røre med, for at melken ikke skal svis.

Eventyret om kjempefuglen Rok, som de fleste kjender fra „Tusen og en nat“, og som synes saa mystisk og fantastisk, at de færreste vilde falde paa at der kunde ligge et virkelighetsgrundlag bak, har ikke destomindre faat en bakgrunn av virkelighet, siden man rundt omkring i jordlagene har fundet rester av nu utdøde kjempefugler som har været av saa gigantisk størrelse at de overgaar alt hvad vi er vant til ellers at se i fugleverdenen. For bare at nævne et eksempel: Kjempefuglen Diatryma ajax, som levte i teriærtiden i den del av de nordamerikanske fjellegger, hvor nu den berømte Yellowstone Nationalpark findes, var saa stor at forholdet mellem den og en almindelig struds og et menneske vilde ha været som vist paa billedet her.

En elektrisk lommeløkt uten batteri. En fransk oppfinner har konstruert en liten, praktisk, elektrisk lommeløkt, i hvilken der istedetfor det sædvanlige batteri, som maa fornyes altfor ofte, findes en lilleputdynamo som leverer den nødvendige strøm, og som er langt mer holdbar end de galvaniske batterier. Dynamoen arbeider bare naar lyset skal brukes, og den sættes igang og holdes i bevegelse ved hjælp av et litet haandtak, som vekselvis presses ind mot lokten med fingrene og atter slippes. Dette gjentas saa længe man ønsker at lyset skal brænde. En anden fordel ved denne lampe er det at den er let at ta fra hverandre og sætte sammen igjen, naar man ønsker at se den efter og reparere den.

Mark Twain-klippen i Kanaca. Paa vestkysten av Vancouver-øen i Britisk Columbia findes der et fremspringende fjeldparti som har den eiendommelighet, hvilket en oppmerksom iagttagere engang tilfældig opdager, at fjeldet, naar man betrakter det fra et bestemt punkt, i sine omrids viser umiskjendelig likhet med den berømte amerikanske humorist Mark Twains karakteristiske profil.

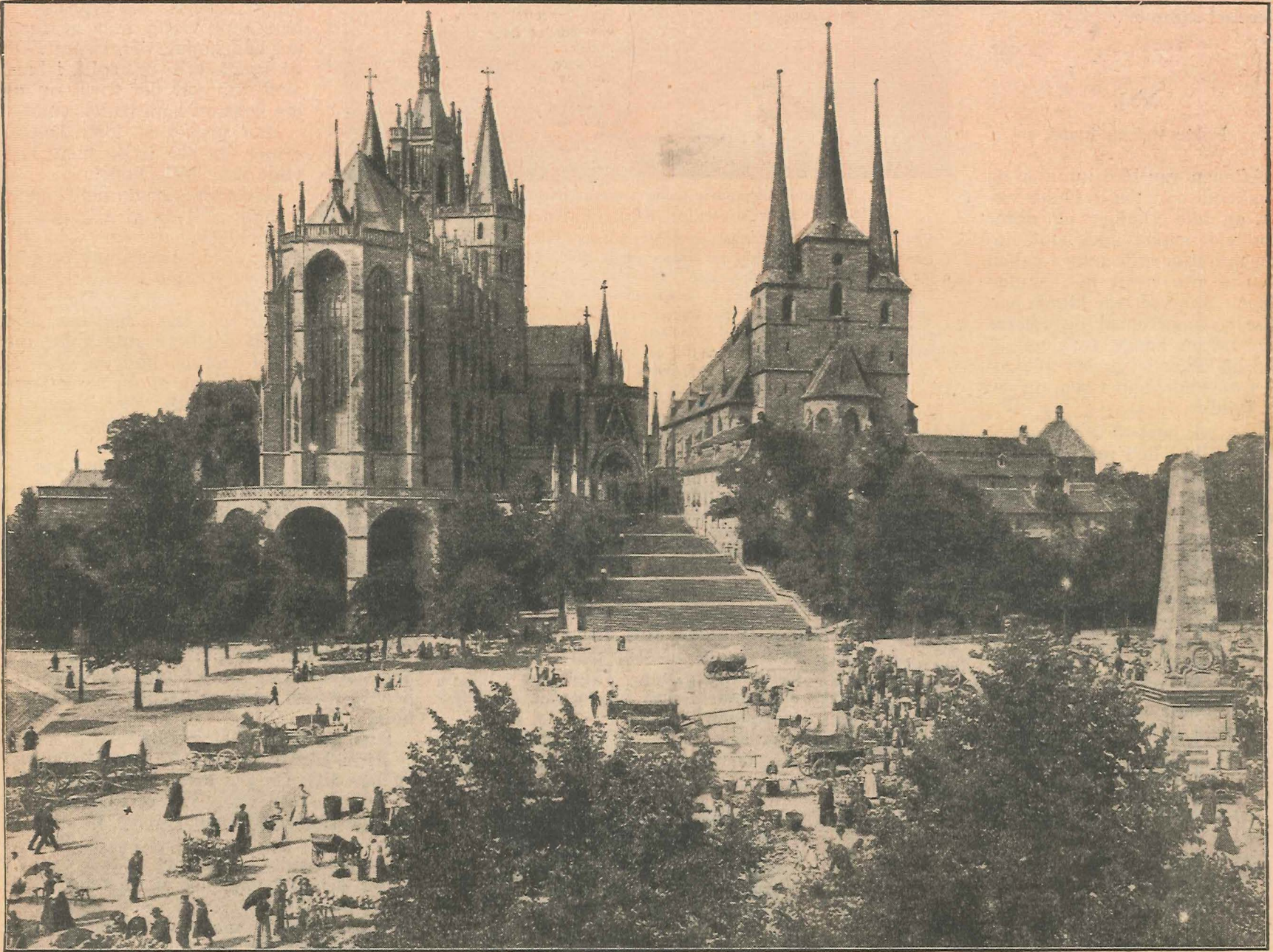
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 7.

Torsdag 17. februar 1921.

45 aarg.

Fra de tyske gartneres store haveby Erfurt. Her ligger hovedtorvet, domkirken og St. Severinskirken side om side.

Ved Erfurts gamle, merkelige domkirke.

(Til ovenstaaende billede.)

Erfurt er en av Tysklands mest maleriske byer. Den er Thüringens gamle hovedstad, omkring den laa i tidligere tid som i en kreds alle de smaa thüringske fyrstendømmer og hertugdømmer, og da egnen er frugtbar blev Erfurt baade en stor og en rik by. Nu hører den til den preussiske provins Sachsen og har over 100.000 indbyggere. Berømt er byen blit særlig ved sine gartnerier. Paa over 200 hektarer land omkring den dyrkes jorden som haver, og der skal være drivhus som tilsammen dækker over 100.000 kvadratmeter. Blomster, frugt og planter sendes herfra ut over halve Europa. Den merkeligste plads i byen er den saakalte „Vor den Graden“, d. v. s. „Foran trappen“, og dette navn stammer fra at der fra pladsen fører en trap paa 48 trin op til et plataa hvor der like ved siden av hverandre ligger to store kirker. Man ser dem paa billedet her: tilvenstre den store domkirke, tilhøre St. Severinskirken. Domkirken er fra det

12. aarhundre, men er i tidens løp efterhaanden blit ombygget og tilbygget saa mange ganger at man kan finde næsten alle stillarter representert i den. Allikevel gjør den et imponerende og skjønt indtrykk. Under kirken strækker sig en mægtig krypt, og indi kirken finder man en række gravmæler for thüringske fyrster. St. Severinskirken som er fra det 15. aarhundre er bygget i ren og streng gotisk stil, og dens tre spir er av en eien-dommelig virkning. Tilhøre paa pladsen staar en obelisk, reist til minde om der sidste kurfyrste av Mainz. „Vor den Graden“ heter nu offisielt Friedrich-Wilhelmsplatz, men Erfurts beboere benytter allikevel aldrig ansvet end dens gamle navn.

Taushetens aak.

Av

Amy Mac Lauren.

Autorisert oversættelse.

(Forts.)

Lady Brewster blev ikke længe i spise-stuen efterat middagen var over, og da

hun og Nanny hadde forlatt værelset kom Sir Andrew og hans gjest snart til fuld forstaaelse uten mange ord, mens de røkte sin cigar og drak kaffe.

Det vilde ha været ubehagelig for enhver mand at skulde ha avgitt detaljerte forklaringer, og Jack var taknemlig for den venlige og forstaaelsesfulde hensynsfuldhet som blev vist ham. Sir Andrew var opriktig da han sa at naar ulykken først var ute var han glad for at den var hendt utenfor hans dør fordi han der-ved hadde faat anledning til at lære Jack at kjende.

Jack fandt det meget vanskelig at bringe Nannys navn paa bane og omtale den uendelige utaalmodighet han følte.

„Snak heller ikke om det i det hele tat,“ avbrøt Sir Andrew ham rolig. „For det betyr naturligvis at vi skal miste hende. Jeg vet ikke hvem vi kommer til at savne mest — Nanny eller barnet. Det blir saa dødt efter dem begge.“

Jack la sin cigarstump i askebægeret.

„Vi har endda ikke lagt nogen bestemt plan,” sa han nølende. „Vilde De ha noget imot at jeg lot dem bli her — skal vi si en uke til — og jeg saa kom tilbake og hentet dem?”

„Det vilde bare være os en glæde,” svarte Sir Andrew idet han reiste sig fra bordet. „Gaa nu og snak med hende og læg Deres planer som De selv synes.”

Han la haanden paa den unge mands skulder idet de forlot værelset sammen.

XVI.

Fortryllelsen brutt.

Aftenen var like lummer og trykkende som dagen hadde været, og alle vinduer og dører stod vidt aapne. Jack stod nogen minutter tvilraadig i hallen uten at vite hvad han skulde gjøre. Sin vertinde kunde han ikke se noget sted og efterat Sir Andrew hadde forklart at han hadde endel brever at skrive forsvandt han i retning av sit kontor.

Jack gik bort til utgangsdøren og saa ut. Det var ikke helt mørkt endda, men veiret var mørkt og himlen overtrukket.

Han gik gjennom buegangen og etpar skritt nedover den trange havesti som paa begge sider var begrenset av buksbomhekker, og her stod han stille og lyttet. Ikke en lyd avbrøt stilheten. Glimtene fra fyrtaarnet paa Mo Isle flammert med mellemrum over havets mørke overflate som iaften laa næsten unaturlig rolig, for kysten var meget utsat paa dette sted og var næsten alltid i oprør.

Jack bøide sig litt frem og ventet paa det næste glimt for at kunne se over til den lave havemur som hang utover kanten av klippen. Ja! Hans syn skuffet ham sjelden, selv ikke i mørke. Han saa tydelig en hvit figur derborte og han gik imot den.

Nanny visste at han vilde komme for at se efter hende, og hun hadde ikke noget ønske om at skjule sig. Hun ventet paa ham og hun hadde lyttet efter en eller anden lyd inde fra huset. I den store stilhet som hersket vilde selv den svakeste lyd kunne høres.

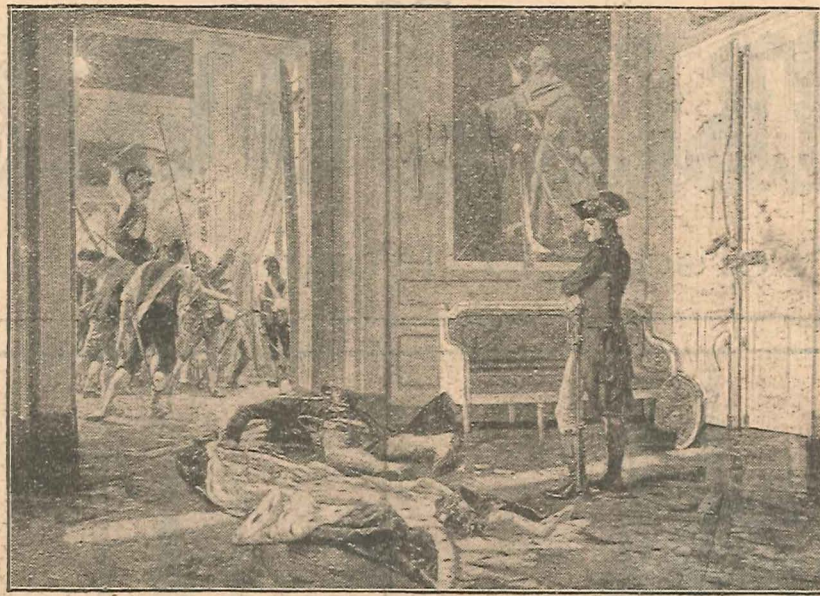
Hun hadde hørt spisestuedøren bli aapnet og hun hadde set Jack komme ut i buegangen; omridsene av hans skikkelse avtegnet sig tydelig mot lyset indenfor og hun visste at han nu hadde faat øie paa hende.

Da hun saa ham komme imot sig bekjæmpet hun av al sin magt den sindsbevægelse som truet med at overvælde hende. Det var som om hun skulde kvæles, og hun studerte paa om hun vilde bli istand til at faa frem et eneste ord.

Hun merket at han rørte ved hendes kjole og stod ganske stille ved siden av hende. Saa stille at hun kunde høre ham trekke pusten hastig og uregelmæssig. Hun visste at han kjæmpet mot en sterk sindsbevægelse, som den foregaaende aften i hallen, og hendes hjerte higet efter at høre de ord hun visste laa ham paa tungen.

Hun famlet efter hans haand i mørket og drog ham til sig. Muren var flat og bred og hævet sig bare etpar fot over det

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Den unge Bonaparte under stormen paa Tuilerierne.

Efter maleri av Realier Dumas.

Den 10. august 1792 stormet en øphidset folkemasse „Tuilerierne“ i Paris, nedsablet Schweizergarden og fordrev kong Ludvig XVI, hvem man beskyldte for forræderi mot fædrelandet. Der blev anrettet frygtelige ødelæggelser i slottet. Endet officerer av hæren forsøkte at faa folkemassen beroliget og at faa den drevet ut av Tuilerierne. Mellem disse officerer var ogsaa en ung korsikaner som het Napoleon Bonaparte. Otte aar efter at han hadde skuet ødelæggelse i slottet og set det øphidsede folk, bodde han selv her som Frankrikes førstekonsul.

sted hvor hun sat. Hun drog ham ned indtil han var like ved siden av hende.

„Jack,” sa hun, „jeg vet at alt er godt. Der er noget som sier mig det. Hun har git dig fri. Kanske jeg har gjort hende uret. Hvad det end var for et løfte som bandt dig saa har hun nu løst dig fra det.”

„Ja, hun har løst mig fra mit løfte,” sa han hæst, „hun har git mig fri.”

Nanny la hodet mot hans skulder og slog armene om halsen paa ham mens hun hulket av glæde. Hun var som et barn som endelig har fundet det hvilested det har længtet efter.

„Jeg er saa lykkelig,” hvisket hun. „Og du er ogsaa lykkelig, er du ikke?” tilføiet

Glimtet fra fyrtaarnet flammert et sekund og oplyste klart Jacks ansigt.

hun bløtt. „Er du saa lykkelig saa du ikke kan snakke, Jack?”

Hun var tilfreds med at sitte stille. Det var nok for hende at vite at det var Jacks skulder hun lenet sig mot. Hun følte hans hjerte slaa mot hendes.

Men hans arm sluttet sig ikke fastere om hende og han kysset hende ikke. Kanske han tænkte paa den foregaaende aften da han hadde overrumplet hende og han hadde trodd hun var sint, siden hun løp

fra ham. Men nu var det ganske anderledes — det maatte han da vite!

Hun løftet hodet saa meget at hun kunde se ham.

„Er du saa lykkelig at du ikke kan snakke?” mumlet hun med munden ind til hans øre.

Glimtet fra fyrtaarnet flammert et sekund over hans ansigt og hun saa det tydelig. Det viste at han kjæmpet med sig selv, men ved hendes berøring blev trækket om hans mund fastere. Av uttrykket i hans øine visste hun at hvad det end hadde været som hadde bragt tvil og splid i hans sind, saa var det forbi nu og det bedste i ham hadde vundet.

Han prøvet at løfte hendes armer fra sin hals, men hun vilde ikke løfte hodet.

„Hvorfor gjør du det?” spurte hun. „Vil du gi mig grunde og forklaringer?” Hun var igjen den gamle, iltre Nanny og hun sa heftig: „Jeg bryr mig ikke om dem — det har jeg jo allerede sagt dig. Jeg har sagt dig at jeg bryr mig ikke om andet end at hun er gaat ut av dit liv og at du aldrig mer skal se hende eller høre fra

hende. Og du sier at slik blir det. Da bryr jeg mig ikke om noget andet.”

Et øieblik holdt han hende fast ind til sig, saa skjøv han hende fra sig med en bestemthet som ikke kunde misforstaas.

„Du er saa ædelmodig,” sa han, „langt mer ædelmodig end jeg fortjener. Men der er noget jeg maa si dig. Jeg er ikke fri i den forstand du mener, men jeg er endda bundet av visse betingelser. Jeg vet ikke om jeg handlet riktig i at gaa ind paa dem. Det har pint mig hele aftenen. Jeg hadde haabet at kunne fortælle dig hele historien og være færdig med altsammen, men —”

Han holdt inde et øieblik.

„Hun bad mig om at bevare taushet en uke til. Og jeg lovet hende det. Der er ting du maa vite. Det er nødvendig at faa dit samtykke med hensyn til en viss ting.”

Nanny vendte hodet bort.

„Er det nødvendig at si mig det? Jeg stoler paa dig.”

Hun gjorde det meget vanskelig for ham — meget vanskeligere end hun visste. Han hadde nu den samme følelse av bitter ydmygelse som dengang da han kastet barnets blomsterkrans fra sig fordi den brændte hans fingrer.

„Jeg føler det som om jeg ikke har ret til at berøre dig eller motta den kjærlighet du tilbyr mig saalænge der i mit hjerte findes en eneste tanke som du ikke kan dele,” sa han.

Hun holdt fremdeles hodet vendt fra ham.

„En hel uke,” hørte han hende mumle. „En hel uke — og jeg skal se ham hver dag!”

Han la sin haand paa hendes, men trak den tilbake til sig igjen.

„Jeg reiser bort,” sa han. „Jeg reiser imorgen og kommer straks tilbake naar uken er omme.”

Hun trykket hans haand mot sit kind og sat en stund uten at røre sig.

„Jeg maa reise,” gjentok han usikkert. „Kan du ikke indse det?”

„Naar reiser du?” spurte hun med klangløs stemme.

„Saa tidlig jeg kan. Jeg har fortalt din

fætter at jeg reiser. Og han forstaar det — ialfald det som er til at forstaa."

„Det er søndag imorgen," sa Nanny hastig.

„Det kan nok arrangeres," sa Jack fast. „Jeg har tænkt over det."

Nanny reiste sig.

„La os gaa ind," sa hun. „Det gjør det saa vanskelig naar der ikke er mer at si."

Han fulgte hende opover stien og talte ikke før de var kommet indenfor lysskjæret fra hallen.

„Barnet sover vel?" spurte han.

„Ja, det har sovet i flere timer nu," svarte hun.

„Maa jeg se hende?" bad han. „Jeg faar vel neppe anledning til det imorgen naar jeg skal avsted saa tidlig."

Hun rødmet og saa litt tilraadig ut. Saa nikket hun samtykkende og gikk foran ham opover den trange vindeltrap som førte til barneværelset. Døren stod paa klem og Margaret sat i en lav stol ved siden av vuggen. En lampe med skjerm stod paa bordet ved siden av hende. Margaret's hænder laa foldet ledig i fanget hvilket var noget usedvanlig for hende.

Da hun saa de to i døraapningen reiste hun sig straks og forlot værelset.

Nanny gikk bort til bordet og flyttet lampen slik at dens skjær faldt like paa barnet uten dog at skinne like i ansigtet paa det. Saa trak hun sig tilbake i skyggen.

Hvad vilde hun gjøre nu? De brune krøller var vendt fra ham. Det var meget varmt og begge armer laa ovenpaa tepet. Omridset av det blussende kind og øienvippenes bue blev tydelig fremhævet mot den hvite pute.

Hun saa ham bøie sig dypt over vuggen og hun tænkte han vilde kysse en av de smaa bløte armer. Kanske hadde han villet det, men pludselig rettet han sig op og stod ubevægelig og saa paa det sovende ansigt.

Nanny saa hans læber bevæge sig og saa vendte han sig og gikk mot døren.

Hun grep en saks som laa paa bordet, bøide sig over barnet og klippet hurtig av en av de brune krøller.

Paa bordet laa et stykke av et baand og hun bandt den hastig sammen. Jack hadde naadd døren. Et sekund til — og han vilde være gjennom den, men da merket han at hun stod ved siden av ham. Han saa ned og fikk øie paa det hun holdt i haanden. Hun rakte ham haarlokken.

„Ta den," hvisket hun og puttet den i tammen paa ham. „La den ikke bli tat fra dig."

Taarene trillet nedover kindene paa hende.

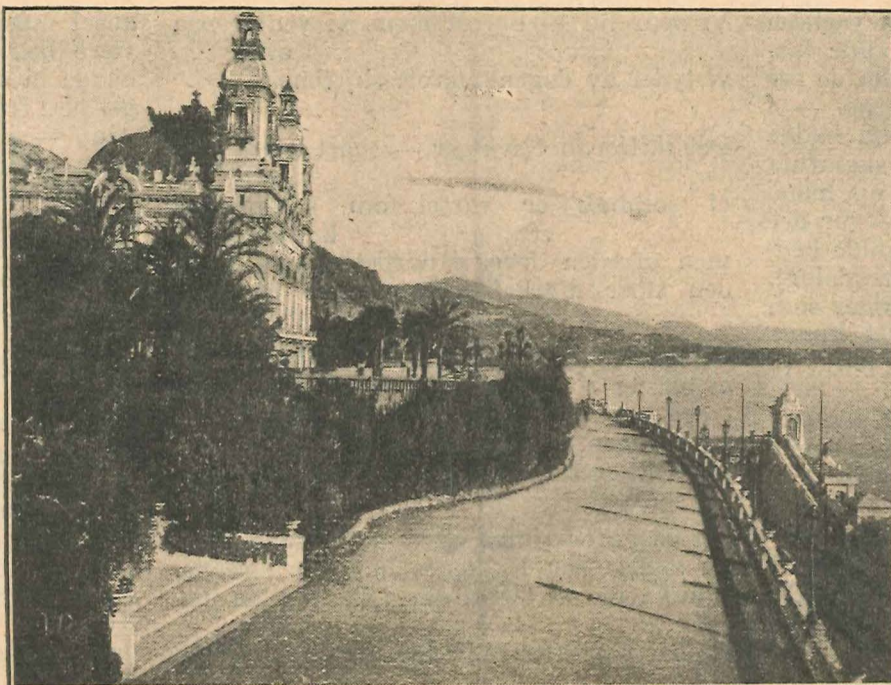
„Gaa," sa hun, men da han ikke rørte sig skjøv hun ham fra sig med begge hendene. „Gaa," gjentok hun og idet hun gikk tilbake lukket hun døren lydløst etter sig.

XVII.

Jacks avreise.

Før Jack forlot Pittivie tok han speciel avsked med Margaret og han var saa heldig at træffe hende alene.

Han var under sin sykdom kommet til

Paa Monte Carlos terrasse.

Langsmed kystlinjen, bare nogen faa meter over havet, gaar jernbaneskinnene, men herfra løfter sig saa i terrasse bak terrasse landet mellem havet og Sjøalpernes lave bygning, øverst oppe solvgraa av olivenskogene, nederst blændende i solen av de hvite bygninger. Slik ser den franske Riviera ut, i kilometervis fra Cannes over Nizza og Menton til den italienske grense. Billedet her er fra et av den franske Rivieras skjønneste punkter, fra det omtalte og beundrede Monte Carlo. Den hvite bygning tilvenstre er spillebankens palæ, fra hvis marmorbænker under palmene man har utsigten til Middelhavets evigblaa flate, hvor næsten aldrig et seil sees, og hvor næsten aldrig en damper strækker sin røksripe under himlen. Det er et av Middelhavskystens mest idylliske steder, solfylt og fredfylt, et stykke paradiskjorden. — Efter fotografi.

at holde meget av sin sykepleierske og Margaret hørte til de mennesker som indgød alle dem som kom i berøring med hende absolut tillid.

Hun hadde laget en udmerket konstruert hanske som skulde erstatte bindet han hittil hadde baaret om sin saarede haand, og han moret sig over den interesse hun hadde vist over resultatet av sit verk da hun første gang saa hansken i bruk.

„Nu kan jeg da se at jeg har fingrer," sa han smilende. „Og jeg har da litt følelse i dem!" Han prøvde at bevæge dem frem og tilbake.

Han hadde ikke et øieblik været ute av hendes tanker.

Han hadde sagt farvel og skulde til at gaa da han vendte sig om igjen.

„De vil nok passe paa dem for mig — vil De ikke, Margaret?" sa han og saa ind i hendes alvorlige øine.

Margaret spurte ikke hvem han mente med „dem".

„De skal ikke være ængstelig," sa hun rolig. „Jeg skal passe paa dem til De kommer tilbake."

Saa tilføiet hun som om en tanke pludselig var slaat ned i hende:

„De har vel git Sir Andrew Deres adresse?"

„Ja," svarte Jack, „jeg har git ham den. Jeg er i London."

„Har De noget imot at gi mig den ogsaa?" spurte hun.

„Nei, jeg vil gjerne De skal vite den," svarte han og paa et litet stykke papir skrev han saa godt han kunde navnet og adressen paa sin klub i London.

„Se saa," sa han, „der vil alt træffe mig," og med et varmt haandtryk forlot han hende.

Efter Jacks avreise gikk livet paa Pittivie sin vante gang, og allerede da den første dag var gaat grep Nanny sig i at undre sig over om ikke alt som var hendt indimellem hadde været en drøm.

Den første aften efterat hun hadde sagt farvel til Jack hadde hun graat sig isøvn; men hun var ung og hendes sind hadde ungdommens elasticitet. I begyndelsen følte hun en rastløs uro og hun grep sig i at sitte og stirre paa det gamle ur i hallen og med en umaadelig interesse

følge dets visere cirkelen rundt. En uke var jo ikke nogen lang tid. Den kunde jo let tælles i timer.

Mandag morgen var hendes rastløshet gaat over til en roligere forventning. Nu var der jo allerede gaat flere timer av de syv dager.

Efter lunch trak Lulu sig tilbake til sit eget værelse med en roman. Hun hadde faat hodepine av at plukke blomster i haven uten hat, og hun oplyste at hun ikke vilde vise sig før tetid. Sir Andrew hadde tat sig en tur til en avsidesliggende del av eiendommen for at se hvorledes høsten tegnet.

Nanny hadde hele huset for sig selv, og i sin nuværende sindstilstand var den ro og fred som hersket overalt netop det hun ønsket mest. Hun gikk ind i dagligstuen som vendte mot syd og saa utover vandet, og hun valgte en stol som stod slik til at vinden blaaste like ind paa hende gjennom det aapne vindu. Det maatte være ebbe, tænkte hun, siden lugten fra vandet blandet sig med duften fra nyslaat høi. Hun hørte surringen av slaamaskinen idet den gikk frem og tilbake. At dømmene efter retningen lyden kom fra maatte de netop holde paa at slaa græsset ved muren hvor hun og Jack hadde møtt hverandre før han reiste.

Han hadde ikke været ute av hendes tanker et øieblik. Lugten fra havet vakte hos hende mindet om saamange ting som stod i forbindelse med deres liv ombord paa yachten. Disse to lykkelige aar av hendes egteskap var nøie knyttet til havet. Den store, hvite yacht hadde været det lykkeligste hjem hun hadde kjendt og de var seilt fra sted til sted akkurat som de hadde lyst til.

Hun laa tilbakelænet i stolen og tukket øinene. Hun vilde saa gjerne leve den tid om igjen i drømme.

Hvad mon han vilde gjøre naar han kom tilbake? Blodet steg op i kindene paa hende. Hun var sikker paa at han straks vilde ta dem begge med sig. Han vilde ha dem helt for sig selv, og hun visste at hun vilde la ham gjøre ganske som han vilde. Alt hvad han sa vilde være det rette.

Kanske hadde han git ordre til at yachten skulde komme nordover, og de vilde forsvinde i deres egen verden slik som de før hadde gjort det i hvedebrødsdagene. — I brevet fra kaptein Cragg som hun hadde læst — hun følte sig uendelig skamfuld ved at tænke paa lommeboken og hvorledes hun hadde behandlet den — var der hentydet til at „Katinata” ikke skulde lægges for anker efter dens lange krydstog. Han hadde omtalt nogen reparationer som skulde foretas snarest mulig. Det kunde tyde paa at yachten skulde være parat til at stikke tilsjøs med kort varsel.

Hun aapnet øinene og de hvilte paa den blaa fjord som skinte og glitret i solen. Hvis hun hadde passet nøie paa vilde hun en dag kanskje se „Katinata” komme seilende derute og kaste anker. Hvis den ikke la sig altfor langt ute vilde hun sikkert gjenkjende den. Der var saa faa yachter som passerte kysten her. Dertil var den for barsk og bar; seilere vilde ikke dra hit uten i et bestemt øiemed.

Hun lukket øinene og hensank i drømmer. Hun var saa optat av hun ikke la merke til hvad der foregik omkring hende. Der kom meget faa besøkende til Pittivie, og hun for op med et sæt da døren blev aapnet og tjeneren meldte et navn som rammet hendes ører som et slag.

Den varme luft som kom ind gjennom det aapne vindu følte som et koldt pust da hun iagttok Mrs. Maynard komme gaende gjennom det lange rum. Hun reiste sig ikke fra stolen; hun visste ikke om hun kunde ha gjort det hvis hun hadde prøvet paa det, og dennegang gjorde Mrs. Maynard intet forsøk paa at rekke hende haanden.

Hun gik langsomt og med sin sedvanlige late ynde og sank ned paa en stol like ved siden av Nanny og saa paa hende uten at tale.

Det var et blik som hos en pelsjæger der har fanget et vildt dyr i sit net. Hun var ikke i noget sterkt sindsoprør, for hun hadde av tjeneren faat vite at Mrs. Adair var alene, og hun hadde latt tjeneren forstaa at hendes besøk gjaldt Mrs. Adair mer end Lady Brewster.

Hun var en fortvilet kvinde, og hun hadde besluttet sig til at benytte fortvilede midler for at naa sit maal; men hun hadde bevart herredømmet over sine følelser og der var i hendes ydre intet som røbet den vrede og lidenskap som raste ind i hende.

(Fortsættes.)

Februar.

Det skifter, det svinger — med dryppende tøy, — med syngende frost nogen timer efter, igaar laa isen saa lindt over sjø, idag kommer solen atter til kræfter.

Det skifter, det svinger — saavidt man forstaaer er vinteren omtrent kommet helt av lave; maaske kan vi vente til mars en vaar med tidlige blomsterskud i vor have?

Det skifter, det svinger — der kom et støt, et rigtig isnende pust fra sønder! Nei, vinteren den er nok ikke død, kanhænde, at først den for alvor begynder?

Er vintrens seier dit maal, februar? Hvad ondt skal vi vente? Hvor tungt skal vi væbne?

Vi spør nu — og alt mens vi venter paa svar, vi tyder av dagene aarets skjæbne.

Det skifter, det svinger — snart løftes vort haab, et solblink er varsel om sommerens komme; men ufreden lever i nordstormens raab, den store mørkehærs rungende tromme.

Vi spaar, og vi speider, men intet vi vet, et aar er som skyggen, som tegnes paa himlen, naar dagen er runden og solen gaar ned, men skyggen maa vike for stjernevrillen.

Dit aasyn er vinter og vaar, februar, du spiller paa hjertenes lønligste strenge. Kanske har vi glemt dig, naar himlen blir klar, du har dog hver spirende urt i dit vænge.

J. K.

Et gjensyn.

Av

C. S. Torgius.

Direktør Dysted sat ved sit skrivebord og gjorde nogen løse overslag, mens hans hustru læste dagens avis paa sofaen bak ham; begge ventet paa at sønnen skulde komme saa de kunde spise middag. Av og til kastet hun et blik forbi mandens fete, foldete nakke bort til det kostbare ur, undersøkte avisen endda en gang, fandt omsider en artikkel som kjedsomhet fik hende til at læse, eller lot øinene gli gjennom avertisementspaltene for at søke tankestoff.

„Der er premiere i teatret torsdag, ser jeg, — vi har bestilt billetter — de spiller en opera „Titanernes storm,” sa hun lavt og la avisen bort.

„Udmerket, Knut kan faa min billett, — saa faar jeg etpar timer til et slag kort,” sa direktøren og dreiet stolen halvt om. — „Du gaar vel?”

„Naa, jeg vet ikke — kan vi ikke overlate frøken Tolne den andre pladsen?” Et spørrende blik røbet et veloverveiet indfald.

„Jo — jo! Det ene med det andre, la gaa! — Men tror du det hjelper noget? — Jeg vet ikke hvad som gaar av gutten, Marie! Kan man ønske sig en mer livlig velopdragen, velstaaende, chic —”

„Neivist, Peter, neivist — og hadde ikke Knut hat denne — ja, hvad er hun, denne spillelæreratteren — saa hadde forbindelsen forlængst været iorden og Knut hadde været en mand paa mindst en million! Nu gidder han næsten ikke se til den kanten frøken Tolne sitter, endda saa nydelig og søt hun er, — for nogen toiletter hun har og slik som hun bærer dem, — men det anfegter ikke Knut, han tænker bare paa sin Ellinor — det er vist det hun heter, spillemandens datter — hun er vist syypike, tror jeg forresten. — Men det er følgen av den æstetiske tilbøielighet som du ikke har sat en stopper for itide; Knut skulde lære at spille, studere kunst, male og denslags narrestreker —”

„Naa, naa — det hører jo med til god opdragelse, Marie — det er jo kunst!”

„Kunst! — La dem befatte sig med det som skal leve av det! — Hvad skal Knut med musik naar vi abonnerer i operaen og kan leie førsteklases musik naar vi har ungdomsselskap? — Og var det endda en

anset musiker, et navn som man kunde være bekjendt av at omgaas, kunde det endda la sig høre. — Knut har jo en meget god fremtid, og vi kunde sagtens støtte dem, — men en ganske almindelig spillelærer, som nu ovenikjøpet er død! — Har du set hende? — Hun ligner et stykke sjø i maaneskin, hængt op paa en fiskestang! — Goddag, gutten min, sæt dig ned, vi spiser ikke før frøken Tolne kommer, — vi venter nemlig hende til middag!”

Sønnen saa ikke særlig oplivet ut ved denne meddelelse; han satte sig i en lænestol, grep avisen og forsøkte at late som om han læste, mens moren avleverte følgende enetale.

„Der er kommet indbydelse til dig til et tennisparti imorgen, om aftenen skal vi i stor middag til konsulens, — onsdag skal vi i middag til Lange, torsdag gir grosserer Sjøgren en av sine utsøkte smaa frokoster, fredag er det Tolnes fødselsdag, lørdag er jo vor egen aften, og søndag —”

„Tak, mor, — jeg tror nok jeg maa unddra mig noget av alt dette, som med andre ord er frøken Tolne anrettet i forskjellig servering og paa forskjellige tider en a to ganger daglig! Jeg skal ikke komme ind paa frøken Tolnes personlige egenskaper, — men —” døren for op og frøken Tolne viste sig som et billede ut av de sidste pariserjournaler. — „Naa, der er hun —”

„Goddag, kjære fru Dysted! — Ja — ikke sandt — den er nydelig — baade stof og farve — kjend! — og slik som den sitter! — Bare fem hundre — røverkjøp! — Goddag, direktør, — ja, undskyld, men jeg kan ikke snakke om noget før jeg har vist frem stasen! — Er den ikke forførende deilig? — Synes ikke De, junior? — Nei, det er ikke noget for Dem, De tænker mer paa det indre, sande væsen; men vi nærmer os sakens kjerne, — nu skal De se, vi tar av os kaapen, — saa, — sier De endda ikke noget, fortryllete prins fra Det store eller stille hav? — Se paa prinsessen fra Selskapsøene! — Chic og allernyeste mode! — Læg merke til ærmene og samspillet mellem støvlene og det øvrige! — Ikke sandt, frue, et digt med rim og rytme og verseføtter! Men De skulde bare se hvad jeg skal ha paa mig hos konsulens tirsdag, — men det skal være en overraskelse! — Det er stadig min private syerske som er mediet mine aabenbaringer taler igjennem; jeg faar ideene, hun materialiserer dem under min veiledning; hun er ikke uten fantasi, og saa er hun saa rasende billig; jeg har betinget mig hendes procenter hos leverandørene ogsaa; man maa jo spare!”

„Vist maa man saa, frøken Tolne, og derfor er det mig en dobbelt glæde at kunne tilby Dem plads i teatret torsdag, der er premiere, men vi selv er forhindret. Vil De ha den ene billetten?”

„Ja, mange tak! — Da maa jeg vist ha den sorte med de hvite skindkantene — og den nye teaterkaapen; jeg fik den i december, — den er aldeles charmant! Jeg tror til og med den vil sætte Det stille hav i bevegelse, junior, for det er vel Dem som skal være min kavaler, De misundte, men ataknemlige unge mand!”

„Jeg beklager at jeg netop torsdag —”

„Det er nok, min herre — Deres grunder interesserer mig ikke. Jeg skal fremtidig imøtekomme Dem ved at anslaa den tone av likegyldighet som De synes passende mellem os. Den for Deres alder naturlige opmerksomhet mot damer har ganske sikkert koncentrert sig om en person som er mig uendelig overlegen og jeg skal derfor for fremtiden slet ikke forsøke paa

at minde Dem om min eksistens!"

Frøken Tolne var dermed langt inde i nogen meteorologiske betragtninger angaaende vindretning og utsigtene til veirforandring, iagttat gennem vinduet.

„De gjør mig uret, frøken, for jeg har allerede for flere uker siden forpligtet mig til at bli med en anden dame i teatret netop torsdag, og mit avslag til Dem skyldes altså ikke mangel paa opmerksomhet, men umuligheten av at være to steder paa en gang.”

„Altså et beklagelig tilfælde! — Kanskje jeg kan faa anledning til at se den damen som saalænge i forveien har turdet lægge beslag paa Dem; kanskje De vil præsentere mig for hende i mellomakten?”

„Jeg kan kanskje ved samme anledning faa nyde den samme ære,” bemerket fru Dysted spidst. „For jeg blir naturligvis med Dem, frøken Tolne, en slik forestilling maa man jo ikke la gaa fra sig! La os saa gaa tilbords!”

Oppe i en graagul bakgaards fjerde etage bodde enkefru Falk og hendes datter Ellinor. Forholdene for disse to mennesker var av en slik natur at morens ønsker og drømmer stadig dreiet sig om den næste dags middagsmat, ikke længer, mens datterens, naar de av og til tangerte virkeligheten, utstrakte sig til husleien. Forøvrig omsatte Ellinor alle sine længsler og al sin skjønhetsglæde i søm — ikke søm av slike kjoler som fremkom av økonomiske overveielser, men toiletter som hver for sig var et stykke mu-

Fra de romantiske undvikelsers dage. En ung kvinde hjælper en politisk fange til flugt fra Great Yarmouths underjordiske fængsel efterat opsynet er dysset isøvn. — Originaltegning av Edvard Read.

Det attende aarhundredes kroniker vrimler med beretninger om de mest romantiske og vidunderlige undvikelser. Der er ikke saa skarpt et opsyn at det ikke kan skuffes, ikke saa høi en mur og saa dyp en grav at man ikke kan komme over den, og selv de vanskeligste situationer klarer man. En latude flygter fra „Bastillen“, Casanova undviker fra blykamrene i Venedig, og selv fra Magdeburgs kassematter lykkes det fanger at komme bort. Da der ikke kan tviles om beretningenes egghet, maa man gaa ut fra baade at flygtningene har had mer eventyrblod i aarene end nutidsmennesker har, at de har had større dødsforagt og oppfindsomhet, og at de sikkerhetsforanstaltninger man hadde truffet imot dem kanskje ikke var saa effektive allikevel. Naar man nu ser gamle fængsler kan det nok tilsynelatende være imponerende at betrakte baade murenes tykkelse og laasenes jern, men det har ikke været tilstrækkelig til at bøte paa den lyst til at hjelpe en fange til flugt, som fandtes hos mange mennesker i hun romantiske tid, især naar det gjaldt en politisk fange, og endda mindre til at bøte paa den sorgløshet som har raadet hos dem der skulde passe paa fangene. Snarraadighet, dristighet, en haandsrækning hist og en taugende her, nogen glas vin med sovepulver i til fangevogterne, og s; selv de tungeste porter aapnet sig og fangen listet sig ut. Hundre kroniker forteller om det.

Billedet her er en illustration til disse beretninger om romantisk flugt. Da efterretningene om den franske revolution kom til England, vakte det begeistring hos mange, og talere, skribenter og agitatorer opstod i folket

og krævet baade parlamentsreformer og almindelig stemmeret. Men regjeringen skred ind og mange mennesker blev fængslet og dømt, flere endog til døden. Det berettes imidlertid at der i mange kredser var saa stor sympati for fangene at man hjalp flere av dem til flugt. Det skal blandt andet ha været tilfældet i byen Great Yarmouth. Her hadde man i byens gamle toldbygning, et ældgammelt slot, nogen dype, underjordiske kjeldere, som blev benyttet som fængsel. Murene var metertykke, laasene var uhyre, for døren var en slaa som et almindelig menneske hadde vanskelig for at dreie, og næsten like ut for cellen sat opsynet. Og allikevel lyktes det ifølge beretningene flere ganger de indesperrede politiske fanger at flygte derfra. Hvorledes? Ja, der er intet bestemt nedskrevet, herom, men kroniken fortæller at der var en ung og modig kvinde med i spillet, og at det var hende som med kløkt og oppfindsomhet fik laasene til at springe op, slaaen dreiet og opsynet skuffet. Saaledes lyder forklaringen naar der nu kommer besøkende for at se det dype, underjordiske fangehul under Great Yarmouths toldbod, og der er jo en meget stor sandsynlighet for at den er sand. Til at bryte ut herfra har det ikke været tilstrækkelig at ha mands styrke selv om den er vel behænde. Man har ogsaa maattet ha kvindens snildhet som ifølge ordsproget er uten ende.

Det var ogsaa tilfældet i de allerfleste av de gamle kroniker fra det 18. aarhundre som kan samles i et felleskapitel med overskriften: „Naar fængselsmuren brytes“.

sik, hvori alle instrumenter — stof, form, farve — var avstemt i den fineste harmoni. Denne sammenligning med musik er forsaa vidt vel begrundet som Ellinor netop i toner fandt sin største glæde og hørte dem lokkende, indsmigrende, dragende, naar hun arbeidet sig frem mot en haandgrikelig form for en ide. Hvad øinene vaagte og hændene sydde var bare en ubevisst omplantning av toner.

Ellinor var nemlig en musikers datter. Uten dristighet og selvtilid hadde han klemmt sig gjennom tilværelsen, støtt og trykket av haardhændte omgivelser, men allikevel ikke beklagelsesverdige; for han fandt et paradisi i tonenes verden, og der tilbragte han sin beste tid. Av hans efterladenskaper er foruten datteren bare en samling kompositioner værd at nævne; en musikforlægger bød hundre kroner for hele bunken hvilket svarte til topnoteringen for smør — hvorfor Knut Dysted overtok partiet til mulig realisation en detail.

„Nei, Ellinor, der er ikke noget vondt i unge Dysted, ikke spor, men han er naturligvis ræd for hvad forældrene vil si naar han kommer slæpende med en fattig pike som dig, det er saken. Slik var din far ogsaa; for den mindste motgang opgav han det hele, og slik er mændene altid. Kommer de frem allikevel saa er det altid konerne som skyver til, altid, og derfor skal du ogsaa ta ham paa en anden maate, for slik kan han jo ikke fortsette,” sa fru Falk mens hun trak ut traakletraader.

„Nei, mor, det er ikke det. — Knut har forklart mig altsammen; men jeg kan vist ikke gjøre dig det forstaaelig. Han sier at hvis jeg bare vil vente en kort tid saa vil jeg komme til at staa for hans familie slik at jeg fuldt ut er deres likemand, og det vil ha meget at si baade for ham og os. Jeg vet rigtignok ikke hvorledes det skal gaa til, kanskje han har tænkt at skaffe mig plads som bestyrerinde i en større forretning eller kanskje vil han kjøpe en fin butik til mig —”

„Aa, for noget sludder! — Hvad tror du slike folk regner en bestyrerinde eller en forretningsdame for, og tror du virkelig han vil ha sin kone til at staa i butik? — Nei, barnet mit, han vil bare se tiden an, men det er du ikke tjent med, og nu vil jeg en dag gaa op til direktøren og forklare ham saken; han skal være en meget fornuftig mand at snakke med og ikke slik som madamen!”

„Det gjør du slet ikke, mor, for da laaser jeg støvlen dine ned i min kommode, — hvad sier du saa! — Men bevares — klokken er jo halvtre og Knut kommer og vil ha os i teatret! Skynd dig litt, mor — og jeg — jeg skulde friseres! — Det er en opera, mor! — Det hadde været noget for far! — Stakkars far! — Han sa saa ofte for spøk naar han sat og fantaserte i halvmørket at det var uttog av hans store opera! — Aa, mor, husker du dette her: La-la-la — —” og Ellinor nynnet mens hun slog takten med hodet. „Ikke sandt, det kom saa ofte igjen i variationer, — aa, hvor vakkert det var naar far spilte det! — Stakkars far!”

„Ja, han burde ha naadd noget stort, men han turde ingenting, hverken snakke med folk eller la dem høre noget, og han trodde forresten heller ikke det hadde noget — det han komponerte. — Bare nu ikke Knut har kjøpt for dyre billetter, for dernede er det saa lyst og vort tøy er jo ikke saa fint! — Og naar der er premiere er damene alltid saa fine, saa fine! — Ja, en slik aften skulde far ha været med paa, det vilde han ha likt!”

Midlenes knaphet fremskyndet damenes toilette, og da vognen kom var det mest mulige naadd, men det blev ikke svært meget.

Ellinor kunde ikke løfte øinene op straks da Knut Dysted førte hende og moren til deres pladser i orkester. Det store rum med det sterke overlys tynget hendes hode ned mens de passerte elegante damer og sortklædte herrer, og da hun endelig satte sig ned i den bløte plyschstol krøp hun sammen ved tanken paa sin fattige kjole; hun skottet bort til moren som liten og krumbøid hadde hele adressen — fjerde etage i bakgården — klæbet paa sig, og kom saa uforvarende til at se en ung dekolletert dames elfenbenshvite nakke under en diamantfunklende kam som sat like foran dem, og hun saa avgrunden mellom omgivelsene og hende selv.

Orkestret stemte instrumentene, — de brutte toner kaldte straks noget frem i hende, — der var noget kjendt i dem og hun dristet sig til at løfte øinene op mot kuppeltaket som straalte i guld og festlige farver — derfra gled de sky nedover etagene av hoder — det var som om alle saa ned mot hende, nogen endda gjennom kikkert, og hurtig dukket hun sig atter ned over sine bensinduffende hansker.

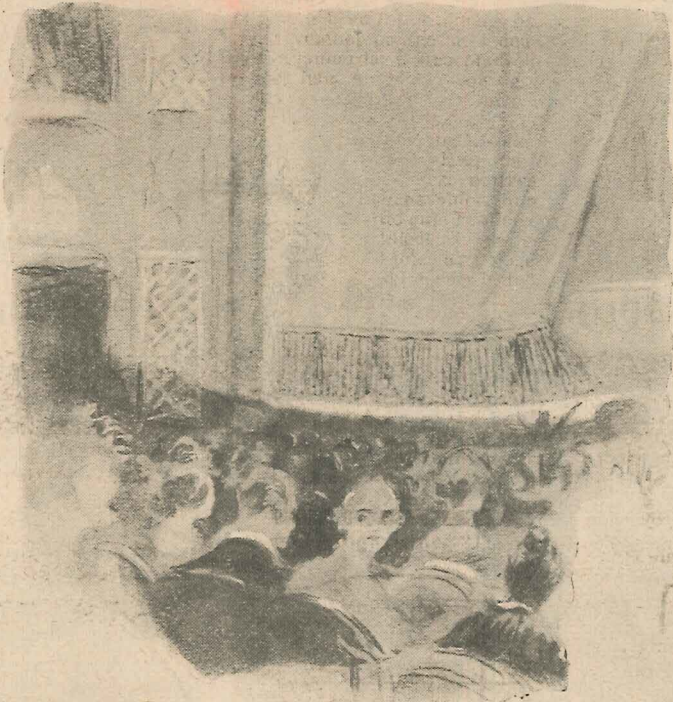
Lyset blev slukket. En serpentine av vellyd blev slynget ut i rummet, en stormflod av toner fulgte efter!

Hun følte et lammende shok, bedøvende og usigelig smertende. Hun reiste sig som en krympende orm, sanset intet uten

navnløs vemod og famlet atter ned paa sætet — og fik utløsning for sin smerte i en dylmende graat, — det var farens opera, hans vakreste drøm som gjennom den reneste kunst sendte sine evighetslængsler op mot himlen. Hver tone kaldte minder frem, formet et vidunderlig gjensyn, men saa stor og gripende hadde hun aldrig forstaat ham; dette var opstandelsen, sjælens frigjørelse fra alle baand, — hendes fars frigjorte aand, hans sjæl i himmelflugt! Og hun fulgte den uten besvær som sat hun paa hans arm, det var som saa hun utover kjendte landskaper i en deilig belysning.

Første akt gled forbi hendes øine og ører som en drøm. De kjendte toner lød som farens drømme i det vakreste sprog, forællende og folkende, hans sjæl var tilstede, mer levende og klarere end da han levte.

Teppet gik ned under et brus av bifald. Knut Dysted bøide sig ned og søkte at fange hendes taareblændede blik.

Ellinor saa forskjellen mellom omgivelsene og sig selv.

„Det er opreisningen, Ellinor, det er din fars opera, som jeg fandt blandt hans kompositioner og sendte ind til teatret. Saa stor var han uten selv at vite det! — Hvad ønsker De?”

En kontrollør hadde rørt ved hans skulder.

„Teaterchefen ønsker at hilse paa komponistens familie, — værsgod, det er denne veien.”

Oppe i en loge sat fru Dysted og frøken Tolne, den sidste bragte tilskuerne til at tænke paa betydelige summer, men det var ganske sikkert ogsaa hendes hensigt.

„Jo, det er ham — og hun minder mig noget om min syerske,” sa frøken Tolne oppe i logen med kikkerten for øinene. „Nu blir de saa sandelig vist ut, fru Dysted! De har vel bare billetter til galleriet!”

„Hysj, det er jo frygtelig! — Det er sandelig godt at ingen har set os sammen, — det er jo en skandale! — Men hvad vilde min stakkars gut med slike mennesker, og saa trække dem hit hvor de ikke har noget at gjøre! — Vilde det bare bli ham en lærepenge —”

Faa minutter efter kom imidlertid til frøken Tolnes sorg Knut og hans damer tilbake, de sidste med vakre buketter.

„Skulde De ha set maken! — Det er jo latterlig! — Komponisten skal nok træk-

kes frem og saa skal han ha grønsakene i hodet! — Er ikke Deres søns liaison datter av en spillelærer? — Ja, da forstaar man det hele! De gjør bekjendtskapet med komponisten gjældende, trenger sig paa som slike tarvelige folk altid gjør, — det er motbydelig! — La os se hvad komponisten heter; han gjør jo lykke, saa man bør vite det, — la os se i programmet, — Gustav Falk! — Har jeg ikke ret? Min syerske heter ogsaa Falk, — det er kanskje langt ute i familien med ham, og saa skal de straks klænge sig paa!”

Fru Dysted svarte ikke, — omstændighetene opfordret til avventende forsigtighet, og hendes moderhjerte øinet en mulighet for en anerkjendelse av sønnens valg, en mulighet som ingenlunde maatte forspildes ved en for hastig fældt dom. Netop som næste akt skulde begynde berørtes hendes arm let og Knut sa dæmpet til hende:

„Godaften mor! — Har du set os? — Det er Ellinors far som har skrevet operaen! Er den ikke deilig? — Kan jeg be hende komme op til os i neste mellomakt? — Tak, mor, — jeg er saa lykkelig! Farvel, saa-længe!”

Hun følte et kys paa sit kind og — skjønt hun aldeles ikke var musikalsk — en viss løftning ved tonene som nu atter fylde rummet.

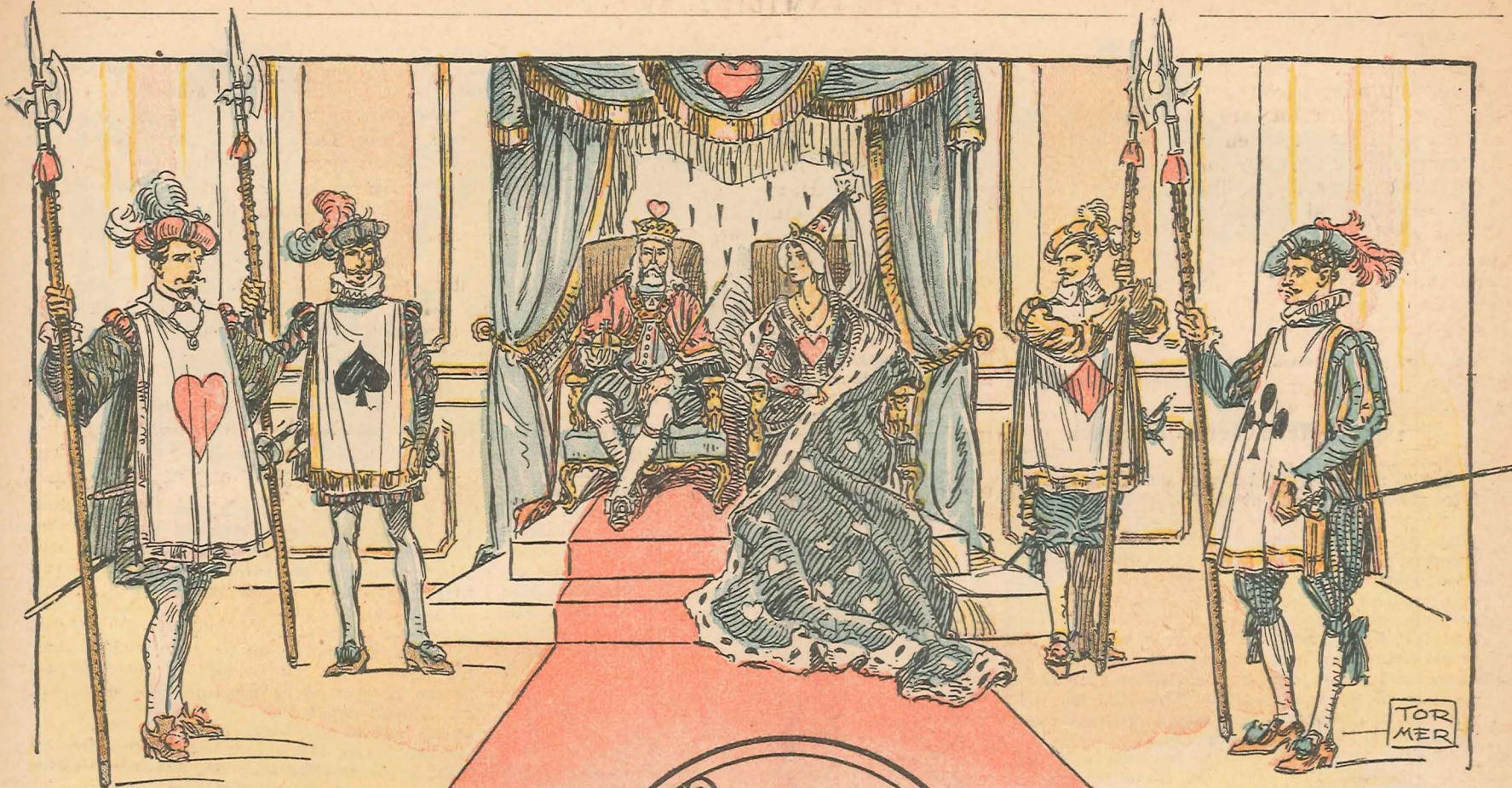
„Er det hans datter, fru Dysted? — Det var da morsomt! De maa endelig presentere hende for mig! — Mine foreldre vil saa gjerne gjøre hendes bekjendtskap, de har en liten svakhet for kjendtenavnne, især kunstnere, og det vil glæde dem at indføre hende i selskapslivet,”

hvisket frøken Tolne. „Men et passende parti for Deres søn er hun naturligvis ikke, naar hendes far bare har efterlatt sig en opera, — stakkars pike,” tilføiet hun beklagende.

Men fru Dysted svarte heller ikke dennegang, og neppe var teppet gaat ned igjen før Knut stod ved hendes stol med Ellinor som han presenterte for sin mor. Det skal sies at fru Dysted viste Ellinor er hjertelig venlighet og meget behændig kastet hun — figurlig talt — et rep om frøken Tolnes hals og trak godt til.

„Frøken Tolne — frøken Falk, min søns forlovede — jo, forbindelsen skal ha sit officielle stempel iaften, og frøken Tolne vil ganske sikkert bevidne at det igrunnen var det eneste som manglet, — og hvis vi saa efter forestillingen maa ha den fornøielse at hilse paa fru Falk saa vil jeg foreslaa at vi alle kjører hjem til os for at fortsatte bekjendtskapet; frøken Tolne setter altfor megen pris paa kunstneriske bekjendtskaper til at ville avslaa min indbydelse!”

Paa hjemturen hørte Ellinor stadig tonene som bandt barndommens minder til nutidens eventyr. Hun sa ingenting, sat taus med straalende øine og holdt fru Dysted i den ene haand og Knut i den anden. At de kjørte til direktørens bolig, kom op i en prægtig oplyst sal hvis make hun aldrig hadde set, og efter en konference under fire øine mellom hr. og fru Dysted blev mottat av den sidste med hjertelighet — det hørte med til eventyret, det laa altsammen i musikken, hendes fars vakre tonedigt.

TOR
MER

Den syv-strengede harpe.

Kabalen med verdensberømmelse og verdensutbredelse.

Man tør vistnok uten overdrivelse si at syv-kabalen hører til dem som aldrig viker pladsen hvor den engang har vundet indpas. Der findes ivrige kaballæggere jorden over som aldrig — aldrig lægger andre kabaler end denne; den har nemlig alle de gode egenskaper en kabal skal ha, og har — saa underlig det end lyder — ingen daarlige sider. Den er hverken for let eller for vanskelig, den er akkurat passe gjenstridig til at være interessant og den blir ikke færdig i en haandvending saa man nærmest har indtryk av at man sitter og stokker kortene hele tiden. Paa den anden side blir den heller aldrig trættende; den er underholdende, sogar meget underholdende. Den er let at lære og reglene er faa og enkle, men ikke desto mindre vil man senere opdage hvor mange smaa fif og tricks disse regler ganske logisk kan tillate og som en rutinert kaballægger forstaar at gjøre bruk av, og som den uøvede efterhaanden vil opdage og glædes over. Man bruker et spil kort og lægger op slik:

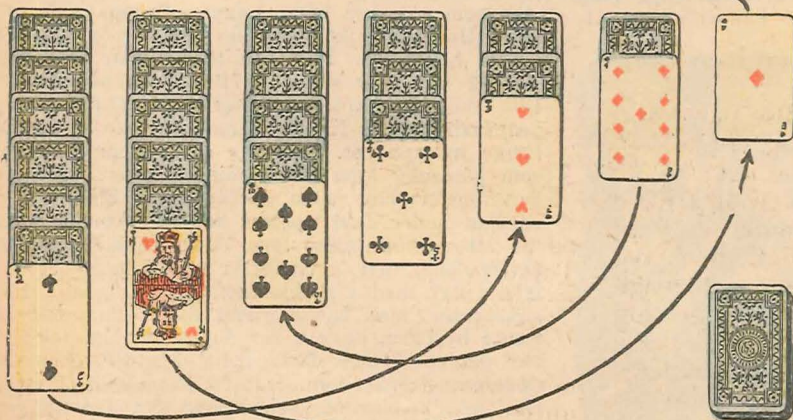

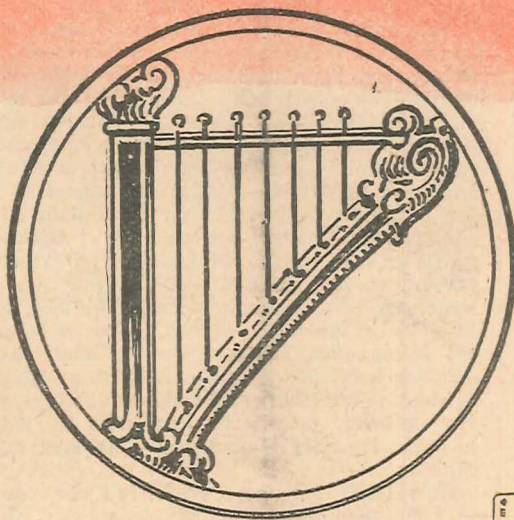
Fig. 1.

altsaa syv kort i øverste rad med det sidste kort aapenlyst, seks kort i den næste med det sjette aapenlyst, fem i den næste osv.

Reglene er:

1) Paa de frie (aapenlyse) kort i harpen lægges neadgaaende i motsatte farver (d. v. s. f. eks. sort toer paa rød treer eller rød nier paa sort tier eller rød dame paa sort konge osv.). Tar man paa denne maate det aapenlyse kort i en av harpens strenger bort, vendes det næste.

2) Essene lægges over harpen efterhaanden som de fremkommer, og paa disse lægges kort i opadgaaende rækkefølge og idet man maa holde farve (altsaa f. eks. spar to paa spar es osv.).

3) Helt tomme strenger i harpen kan kun belægges med konger.

4) Kort som engang er lagt paa essene maa ikke — selv ikke midlertidig — lægges ned igjen.

5) Av haandkortsbunken vendes tre og tre kort ad gangen; er man færdig med bunken vender man den og begynder forfra, idet man dog hvis der i bunken f. eks. kun var to kort ved sidste avtagning næste gang begynder med et kort første gang, da der jo skal tre kort i hver avtagning. Er der til allersidst kun tre kort ialt i hele bunken maa man ta disse et og et.

Efter disse regler vil oplægningen i første omgang komme til at se slik ut:

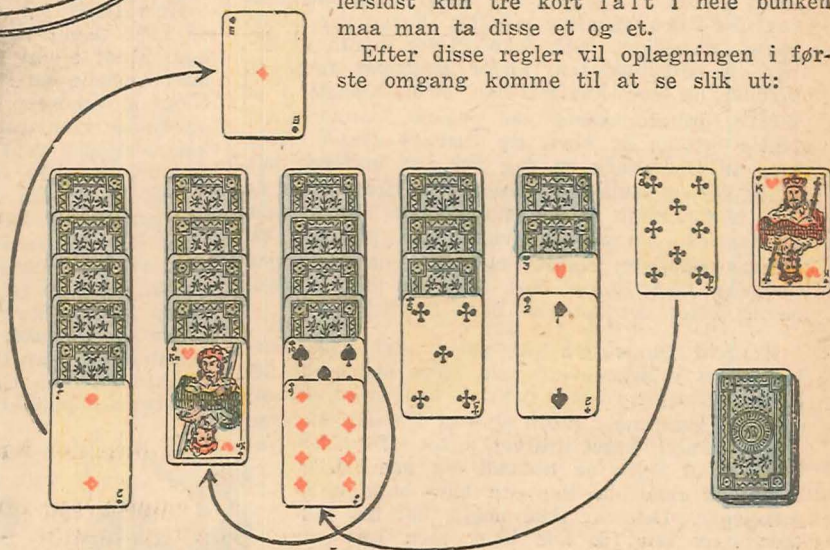

Fig. 2.

men her vil man se at spar ti og ruter ni kan lægges over paa hjerter knegt, og at kløver otte kan lægges paa ruter ni, hvorved man faar en tom plads til den næste konge som maatte vise sig. Ruter to gaar op paa ruter es. Som man vil se følges hele den aapenlyse del av en streng naar der flyttes, men man har ogsaa lov til — og dette kan især i slutningen av kabalen ha sin store betydning — at ta et eller flere kort av en streng nedenfra og føre over til en anden hvor kortene passer. Begynder vi nu at vende haandbunken med tre og tre kort ad gangen, vil vi kanskje snart træffe paa f. eks. en sort dame. Den gaar da op paa hjerterkonge, men samtidig kan vi faa hjerter knegt og hele hans følge lagt op paa den sorte dame og faa et nyt kort frit i en av harpestrengene.

Kabalen er gaat op naar alle kortene ligger i rækkefølge oppe paa de fire es, og kabalen hører som sagt ikke til de voldsomt gjenstridige, dog maa man ikke derav la sig forlede til at tro at den gaar op i en fei; man maa nok væbne sig med taalmodighet i begyndelsen og opmerksomt følge slagets gang; for syv-kabalen vilde ikke ha naadd sit ubestridte verdensry og overlegne førerstilling hvis den ikke rummet saamange finesser og ga anledning til baade fint og daarlige spil.

Forfulgt av de franske soldaters forbandelser, haansord og geværkuler flygtet Dumouriez og Baptiste fra leiren.

Taktækkerens korte herlighet.

Den 9. november 1792 skulde den franske republiks konvent netop til at slutte sine forhandlinger, da en av forsamlingens sekretærer, Jean Debry, pludselig stormet gjennom salen og bort til presidenten, som han overrakte et stort, forseglett brev. Formanden, Herault de Séchelles, brøt det, indtok en dramatisk stilling og ropte. „Lovgivere! General Dumouriez meddeler os at republikkens hære har slått østerrikerne ved Jemmappes, og han sier at det egentlig er hans kammertjener Baptiste som har vundet slaget. Kammertjeneren er tilstede her og han vil nu trø frem for forsamlingen. Han erklærer at den eneste belønning han ønsker er at faa lov til at bære fædrelandets uniform —”

Jean Pierre Louis Renard, ogsaa kaldt Baptiste. Efter et stik i det franske Nationalbibliotek.

Syv aar før denne scene foregik var den samme kammertjener som Dumouriez fortalte om, som 17 aars gut vandret fra Brestot til Cherbourg. Han het Jean Pierre Louis Renard og hele hans skikkelse og person var like almindelig som hans navn. Han var en av de utallige Jean Pierre'er som drog fra det trange fædrenehjem ut i verden for at søke arbeid, fordi der ikke

var nok i den hjemlige landsby. Faren var landsbyens taktækker, men Jean Pierre mente at det var en bestilling som altfor langsomt førte til rigdom og saa knyttet han sine eiendele i et tørklæ, hængte skoene paa ryggen, smurte tjære under føttene og bega sig barbert avsted. Han kom til Cherbourg en dag der var marked; han stilte sig op mellom de andre tjenestesøkende og han blev fæstet som kammertjener hos kaptein Dumouriez. Da alle kammertjenerne paa den tid kaldtes Baptiste, maatte taktækkerens søn kaste navnene Jean Pierre bort og anta dette fællesnavn. Efter det het han bare Baptiste.

Kaptein Dumouriez var en av det 18de aarhundredes typiske eventyrere. Han hadde tat del i syvaarskrigen mot Friedrich den store, kjæmpet mot russerne i Polen og paa Korsika mot opprøret Paoli, været hvervet, sittet i Bastillen, var kommet ut igjen og befandt sig paa fattigdommens rand da Baptiste blev hans kammertjener. Det var ikke nogen høi løn taktækkerens søn fikk hos ham men han var ogsaa næsten bare en gutunge. Saa kom revolutionen og i de omveltninger og bevægelige forhold den skapte tumlet eventyreren Dumouriez sig som en fisk i vandet. Han fikk en kommando, kjæm, et ældig, vandt politisk indflydelse og blev endog utenriksminister. Da han var naadd saa høit tok han ogsaa kommandoen over hæren, erklærte østerrike krig og gikk personlig med troppene mot Belgien, som østerrikerne holdt besat. Han hadde Baptiste med sig, og denne var nu avancert til at ha opsyn med tre andre tjenere og oppassere og fem hester. Efter seieren ved Valmy gikk Dumouriez mot Jemmappes ved den fransk-belgiske grænse, og her slog han østerrikerne saa avgjørende at veien til Bryssel laa aapen.

Men denne seier holdt en stund paa at bli et nederlag, og her var det at Baptistes berømmelse blev skapt. Det er vanskelig at si hvordan det egentlig skedde, for Dumouriez var slem til at overdrive alt, men skal man holde sig til hans og andres beretninger, gikk det til paa den maate at ved 11-tiden om formiddagen blev general Drouin med sin brigade sendt frem mot selve

Jemappes' by for at indta den. Den møtte en eskadron østerriksk kavaleri og forsøkte at ride den ned, der opstod panik og brigaden flygtet i uorden. Under flugten møtte den Baptiste og Dumouriez' tre andre tjenere, alle tilhest. Baptiste skammet de ængstelige soldater ut, han truet Drouin med at skyte ham ned, han fikk brigaden samlet paany, sendte bud til etpar avdelinger kavaleri om hjelp og kommanderte: Fremad! Man kan gaa ut fra at Baptistes raske optræden virkelig har imponert og hypnotisert soldatene; de gjorde helomvending, fulgte ham og tok med storm Jemmappes. Det truende nederlag blev en stor seier. Dumouriez skrev en meget dramatisk beretning om det hele, la den i et brev og sendte Baptiste med dette til konventet i Paris.

Da Baptiste efter et ridd paa 36 timer kom ind i konventet i Paris og da man her hadde oplæst Dumouriez' brev kom det til en bevæget scene. Baptiste blev ført ind i salen. Han var da endnu i sit tjenerlivré, var støvet og skiddet og meget generet. Konventsmedlemmet Larue omfavnet ham, hele forsamlingen reiste sig og brøt ut i tordnende bravorop, og det blev vedtatt paa stedet at gi ham den nationale uniform. Man førte ham til krigsministeriets depoter, klædde ham i officersdragg og førte ham tilbake til konventet hvor han blev præsentert og nye ovationer ventet. „Se, fædrelandets frelser, kammertjeneren Baptiste, som ved sit mod og sit felthæregeni vandt det store slag ved Jemmappes,” ropte man. Og mens taktækkerens søn holdt paa at synke i jorden av forlegenhet og ikke visste hvorledes han skulde føre sig i sin nye uniform, dekreterte konventet at han skulde optas i general Dumouriez' stab med rang som kaptein.

Hele Paris fikk snart vite hvad der var skedd, og i tre dager var Baptiste dens helt. Man trak ham rundt i teatrene og festet for ham, man lot ham fortælle om sin bedrift i Palais Royals have foran kaffehusene, man skjænket ham æressabler og kaldte ham „seierens far”. Aldrig har nogen kammertjener været ute for lignende hyldest, og da han efter tre dages forløp atter skulde vende tilbake til hæren hadde han selv kammertjener, var kaptein og kunde drømme om engang at bli marskalk av Frankrike. Desværre, hans drømmer blev av kort varighet og han kom aldrig til at trække sin officerskaarde av skeden. Da han naadde op til Dumouriez' kvarter var der skedd merkelige begivenheter.

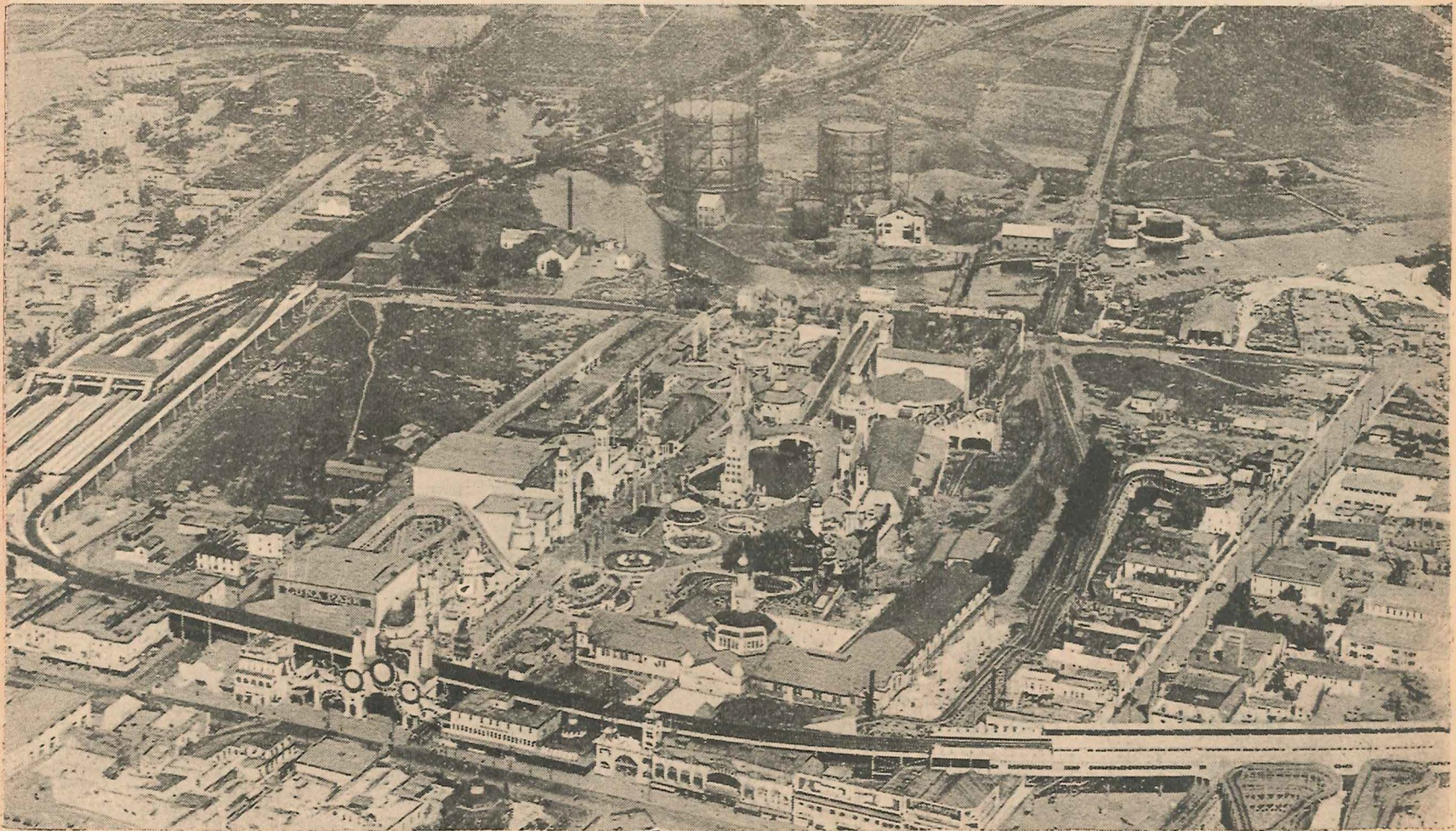
Dumouriez var blitt uenig med jakobinerne som hersket i Paris. Han fattet den dumdristige plan at styrte republikken, sprænge konventet og at-

Baptiste skammet de flygtende soldater ut, han samlet dem paany, og han kommanderte: Fremad!

ter sætte Ludvig XVI paa den franske trone, og for at naa dette maal traadte han i forbindelse med østerrikerne. Konventet fikk nys om det forræderi som var under forberedelse, og det sendte krigsministeren Beurnonville og etpar andre konventsmedlemmer til hæren. Men Dumouriez lot dem arrestere, overga dem koldblodig til østerrikerne og søkte at faa hele hæren paa sin side. Det lyktes ikke, hæren gjorde mytteri mot den forræderske general og da Baptiste kom til leiren ved St. Amand fandt han alt i opløsning. Han var av en trofast karakter, og sejtønt han godt indsa Dumouriez' feil, fulgte han dog med ham. Forfulgt av de franske soldaters haansord, forbandelser og geværkuler flygtet Dumouriez og nogen faa av hans trofaste ut av leiren. Baptiste var med i sin nye uniform og mistet i forvirringen to av sine hester. Han fulgte med sin tidligere herre til Bryssel, derpaa til Stuttgart, og her ser det ut til at de er blitt kilt, for det første fordi Dumouriez ikke lenger hadde raad til at holde tjener, for det andet fordi Baptiste længtet hjem og ikke orket at holde ut landflygtigheten lenger.

Baptiste visste at han hadde begaaet tre forbrydelser, som hver for sig blev straffet med døden under guillettinen. Han var desertør, han var utvandret og han hadde begaaet forræderi. Men dels var han jo mot sin vilje og alene av troskap mot sin tidligere herre kommet ind i alt dette, dels hadde man vel noget tilovers for ham siden han i tre dager hadde været hele nationens helt. Han vilde tilbake til sin landsby i Normandie, hvor man hadde holdt en patriotisk fest til hans ære, baaret hans gamle mor paa guldstol og hadde forært hende en ny kjole, det eneste hun hadde ønsket sig. Han skiltes altsaa fra Dumouriez som ga ham halvparten av de penger han eide: to guldstykker, og bega sig paa hjemveien. Der skulde gaa syv aar inden han naadde hjem. Han gikk paa sine ben, blev arrestert som spion, kastet i fængsel, kom ut og søkte forgjæves at komme over Rhinen. Da han indsa det umulige i at komme hjem over land, vandret han til Hamburg, ernærte sig som skjærsliper og taktækker underveis, og kom i Hamburg endelig ombord i et skib som førte ham til Rouen. Det var i januar maaned 1800. Han var da bare et kvarters gang fra sin landsby og han sang av fryd. Da han allerede hadde faat Brestots kirke-taarn i sigte, blev han arrestert av etpar gendarmere som var ute efter nogen eftersøkte forbrydere. Han turde ikke si hvem han var og han blev kastet i fængsel. Først da tilstod han hvem han var og han blev sendt til Paris for at dømmes. Den berømte Baptiste, „seierherren fra Jemmappes, fædrelandets frelser”, kom dog ikke til at sitte længe indesparret. Der var et medlem av retten som pludselig kom til at mindes hans kortvarige berømmelse, han læste sakens akter igjennem og da han hadde faat oplært sakens akter for retten lot man Baptiste løpe. Han naadde hjem til sin landsby, men ingen fester ventet ham, der blev ikke ringt med kirkeklokken, der blev ikke reist æresporter, man hadde glemt det engang saa berømte bysbarn, og var der nogen som husket ham var det mest som Dumouriez' hjælper, som forræderen og desertøren. Han fikk økenavnet „Dumouriez' æsel”. Navnet „seierherren fra Jemmappes” var glemt. Det dype fald fra berømmelsen og æren krænket og smertet ham, og han som da bare var en mand i trediveaarsalderen saa ut som om han var 60. Hans gamle mor levde endda og han flyttet hjem til hende. For at skaffe mat gikk han atter paa arbejde som stolfløtt og taktækker. Man sa han var blitt litt aandssløv og underlig, men var det saa merkelig? Han hadde nydt den høieste ære i landet, han hadde drømt de dristigste drømme, han vilde være marskalk av Frankrike, — og nu sat han paa husmøene og var taktækker! Det kunde sannelig ha forvirret en større aand end hans —. Han døde i sin ensomme hytte i Brestot tæt ved Corneville i Normandie den 10. mai 1827 i en alder av 59 aar.

Et flyverfotografi av New Yorks store forlystelsessted „Luna Park” eller „Den muntre by” paa Coney Island, „Kaninøen”, syd for Brooklyn. Tilvenstre ser man den store jernbanestation med fire perroner hvor togene hver sommeraften spyr ut hundretusener av mennesker. I midten sees selve den vældige park hvis brogede og groteske fornøielser i de sidste aar ogsaa er blit indført i Europas storbyer.

Hvorfor Tajofloden ikke er seilbar.

Floden Tajo, der som bekjendt har sit utspring paa Muela de San Juan paa grænsen av Ny-Castilien og Aragonien, er under sit lange løp saaledes indestængt mellem klipper og delvis opfyldt med stenblokker at den er næsten uten værd som samfærdselsvei, og først blir seilbar i nærheten av Lissabon, ved Alrantes i Portugal.

Under Carl den Andens regjering tilbød derfor et nederlandsk selskap for en temmelig moderat betaling at gjøre floden seilbar i hele dens længde.

Baade i Madrid og i Lissabon tok man ivrig dette forslag under overveielse, men endelig blev begge regjeringer enige om at gi følgende besked:

„Avslaat! — Hadde Gud, verdens skaper, ønsket at Tajo skulde være seilbar, saa hadde han dannet den saaledes uten at ta tilflugt til menneskehjælp. Nu er floden ikke seilbar, altsaa ønsker han ikke at den skal være det, og det vil derfor være en syndig armasselse at paabegynde et saadant foretagende.”

Tajo er endnu ikke seilbar paa den ovenfor omtalte strækning.

Indbyggerne paa Minorca, en av de Baleariske øer i Middelhavet, tænker paa lignende maate, naar nogen foreslaar dem at pøde et træ.

„Hvorfor skal vi gjøre det?” spør de; „tror dere ikke at Vorherre selv bedst vet hvorledes et træ skal vokse?”

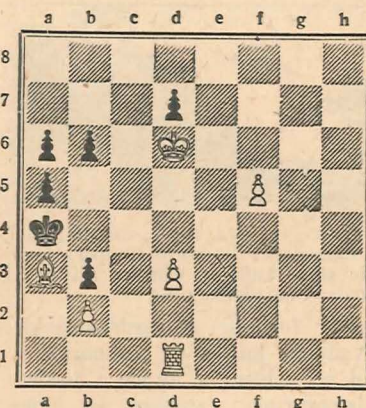
Litt hodebrud.

Beregningsopgave.

En metallegering, som veier 120 kg., bestaar av bly og tin. Nedsænkes den i vand, taper den 24 kg. av sin vekt. Naar det nu vites, at 23 gr. bly taper 7, og 37 gr. tin taper 5 gr ved at sænkes i vand, av hvormange kilo bly og hvormange kilo tin bestod saa legeringen?

Den muntre by paa Coney Island.

Sommeraftener naar heten begynder at bli tung og trykkende over den uhyre stenørken som heter New York, ser man den vældige utvandring til Coney Island, til „Kaninøen”. Det er en stor sandbanke som utgjør den sydligste del av Long Island hvorpaa Brooklyn ligger, og i sporvogn, i jevn ane og i færger som fylles med mennesker saa vognes tak ikke kan sees og damperne gaar med vælgen i vandkorpene, gaar hundre tusener over til den flate strand for at bade, trække frisk luft eller besøke „den muntre by” som har sin plads her og hvor New Yorkerne finder de glæder og fornøielser de trenger. De allerfleste av de nu saa yndede forlystelsessteder omkring i Europas byer som gaar under navn som „Luna Park”, „Wonderland”, „Det gale hjørne” o.s.v. har sit utspring her fra „Kaninøen” ved New York. De er avlæggere av den, og ideerne til de forskjellige forlystelser er hentet her. Amerikanernes oppfindsomhet har her parret med deres groteske humor feiret virkelige triumfer. Her er den virkelige looping. I en liten skinnvogn slynges man i en sløife avrundsdyp ned, hmmel-høit op, saa rundt med hodet ned og saa tilbake til jorden. Her er taarnglideturen. Gjennem en snelegang rutsjer man paa straaputer et halvt hundre meter ned i svimlende fart. Her er roterende danselulv, gyngende broer, automatiske boksemaskiner og elektriske schakbret. Det sidste er et gulv lagt med fliser som et schakbret. Man gaar ut paa det: gjennom nogen av feltene gaar der en elektrisk strøm, gjennom andre ikke, og nu er det tilskuernes største fornøielse at se dem som har vaaget sig ut paa brettet hoppe som kaniner fra felt til felt naar de rammes av strømmen. „Verden er av lave!” staar der et sted. Det er et hus som staar paa hodet, og naar man kommer ind i det ser man sig selv ved en speileffekt gaa med benene iveiret, mens en mekanisk kat gjør og en hund mjauer, en flaske skjænker av sig selv og en kineser røker en cigar med den brændende ende ind i munnen. Men toppunktet av alle disse drastiske fornøielser naas kanskje nede ved skytebanene hvor en levende neger er hængt op i en snor over en stor halje vand. Et stykke over hodet paa ham er skiven, og naar man treffer centrum skyter man snoren over, saa negeren faller i vandet mens alle jubler av fryd over at se ham pruste og spytte og kave og derefter bli heist tilveirs igjen. Negeren tar ingen skade av det. Kuløren gaar ihvertfald ikke av ham. Fornøielig er det at se den iver hvormed den amerikanske ungdom gaar til disse fornøielser, og den naive, litt larmende glæde som raader her; en kurios motsetning til det man kan bli vidne til naar en enslig indianer er kommet hit og man ser ham gaa rundt rystende sit værdige kobberøde hode over al denne daarskap hos de hvite mænd og deres squaws.

Schakopgave nr. 1818. Av Arthur Madsen, Odense. (Original.) Sort: K, 5 B = 6 br. Hvit: K, T L, 3 B = 6 br. Hvit gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1815.

1. T e 3 — e 1, f 6 — f 5. 2. S d 4 — e 2, K d 6 × e 6. 3. K c 4 — c 5 Mat.
1., f 6 × g 5. 2. T e 1 — e 5. 3. T e 5 — d 5 Mat.

Løsning av schakopgave nr. 1816.

1. c 7 — c 8 (S), K e 5. 2. S g 5 — e 6 Mat.
1., K f 4. 2. S f 6 — g 4 Mat.
1., K g 6. 2. S c 8 — e 7 Mat.

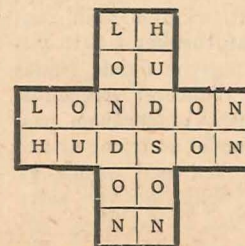
Løsning av gaadespørsmålene i forr. nr.:

1. Loveland (planten). 2. Regnbue.

Løsning av stavelsegaaden i forr. nr.:

1 ro — ni. Ironi.

Løsning av bokstavkorset i forr. nr.:

Løsning av beregningsopgavene i forr. nr.:

1. 3732 Meter.
2. $12\frac{1}{5}$, $36\frac{3}{5}$, $108\frac{9}{5}$, $324\frac{27}{5}$.

Løsning av folkegaadene i forr. nr.:

1. Proses. 2. Kølle. 3. En fjeldkjede. 4. Babel, Israhel, Mabel, sabel, Abel. 5. Lon — i løn.

Arbeidere iferd med at bryte je for menneskene saa uundværlige kul. Desværre er den tid, da der endnu kan hentes kul frem, meget begrenset, og naar schaktene er tomte, saa melder sig det uhyggelige: Hvad skal vi nu gripe til?

Hvilke muligheter er der for at menneskenes umættelige energibehov i fremtiden kan tilfredsstilles?

Den berømte svenske professor Svante Arrhenius har nylig i en henvendelse til Franklin-universitetet i Philadelphia undersøkt det meget viktige problem om jordens energikilder. Det følgende skulde gi et utdrag av de resultater han er kommet til.

Det er en uomstøtelig kjendsgjerning som un-

Hvor fortidens store urskoger med sin fremmedartede vegetation og dyreliv sank ned i de store sumper, dannedes etterhaanden de store kulleier, som er blitt vor tids uundværlige skatkammer.

der krigen er blitt klar for alle at verdensmaskineriet, hele vor nuværende kultur og levemaate, i bokstavelig forstand er avhængig av de i jorden oplagrede brændselsmaterialer, stenkul og olje. Naar vi i de senere aar har været sat paa en meget kraftig rationering med hensyn til disse produkter har vi faat en liten forsmak paa hvor skjæbnesvangert det vil bli naar de kilder de øses av engang ebber ut.

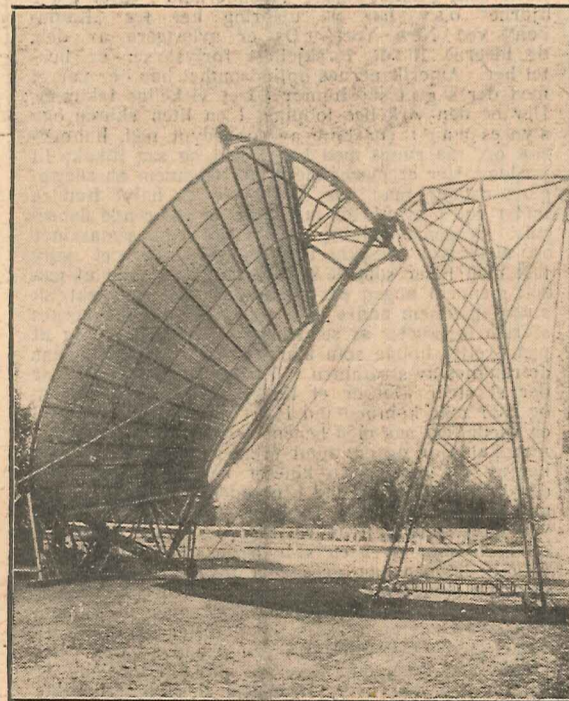
Der har i aarenes løp hyppig været gjort forsøk paa at opta et skjøn over naar dette kritiske tidspunkt vilde indtræde, og besvarelsene har været meget forskjellige. Professor Arrhenius' navn berorer imidlertid for at den besvarelse vi her refererer — efter „La Nature” — er saa god som den for tiden kan gis. Det sier sig selv at man her er inde paa et område hvor det er umulig at gi andet end omtrentlige og skjønsmæssige svar, og hvor der derfor maa regnes med muligheten av temmelig store feil.

Det første spørsmål Arrhenius søker at besvare er: hvorlænge kan det antas at vare før de nogenlunde tilgjengelige kulleier, det vil si de som ligger i en dybde av indtil 1800 m., er uttømt. Paa den internationale geologkongres i Kanada i 1913 kom man til det resultat, at hvis man regnet med et forbruk lik verdensforbruket i 1913 vilde der i kulleiene indtil den angivne dybde findes kul til 6000 aar til. Dette tal reducerer Arrhenius imidlertid betydelig, idet han gjør oppmerksom paa, dels at man maa regne med at endel av leiene er saa smaa at de ikke vil kunne brukes med fordel, og dels at der blir et meget betydelig tap ved selve brytningen; yderligere mener han at der maa regnes med at verdensbehovet stadig vil være sti-

gende, saa at man ikke kan regne med forbruket i 1913 som fremtidig normalforbruk. Som resultat av sine overveielser ender Arrhenius da med at angi 1500 aar som et sandsynlig tal. Selvfølgelig er situasjonen forskjellig for de forskjellige kulproducerende land; saaledes anslaaes det at Tyskland har kul til 1000 aar, England til 200, men De forenede Stater til 2000 aar.

Hvad angaar stenoljen er utsigtene endda mindre beroligende; man regner med 90 aar som den sandsynlige leveringstid for de nordamerikanske kilder, ganske vist maa der regnes med at der endnu findes endel ikke utnyttede kilder, men med det sterke forbruk vor tid fordrer, sker uttømmningen forholdsvis hurtig.

Der vil da antagelig komme et tidspunkt, som slet ikke er saa fjernt, da kulleiene og oljekildene er uttømt, og verden maa se at faa sit nødvendige energibehov tilfredsstillet paa anden maate. Og spørsmålet blir da hvilken. Det er da natur-

En solmaskin. Ut fra den betragtning, at solen gjennem sine straalener hvert aar over jorden sænker en kraft, som er 70.000 ganger større end den, som for tiden aarlig utvindes av kullene, har mange ment, at løsningen paa energiproblemet var maskiner, som ved hjelp av store hulspil muliggjorde, det at utnytte denne energi.

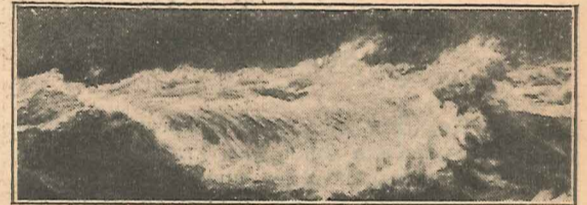
lig at peke paa de veie man allerede er slaaet ind paa, nemlig utnyttelsen av vandfallsenergien, bølgeenergien, flod- og ebbeenergien, den direkte straalearge fra solen, vindenergien og den energi som er nedlagt i planteveksten. Alle disse energikilder er allerede under utnyttelse, men nødvendigheten maa medføre at etterhaanden som tilførselen av kul- og oljeenergien ebber ut vokser utnyttelsen av de nye energikilder i omfattende grad.

Den av de nye energikilder som hittil i sterkest grad er tatt i bruk er vandfallsenergien, de „hvite kul”, og da resultatene maa sies at ha været mer end tilfredsstillende kunde man tænke sig at man her hadde den frelsende energikilde. Etter beregninger av en forsker som har et omfattende kjendskap til vandfallsenergi og deres energimængder skulde jordens samlede vandfallsenergi utgjøre ca. 90 % av den energi verden for tiden faar fra kullene. Arrhenius mener imidlertid at denne opgave er meget optimistisk, idet han gjør oppmerksom paa at en stor del av faldene er beliggende i egne hvor der ikke kan opprettes industrier. Vandfallsenergien kan derfor neppe ventes at bli den store hjelper for verdens energihunger; men at den vil faa en meget fremtrædende plass blandt fremtidens energikilder er de ingen tvil om.

Det har sin meget store interesse at se hvorledes „de hvite kul” er fordelt paa de forskjellige land, og Arrhenius meddeler da ogsaa en oversigt herover som vi gjengir nedenfor:

Millioner av hestekr., Hkr. pr. indb.

De forenede Stater	100	1
Kanada	26	4
Norge	13	5,2
Balkanstatene	10	0,6
Sverige	6,7	1,2
Frankrike	6	0,15
Italien	5,5	0,15
Spanien	5,2	0,26
Rusland	3	0,02
Finland	2,6	0,8
Island	2	22
Schweiz	1,5	0,4
Tyskland	1,43	0,02
England	1	0,02

I havets bølgeslag gjemmes store kraftmængder, men ingen har endnu formaadd at binde og utnytte dem.

Det fremgaar herav at Europa og Asien er meget daarlig stillet, navnlig naar man ser vandfallsenergien i forhold til befolkningmængden, mens Amerika er privilegert baade med sorte og „hvite” kul. Naar de sorte kul engang ebber ut vil Europas store industriland sandsynligvis bli stillet overfor den forfærdeligste krise. Mens Norge, Sverige, Finland og Balkanlandene vil staa med rike fremtidsmuligheter, og Frankrike, Schweiz, Spanien og Italien har chance til tildels at opretholde sine industrier, er det mer end sørgelige perspektiver som aapner sig for England, Tyskland og Rusland. Meget tyder paa at disse land igjen maa vende tilbake til akerbruk og skogbruk og derved helt skifte præg. Underlig vil det gaa i verden naar engang kong Kul maa stige ned fra tronen og kong Vandfald blir den store hersker i energiens rike. Stater som behersket og bestemte for verdenshandelens og verdenskulturens løp vil selv bli behersket av andre stater, som nu er smaa og ubetydelige i verden. Intet herskerskifte har sat slike spor i verden som de der vil følge av at den sorte kong Kul maa vike for den hvite kong Kul.

Efter at ha omtalt vandfallsenergien vender professor Arrhenius sig mot den spredte energi, d. v. s. den energi som vel er tilstedes i overordentlig mængde, men er fordelt over saa store strækninger at det er meget vanskelig at nyttiggjøre den i større omfang. Til denne energigruppe maa først og fremst henføres flod- og ebbeenergien samt bølgeenergien; der har været gjort en række forsøk paa at binde disse arter av energi i menneskets tjeneste, men hittil er forsøkene faldt litet gunstig ut.

Mer held har menneskene hatt med sig overfor den form av spredt energi, som kan betegnes som

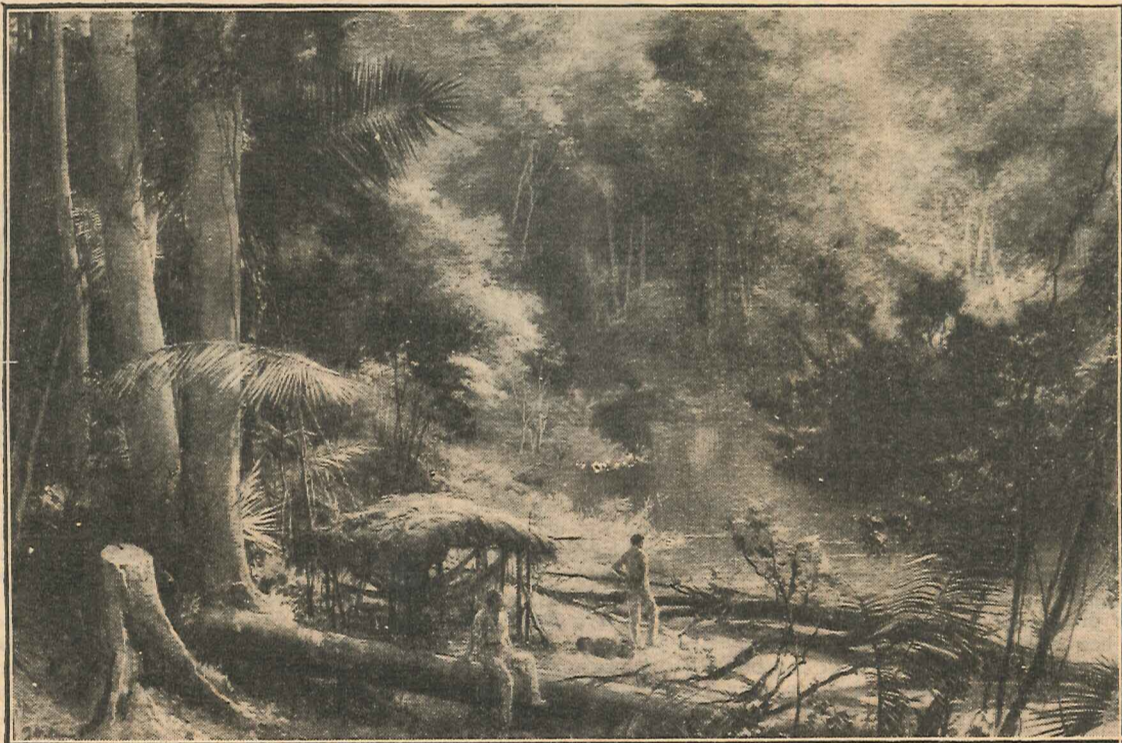

Hvis solmaskinproblemet engang blir tilfredsstillende løst, vil der efter al sandsynlighed oprinde en guldalder for de land, som under solens evige brand er blit øde og golde. Er først solstraalene bundet i kraftmaskiner, kan disse benyttes til at skaffe det vand, som den forbrændte jord saa sterkt tørster efter.

vindenergien, men tar man i betragtning at den energi som hvert aar jorden rundt utløses i vindene og stormene, kan regnes at være 5000 ganger større end den menneskene aarlig henter sig ut av kullene, maa det dog indrømmes at de hittidige anstrengelser for at binde vindenes kræfter ikke har kat noget gunstig resultat.

Vi har nu undersøkt en række av de former i hvilke solenergien optrær her paa jorden, men der kan paavises endda flere. Av disse er der særlig grund til at dvæle ved det man kalder vegetationsenergien, da den ikke alene ad indirekte vei — ved at den er stamfar til kulenergien — men ogsaa ad direkte vei har spilt og ogsaa i fremtiden vil spille en overordentlig væsentlig rolle i menneskenes energihusholdning. Man regner at 0,12 % av den solenergi som rammer jorden omsættes i planteenergi, hvilket vil si at den jordiske vegetation hvert aar opsamler en energi som er 22 ganger større end den som aarlig utvindes av kullene. Skogene absorberer ca. 67 %, opdyrkede landstrækninger 24 %, steppevegetationen 7 % og ørkenvegetationen 2 %. Alene den energi som skogene hvert aar opsamler er saaledes 14 ganger større end den aarlig anvendte kulenergi, og man kunde derfor med grund ræsonnere, at der her er en energikilde som ved rationel utnyttelse kunde bringe den saa sterkt efterlyste erstatning for kulenergien, men desværre viser det sig ved nærmere undersøkelse at forholdet ikke er saa gunstig som man straks kunde tro. Skogene skal nemlig tjene menneskene som andet end brændsel, en meget stor del av dem gaar til gæntømmer og en endda større del til papir, og hertil kommer saa yderligere at de største og frodigste skoger ligger i tropiske egne langt borte fra forbruksstedene, saa at det vil bli altfor kostbart at føre deres produkter til steder hvor man har bruk for dem.

Naar vi i det foregaaende tar paapekt de for-

Moderne undersøkelser viser, at det forøkede kulsyreindhold, som vor tids store kulforbrænding gir atmosfæren, gjør klimaet varmere. Maaske vil dette forhold bevirke en forøket vegetation, saa at der i fremtiden vil opstaa store, urskoglignende skoger i de tempererte egne. Kraften som utnyttes har da været utspring for nye kraftkilder.

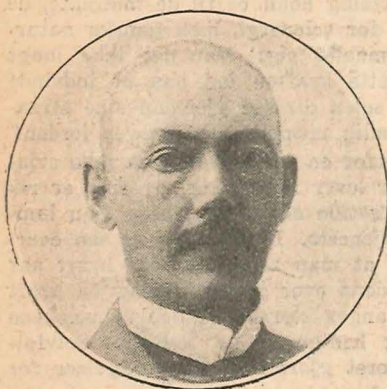

Victoria-vandfaldet i Sydafrika. Mellem de kraftkilder, man hittil har søkt som erstatning for kullene, har vandfaldene, de 'hvide kul', været dem som gav det rikeste utbytte.

skjellige former for energi og den mulighet der var for ved deres hjælp at løse fremtidens energi-problem har vi stadig holdt os til de indirekte, de avlede former for solenergi, men ganske naturlig reiser spørsmålet sig: Var det ikke langt rimeligere at sætte kraften ind paa at indvinde den energi som solen direkte gjennom sine straal-er i saa overdaadig mængde øser utover jorden? Her staar vi overfor en energikilde som ikke svinder saalænge der lever mennesker, og som er rik nok til at tilfredsstille alle behov, bare man kunde ta den i sin tjeneste. Denne kilde er saa overstrømmende rik, at man regner at der hvert aar gjennom solstraalene over jorden sænkes en kraft som er 70.000 ganger større end den menneskene for tiden aarlig henter ut av kullene. Selvfølgelig har der været gjort store anstrengelser for at konstruere solmaskiner, men den energi man hittil har indvundet har desværre været som en draape i havet. Dog mener professor Arrhenius at man ikke skal la sig forskrække av de foreløbige negative resultater, men arbeide videre; navnlig tror han at man ad denne vei vil bli istand til at forvandle en række av de golde, solrike land som f. eks. Mesopotamien til frugtbare land ved at benytte den indvundne kraft til overrislingsarbeider. Det er da efter Arrhenius' mening meget sandsynlig at naar det mineralske brændsel er opbrukt vil civilisationen atter blomstre i landene omkring Middelhavet, i Mesopotamien og i Centralamerika, altsaa netop i de egne hvor dens vugge stod.

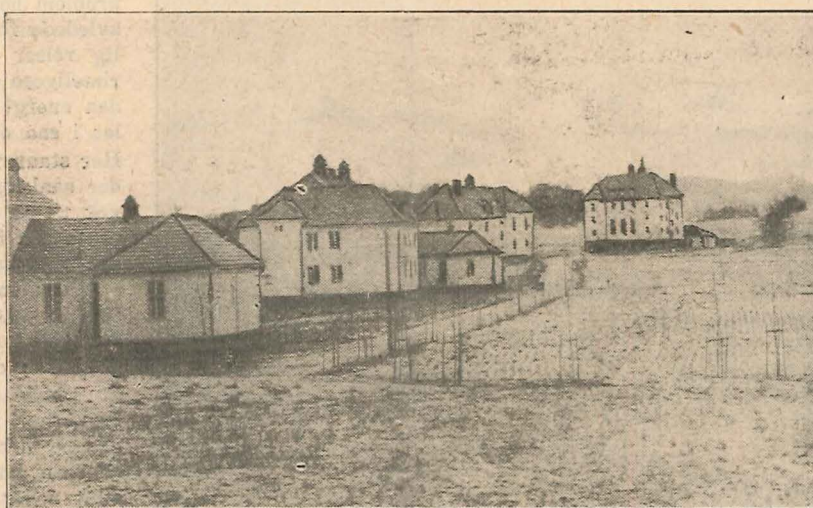
Professor Arrhenius slutter sin avhandling med en interessant bemerkning om kulsyrens rolle: det er for nogen aar siden paavist at en forøkelse av den jordiske atmosfæres kulsyreindhold gjør klimaet mer ensartet og varmere. Man kan altsaa, sier han, anta at den sterke forbrænding av kul som foregaar i vor tid vil nærme klimaet i vor tidsalder til det som hersket i den tertiære periode. Yderligere finder vegetationen en mægtig stimulans ved jordbundens absorbering av luftens kulsyre. Det er altsaa sandsynlig at industriens forbrænding av hele den disponible kulmængde vil bevirke en forøket vegetation og derigjennem blandt andet en kraftig utvikling av skogene i de tempererte egne. Er denne tankegang rigtig, ser man her ind i et kredsløp hvor energiforbruk skaper energifornyelse saa at hjulpen delvis kan tænkes at vokse frem av den utvikling som volder den store bekymring.

Overlæge Thomas Neumann,

der er ansat som chef for Glitre sanatorium i Hakedalen som nu av staten skal omdannes til landets største sanatorium, beregnet paa Østlandet. Dr. Neumann vil til sommeren fratræ sin nuværende stilling som overlæge ved statens tuberkulosesanatorium paa Vensmoen ved Bodø hvor han har været ansat siden dettes aapning.

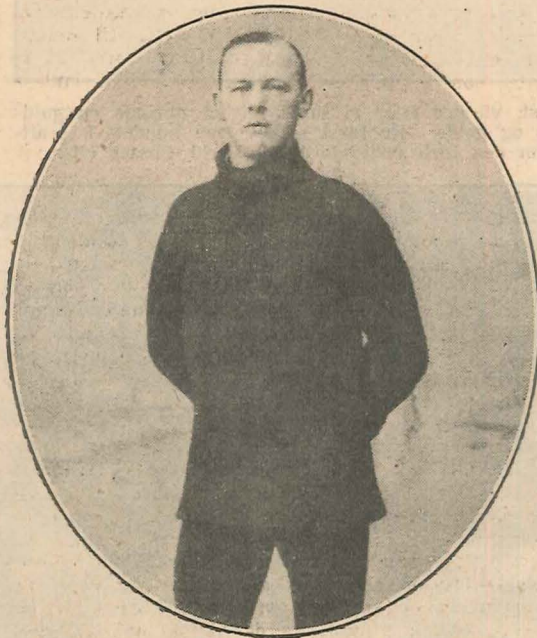

Østmarken asyl ved Lade i Trøndelagen blev fornylig overlevert Trondhjems kommune og fylkene i Trøndelagen efterat byggearbeidet har paa-gaet helt siden 1913. Omkostningene ved asyls opførelse utgjør bortimot 2½ million kroner. Det samlede belæg er 234 senger. Planer og overslag for dette storslaatte anlæg, hvorav billedet viser en del, er utarbeidet av Lars Solberg i samarbeide med bestyreren, dr. med. Evensen.

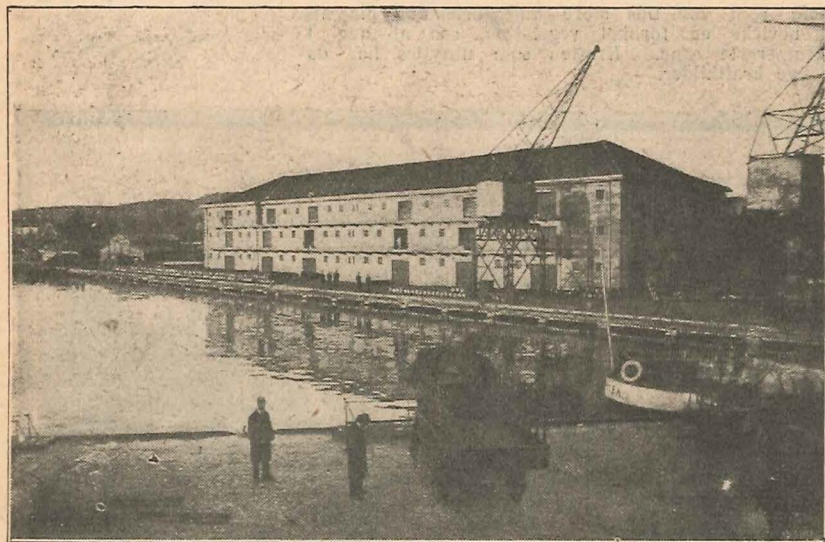

Den nye riksmægtingsmand.

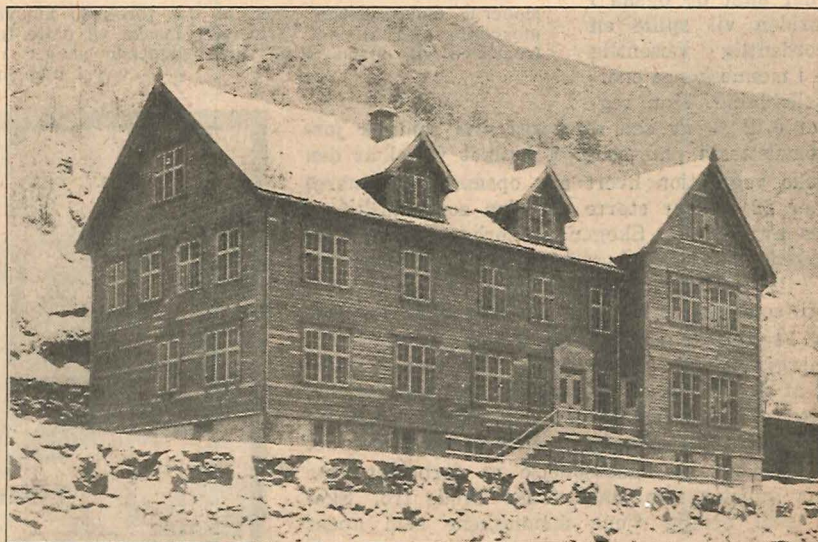
Som saadan er fra 15. februar til utgangen av 1923 opnævnt høiesterets-assessor P. I. Paulsen, der i begyndelsen av januar var blit utnevnt til assessor i høiesteret efter at ha fungert som ekstraordinær assessor siden 1918. Han er født 1868 og har tidligere bl. a. været ekspeditionschef i justisdepartementet og soren-skriver i Aker.

Av vinteridrettens brogede saga. Det blev ikke en saa god vinteridrettsæsong iaar som man hadde gjort regning paa i henhold til de horoskoper vore veirprofeter ihøst stillet for vinteren. Helt til slutten av januar var denne sørgelig snefattig, og vore skiløpere græmte sig saare. Det var knapt nok man kunde faa sig en pyntelig skitur, med hoptræningen blev det smaat bevent, og flere skistevner, deriblandt guttelandsrendene, maatte indstilles. Et og andet skiløp blev dog holdt, og da føret i slutten av januar tok sig op gik det store Lillehammerrend av stabelen. Paa billedet tilhøire ses storløperen Strømstad her gjøre et av sine svære hop. I motsætning til skiløperne har skøitefolkene derimot hat udmerket anledning til at øve sig, og paa banene drev man ihærdig paa med træningen til Norgesmesterskapsløpene som foregik 29.—30. januar paa den flotte nye bane som Moss idrætsforening har anlagt i anledning av sit 15 aars jubilæum iaar. Efterat Norgesmesteren fra ifjor, Kr. Strøm, hadde lagt skøitene bort var man længe spændt paa hvem som skulde ta mesterskapet i hurtigløp iaar. Oscar Mathisen hadde imidlertid trænet Ole Olsen, Kr.a, saa godt op at han ikke alene tok mesterskapet med glans, men endog kan prøve paa at ta storarven op efter „n'Oscar". Paa midtbilledet ses „han Vesle-Ola", vor nye skøitestjerne, og tilv. ses den udmerkede løper Hening Olsen i farten. — Fot. Skarpmoen.

Moderniseringen av Kristiansands havn er en oppgave som Sørlandets hovedstad nu lægger stort arbeide i for at kunne staa rustet til at motta den svære trafik som ventes naar Sørlandsbanen kommer. Her ser man det store nye lagerhus med tilhørende kai paa 163 m. længde. Lagerhuset er 75 m. langt, 22.5 m. bredt og de tre etager har en samlet gulvflate paa 5000 kvm. Det er utstyrt med alle moderne indretninger for varelagring. Kaien faar 4 transportable lastekraner.

Det nye kommunehus i Lyster i Sogn. For etpar aar siden brandte kommunegaarden i Lyster ned, men bygden har nu faat opført ovenstaaende nye kommunehus. Det har en vakker beliggenhet og er av en anselig størrelse — en av de største kommunebygninger i Vestland-fylkene. Huset er opført av Lyster sparebank som har sine rummelige lokaler i bygningens første etage. Tegningen er levert av bygmester Prestegaard. — Fot. Brathole.

Spredte træk fra verden derute.

Da Mr. Leygues for nogen faa maaneder siden blev utnævnt til fransk førsteminister kom det vistnok som en overraskelse paa de fleste, og hans funktionstid blev da heller ikke av lang varighet. Vistnok er han uten tvil en klok og klartseende politiker, og han prøvde i den korte tid han førte den franske regjeringens tøyler at faa istand en mer forsonlig utenrikspolitik. Men alle hans forsøk mislyktes stadig paa grund av den ultranationale motstand i kammeret, og M. Leygues maatte efter bedste evne sno sig mellom vanskelighetene for at kunne holde liv i sit ministerium. Tilslut gik det dog ikke lenger paa denne maaten, og efter et stort nederlag paa spørsmålet om utsættelse av forskjellige interpellationer angaaende utenrikspolitikken indgav ministeriet Leygues den 13. januar sin demission. Den nationale blok i kammeret hadde apenbart ikke den fornødne tillid til M. Leygues som den kraftige personlighet der trængtes da man nu stod overfor de avgjørende forhandlinger angaaende de alliertes forhold til Tyskland med

Aristide Briand som for fjerde gang har dannet en fransk regjering og som for syvende gang selv er minister. Briand har avløst Leygues til hvis energi kamrene ikke hadde tillid, da man stod foran de avgjørende forhandlinger med England hvorunder det endelig skulde fastslaaes hvad Tyskland skal betale i skadeserstatning. Aristide Briand anses som en av Frankrikes dygtigste og mest erfarne statsmænd.

og om at det skal betale 226 milliarder mark guld i løpet av 42 aar, hvilket svarer til en utbetaling straks av 85—100 milliarder. De franske blader konstaterte med tilfredshet at Briand hadde vundet „en stor diplomatisk seier”, og i England var man likeledes særdeles tilfreds med Lloyd Georges optræden paa konferansen. Disse to herrer hadde, sa man, gjort overordentlig meget til paany at sveisententen sammen. I Tyskland derimot fandt man konferansens resultat høist grotesk og fastslog det som en umulighet for landet at kunne betale den gigantiske sum. Ogsaa i Amerika var man tilfreds med Pariserkonferansen som et stort skridt til at fæstne forholdene i Europa, men ogsaa der fandt man erstatningsbeløpet for høit. Med stor interesse imøteses nu den berammede konferanse i London med tyskerne angaaende dette vitale spørsmål. Hvem som vilde komme til at representere Tyskland ved denne anledning blev straks et vanskelig spørsmål. Den tyske regjering erklærte nemlig erstatningsspørsmålet uantagelig og det trak op til ny tysk regjeringsskrise.

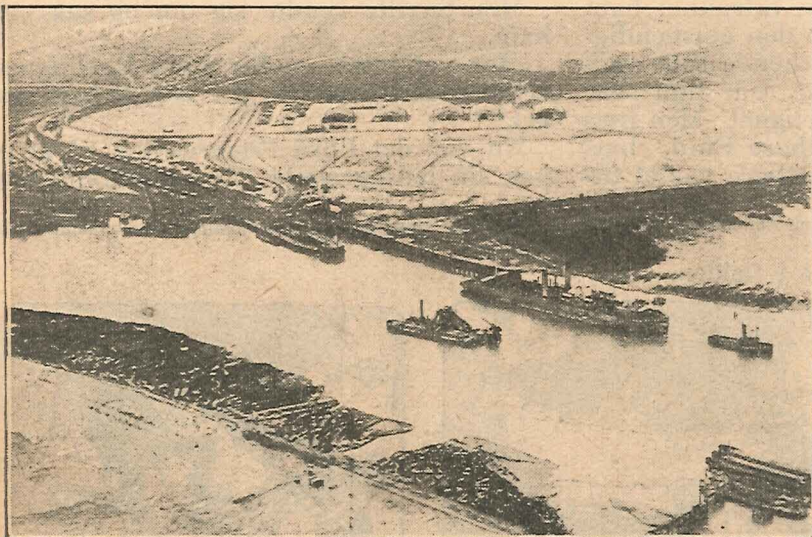
Lloyd George og hans unge datter Megan. Den berømte statsmand er nu blit om ikke slotseier saa dog slotsboer. Lord og Lady Lea of Fareham har nemlig foræret den engelske stat sit vakre slot „Chequers Court” og har i gavebrevet sat den bestemmelse at slottet skal staa til beboelse for den mand som til enhver tid er Englands statsminister. Lloyd George har allerede tat slottet i besiddelse, men han skal altsaa bare bo der saalænge han er minister.

hensyn til avvæbningsspørsmålet og skadeserstatningen. Desuten gav valgene fornylig til senatet, som er langt mer radikalt end kammeret, et resultat som pekte tilhøire, og dermed fik kammeret vistnok mere mod til at søke istandbragt en regjering bedre i overensstemmelse med det sterke høireflertal som kammeret fik i 1919. Det blev Aristide Briand som kom til at danne den nye franske regjering. Han er i motsætning til den iratraadte ministerchef en av Frankrikes mest berømte statsmand. Briand er 59 aar gammel og begyndte sin politiske løpebane som socialist, men under sin lange, bevægede karriere har han efterhaanden ændret sine politiske anskuelser i konservativ retning. Gjentagne ganger har han været regjeringsmedlem og tre ganger førsteminister. Under verdenskrigen stod han fra 1915 til 1917 paa denne vanskelige post og han viste sig da som den patriotiske, daadskraftige og smidige statsmand der forstod den ingenlunde lette kunst at vinde tillid hos de øvrige alliertes regjeringer. Det var Clemenceau som styrte ham, men nu er altsaa Briand for fjerde gang rykket frem paa ministerchefsposten i den franske politik, og det var vistnok gjennemgaaende med tilfredshet at den franske nation saa hans glimrende begavelse, rike erfaring og smidige evner som forhandler tat i bruk ved løsningen av de vanskelige utenrikspolitiske oppgaver som endnu danner verdenskrigenes efterdønninger.

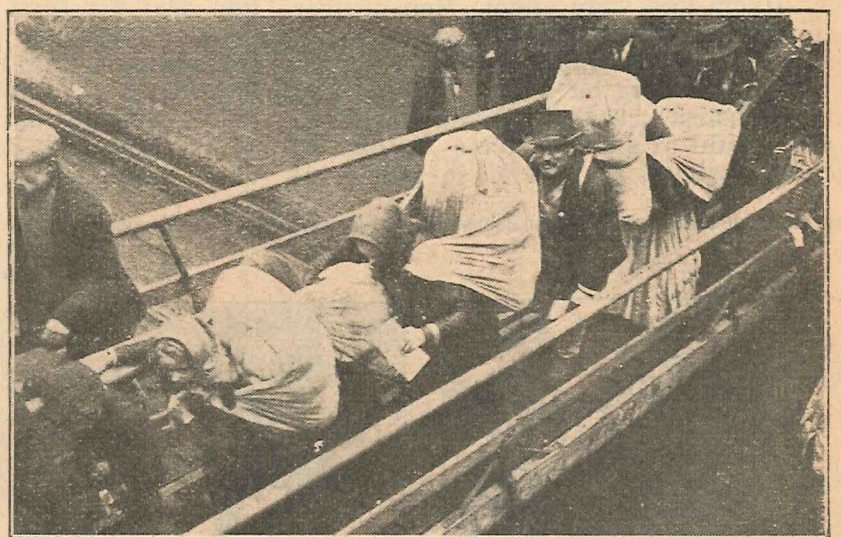
Straks efter dannelsen av den nye franske regjering tok den store Pariserkonferanse fat i sidste halvdel av januar til behandling av spørsmålet om den tyske avvæbning og skadeserstatning etc. Til at begynde med syntes situationen temmelig broget og motsætnings, særlig mellem de franske og de engelske synspunkter, skarpere end man skulde trodd. Der opnaaddes fuld enighet om at Tyskland skal være avvæbnet inden 1. juli,

Farvel Amerika! Det er som man vet ikke saa ganske let at slippe ind i De forenede Stater nuomstunder. Indvandringsmyndighetene sorterer og vraker blandt emigrantene og finder de nogen som kan anses for at være bolsjeviker blir de straks sendt tilbake. Det er tilfældet med de folk man ser paa dette billede. Det var ialt 34, og da man mente at kunne konstatere at de var kommunister blev de sendt tilbake til Europa med dampere „Imperator”. Her ses de at forlate Ellis Island.

En av de merkeligste havner i verden er Richborough navn i England som nu er blit solgt. I største hemmelighet blev den anlagt under krigen, og først da denne var endt fik offentligheten greie paa at der eksisterte en havn som het Richborough. Naar man bygget denne havn saa hemmelighetsfullt var det for at skjule dens eksistens for de tyske flyvere og undervandsbaater. Næsten hele den militære trafikk til Frankrike forgik herfra. Nu har den engelske stat solgt havnen for 28 mill. kr.

I tusenvis om dagen strømmer nu indvandrerne ind i Amerika, og man venter at det vil bli endnu værre naar det engang kommer til formel fred mellem De forenede Stater og Tyskland. Overfor denne kjæmpemæssige indvandring kræver de amerikanske arbeidere at der utstedes et toaarig forbud — dels for at ikke arbeidslønnen skal trykkes og dels for at hindre at de arbeidsløses tal stiger, men farmerne som erklærer at de mangler arbeidskraft protesterer mot et slikt indvandringsforbud.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Formørket lykke.

Av

E. A. Rovlands.

Autorisert oversættelse.

(Forts.)

I Amy Savilles stemme var der et flygtig uttryk av moderlig kjærlighet og kvindelig værdighet, da hun svarte:

„Jeg fatter ikke, i hvilken hensigt De taler saaledes til mig.”

„Jeg ønsker at faa et par opplysninger av Dem,” sa han rolig. „Jeg vet at De vil lyve for mig hvis De kan, men det skal ikke lykkes Dem. De er i min magt, Mrs. Saville — De vet vist ikke engang i hvilken høi grad — men jeg har alle kjendsgjerninger i den bedste orden, saa De kan ikke undslippe mig. Det nytter Dem derfor ikke at De gjør noget forsøk paa at sætte Dem op mot mig.”

Alt dette blev sagt paa en smilende, forekommende maate, men i hans øine var der et haardt og saa ubøielig uttryk at Amy Savilles hjerte blev meget tungt.

„Jeg vet,” stammet hun, „at jeg staar i stor gjæld til Dem, prins Borinsky, og — jeg ønsker ikke at motsætte mig Deres ønsker — men — De har overrumplet mig. Jeg vet ikke hvad jeg skal svare.”

„Det vil ikke bli saa vanskelig,” sa prins Borinsky og satte sig makelig tilrette i en stol. „Jeg har som sagt et par spørsmåal at gjøre Dem.”

„Jeg vet ikke, om jeg kan besvare disse spørsmåal,” sa Mrs. Saville lavt.

„Jeg tror, De kan,” svarte han.

Hun hadde knuget hændene tæt sammen, og han saa at hendes læber skalv. Pludselig vendte hun sig mot ham.

„Prins — jeg trodde, De var glad i Enid,” sa hun hæst.

„Min kjære Mrs. Saville,” svarte prinsen, „hvad er det dog, De insinuerer? Jeg er selvfølgelig en beundrer av Lady Burlington. Hvem kan være andet. Men ut over beundring vet jeg ikke at der er noget baand som binder mig til hende — og heller ikke vilde jeg ha trodd,” tilføide han litt sarkastisk, „at De vilde ha været saa omsorgsfuld at studere Deres datter og hendes forhold, for det er jo tydelig at

hun i sit nuværende luksuriøse liv ikke har nogen plads til Dem.”

„Ikke desto mindre er hun mit barn,” svarte Mrs. Saville saa fast, det var hende mulig.

Borinsky saa skarpt paa hende.

„Der er noget, hun skjuler for sin egen regning,” tænkte han.

„Deres moderlige følelser gjør Dem ære,” sa han. Men et blik paa uret advarte ham om at han ikke hadde nogen tid at spilde og han sa hurtig og bydende: „Svar mig, hvem var den mand som har spillet en rolle i Enids liv? Si mig hans navn.”

Mrs. Saville betænkte sig et øieblik, saa nævnte hun navnet.

„Lever han?” var det næste spørsmåal. Hun rystet paa hodet.

„Hvad blev der av barnet?” spurte han atter.

„Jeg — jeg har paatat mig at sørge for det.”

Prins Borinskys øienbryn trak sig sammen.

„De?” sa han helt uforberedt paa dette.

„Ja,” sa Mrs. Saville som trak pusten meget hurtig og samlet alt det mod der hadde baaret hende frelst over saa mange ubehagelige øieblik. „Er det saa besynderlig? De har haanet mine moderlige følelser, prins Borinsky, men Enid kan forsikre Dem om at det ikke har været bare tomme ord.”

Borinsky bet sig i læben.

„Bedrager De mig ikke?” spurte han hæst.

Mrs. Saville undertrykket en skjælven. Hun forstod aldeles ikke hvorledes alt dette var kommet, men hun hadde for længe siden lært sig selv at spille et dristig spil og hun svarte derfor uten betænkning:

„Jeg bedrager Dem ikke.”

Borinsky bet heftig i spidsen av sin bart. Han var forbitret og skuffet, for skjønt han var optat av sin nye kjærlighet, var han slet ikke færdig med Lady Burlington. Det der først hadde tiltrukket ham hos den unge pike var jo den omstændighet at han kunde bruke hende som vaaben mot Lady Burlington, saa hun var henvist til hans barmhjertighet. Men hvis denne unge pike ikke tilhøre Enid, hvis denne besynderlige likhet bare var et til-

fælde, vilde han ikke kunde fullbyrde sin hevn.

Lyden av et ur som slog rev ham ut av hans tanker. Han reiste sig.

„Bli paa Deres hotel til imorgen tidlig,” sa han i en tone som han pleide at benytte overfor sine tjenere. „Saa kommer jeg enten til Dem eller sender bud efter Dem.”

Han forlot Mrs. Saville uten en hilsen, og hun saa ængstelig efter ham.

Hun hadde gjennomkjempet saa mange kampe i sit liv og kjendte alle kunstgrip; men hun hadde aldrig før været i en saa ubehagelig situation som nu.

Da hun gik ut for at faa fat i en drosche, kom netop Lord Edvard Beamish. Han saa paa den lille damen som saa saa merkelig ældet ut og han fik ondt av hende. Han vendte sig fra døren med en pludselig avsky for dette sted og fulgte efter hende.

„Mrs. Saville, faar jeg lov til at kjøre Dem hjem?” spurte han.

Hun prøvde paa at smile, men den angst, Borinsky hadde fylt hende med, hadde bragt hende ut av fatning.

„Er det gaat Dem galt derinde?” sa Lord Edvard, idet han hjalp hende op i en vogn og steg saa selv ind. „Mrs. Saville, De skulde ikke gaa dit mer.

„Det skal jeg heller ikke,” sa Mrs. Saville hæst. Og hendes trang til trøst og hjelp fik hende til at betro sig til denne unge mand.

Hans oppmerksomhet imot hende hadde smigret hende, men nu syntes hun bak hans utvortes letsindighet og tankeløshet at opdage en godmodighet som bötet paa mange av hans feil.

„Jeg burde aldrig ha gaat dit,” sa hun vildt, „for jeg har ikke spillet med mine egne penger — og ak, Lord Edvard, jeg skylder prins Borinsky mer, end jeg nogensinde kan betale ham tilbake.”

„Ta Dem ikke saa nær av det,” svarte Lord Edvard, „jeg svarer for at Borinsky aldrig kræver disse penger. Dertil er han altfor snil. Jeg skylder ham ogsaa en stor sum penger.”

„Jeg tror ikke, De kjender ham,” sa Mrs. Saville med den samme hæse stemme. „Iaften aabenbarte han sig i et nyt lys for mig.”

„Aa nei da,” sa Lord Edvard godmodig. „Deres uheld har sat Dem i daarlig humør. Det er en kjedelig og pinlig historie, naar kortene absolut vil gaa den gale vei — og De er altfor meget alene, Mrs. Saville. — Men si mig, vet De hvorledes det er med stakkars Sir John?”

Mrs. Saville vendte sig om og saa paa ham.

„Jeg vet intet om Sir John Burlington. Hvad mener De? Er der hendt ham noget?”

Nu var det Lord Edwards tur til at se paa sin ledsagerinde. Det forekom ham

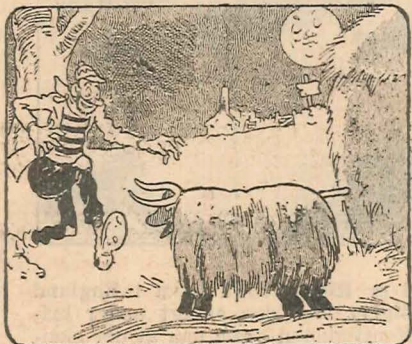
En sauetyv som gik i fælden.

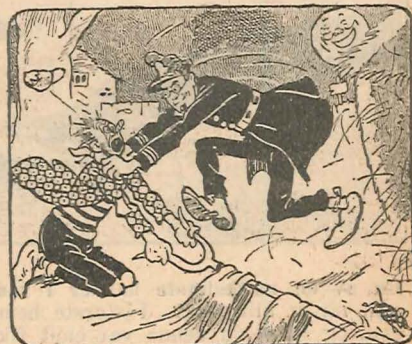
„Herr politikonstabel! De maa hjælpe mig, — hver nat blir der stjaalet sauer fra mig, jeg aner ikke hvem tyven er,” sa gaardbrukeren.

„Opgaven er ikke let,” tænkte konstablen. „Men der ligger en høigaffel! Den maa kunne hjælpe mig til at faa fanget tyven.”

Lidt efter kom tyven. Ved hesjen stod en „sau”. Den sa bæ-æ-æ-æhl! saa det maatte være en ordentlig sau.

Følgelig grep tyven fat i den. Men idet samme grep konstablen ham, for „sauen” var konstablen selv, — høigaffelen var hans „horn” og noi hans „uld”.

litt besynderlig at hun var saa uvidende om alt det der hadde hendt hendes datter denne dag. Han gav en kort skildring av eftermiddagens begivenheter og omtalte den unge dame som hadde været paa basaren sammen med Borinsky, men han lot naturligvis være at tale om de rygter der cirkulerte om Lady Burlingtons pludselige sygdom som — efter hvad der blev sagt — var en følge av den unge dames paaaldende likhet med hende selv. Men han sa nok til at vække ny frygt i Amy Savilles sind, og hun sat sammenkrøpet i et hjørne av vognen, til de naadde hotellet.

Lord Edvard følte mer og mer medlidenskap med hende. Hendes tvil om Borinsky smittet ogsaa ham, og han begynte at bli betænkelig over at russeren kanskje ikke var saa godmodig som han hadde trodd. Han vilde ha fulgt Mrs. Saville op paa hendes værelse, men en viss værdighet som han ikke hadde lagt merke til hos hende før fik ham til ikke at paatrænge sig hendes deltagelse, men han forlot hende meget tankefull og istedetfor at gaa paa et forlystelsessted hvor han som regel tilbragte aftenen, gik han bort i en av klubbene og prøvde paa at berolige sig med hensyn til prins Borinsky.

Prins Borinsky skulde efter sin samtale med Mrs. Saville oppleve endnu en begivenhet paa denne begivenhetsrike dag. Han gik i et selskap hvor han hadde lovet at komme, men han gik tidlig hjem. Da han steg ut av sin vogn for at gaa ind i huset, kom en mand som hadde gått frem og tilbake utenfor huset bort til ham og tiltalte ham. Det var Spravka. Han smilte da prins Borinsky mumlet en ed mellom tændene.

„Nyttet ikke,” sa han rolig paa russisk. „Du kan ikke stenge din dør for mig. Jeg har forretninger at forhandle om. Hvis du ikke vil høre rolig paa mig skal jeg fremføre beviser for at hvor stor du end anser dig selv for at være, saa er du hverken fritat selv for vanære eller feiltrin.”

Borinsky stod stille et øieblik. Saa betydde han med en haandbevægelse Spravka at han skulde følge ham. I hallen stod bare Borinskys kammertjener. Det var Borinskys ønske at denne mand altid skulde vente paa ham og ta imot ham naar han kom hjem.

Borinsky gav tjeneren ordre om at gaa og førte Spravka ind i et værelse i første etage. Et bord, hvorpaa der stod nogen vakre krystalglas og vin og andre drikkevarer fik Spravkas øine til at gløde. Han gik bort til bordet og skjænkte sig et glas whisky og sodavand.

„Din skaal, min vert!” sa han med en spottende klang i stemmen.

„Gid pokker hadde dig!” sa Borinsky med tyk stemme. „Hvorledes tør du komme hit?”

„Jeg har ret til at komme!” svarte den anden. „Det er gaat op for mig at jeg har baaret mig idiotisk ad. En liten forretningssak har bragt mig hit, Nikolas. Jeg ønsker at kjøpe tilbake den medaljongen som jeg nylig solgte til dig!”

Borinsky behersket sin vrede og lo. „Jeg har forært den bort,” sa han, „og om jeg har hørt den, saa vilde jeg ha forlangt en høiere pris for den end du kunde betale.”

„Saa sagte, saa sagte,” sa Spravka. „Du taler om noget du ikke vet. Jeg har ikke eid penger, men nu er jeg rik.”

Mens han talte tok han frem en stor tegnebok og viste frem en bunke med sedler.

Borinsky kastet bare et flygtig blik paa sedlene; saa saa han ind i den andens ansigt og noget i dets uttrykk fik hans eget mørke ansigt til at skifte farve.

„Jeg sier dig jo at jeg ikke har medaljongen,” sa han kort, „og jeg bryr mig ikke om enten du har penger eller ikke. Jeg er træt av dig,” tilføide han med en pludselig heftighet, „og trods din uforkammethet og dit skryt saa vet du godt at det ikke er heldig at sette min taalmodighet paa en for haard prøve.”

„Jeg er ikke ræd,” sa Spravka rolig. „Men hør, Nikolas — er det ikke dumt av os at høre? Vi er bundet til at staa i godt kammeratskap med hverandre.”

„Jeg ønsker intet forbund med dig,” sa Borinsky med kridhvitt ansigt.

„Kanske ikke,” svarte den anden, „men du er dog i min magt — og det vet du godt. Hold nu op med denne spøk — gi mig medaljongen tilbake! Nu har jeg lært at skatte tingene som de skal skattes og jeg har en forkjærlighet for dette gamle smykke — og jeg har ogsaa en forkjærlighet for den unge pike som forsvandt den aften.” Han smilte. „Min kjære bror, hvor er din skarpsindighet — din sedvanlige klokskap? Undres du ikke et eller andet instinkt har faat dig til at vende dine øine henimot fortauet, da du ieftermiddag kjørte gjennem gatene med en dame ved siden av dig?”

Borinsky gik bort til bordet og nu var det ham som blandet sig et glas whisky og sodavand. Denne stimulerende drik gjengav ham fatningen.

„Det er dig som blir tungnem og enfoldig, min gode ven,” sa han. „Saa du tror, du kan kommandere over mig. Jeg vet nok — hvad du har i tankene — like som jeg ogsaa meget godt vet hvad det er for penger som gjør dig saa rik — men du burde da kjende mig litt bedre! Hør paa mig,” tilføiet han med forandret væsen. „Hvis du fra iafteften vover at nærme dig mig saa skal du bli kastet paa døren som en hund! Du kommer hit med en trusel og tror at skræmme mig — du, en livegen — jeg, en prins! Du har tat høilig feil — men fra iafteften skal jeg sørge for at du ikke kommer med flere trusler! Gaa!”

Men Spravka bare lo.

„Tomme, unyttige ord, Nikolas — der er ingen forskjell mellom os. Her i det frie England er jeg din like — og du kan miste din stund som prins hvis jeg bare lukker op munden! Du er omgitt av glans og storhet — det er sandt. Du er som en mand der lever i en uindtagelig fæstning, men husk paa at den sterketse fæstning kan falde, hvis fienden blir vist veien ind i den — og du, min kjære prins, har mange fiender. Først og fremst er det din sletning — din arving som venter med længsel paa at indta din plads — han elsker dig ialfald ikke — han er ikke imponert av din storhet — og han vilde betale godt for de oplysninger, jeg kunde sælge ham! Disse penger som du haaner —” han banket betydningsfullt paa tegnebogen — „er prisen for en mands undergang — du kjenner ham —” og Spravka hvisket et navn som i deres eget land var næsten likesaa stort som Borinskys eget. „Og naar hevn og en bedragerisk skjæbne kan bringe undergang over en høitstaaende person — hvad kan saa ikke retfærdigheten gjøre? — Naa — jeg kan se at du endelig begynder at fatte visdommen i det jeg sier.”

Borinsky taug. Han gik frem og tilbake og prøvde ikke alene paa at dæmpe sin heftige vrede, men ogsaa paa at jage bort sin frygt. Han hadde ført et dristig sprog overfor Spravka, idet han stolte paa den kjendsgjerning at han i mange aar hadde

været istand til at kommandere over denne mand, og han var efterhaanden bli næsten likegyldig, eftersom tiden gik, uten at der var nogen mulighet for at den mørke hemmelighet som Spravka delte med ham skulde bli kjendt.

Men denne aften var der foregaat en forandring med Spravka, og synet av al den rigdom som var betalingen for en spions tjenester var et følelig slag for ham. Det var imot hele hans natur at slutte et nyt forbund med Spravka; skjønt han nok kunde synke ned til at begaa lave handlinger, saa betragtet han i sin aristokratiske dog stadig Spravka som sin underordnede, sit redskap; men Spravka hadde talt meget tydelig — og Borinsky var nu ikke saaledes stillet at han kunde trodse en saa tydelig tale.

XXIII.

Gode beslutninger.

Uten tilsynelatende at forandre sin opførsel begynte Borinsky at gjøre forsøk paa at vinde tid. Han visste godt hvorledes han skulde behandle en mand som Spravka og han gjorde en haandbevægelse henimot bordet.

„Siden det ser ut til at du vil slaa dig til ro,” sa han, „saa faar du heller late som om du er hjemme.”

Spravka kastet sig ned i en stol og trak karaffen med whisky hen til sig.

„Nu begynner du nok at komme til fornuft,” sa han leende. „Du har vel ikke noget imot at jeg røker?”

Han tok en cigar ut av et guldetu som laa paa bordet. Borinsky gik frem og tilbake med det samme mørke uttrykk i ansigtet.

Pludselig stanset han.

„Det vilde være det bedste, hvis du sa mig alt hvad du har paa hjertet,” sa han. „Med fornøielse,” svarte den anden.

Whiskyen som var av en bedre kvalitet end den, han var vant til at drikke, fik hans ansigt til at blusse.

„Ser du, Nikolas,” sa han, „jeg er træt av at bli ydmyget og jeg indser at jeg har været en nar, siden jeg i alle disse aar har latt mig undertrykke. Nu, da jeg har fundet veien til lykken —” han banket betydningsfullt paa sin lomme hvor tegnebogen lå — „finder jeg mig ikke længer i det. Jeg vil være — naa som du er. Det vilde være vanskelig i vort land, men her i dette frihetens land, hvor den ene er like god som den andre, bare han har nok av penger, er alting mulig, og derfor kan man jeg iafteften,” tilføide Spravka, idet han pløiet sig et glas whisky, „for at foreskrive dig nye betingelser.”

Han skyllet hurtig whiskyen ned og saa længselsfullt bort paa vinkaraffen. Borinsky bekjæmpet sin vrede saa godt han kunde og iagttok med tilfredshet den andens øik paa vinkaraffen.

Drik hadde altid været en anstøtssten paa Spravkas vei. Den kunde slaa ham ned til enhver tid. Det skulde være merkelig, om en mand med hans — Robinskys — skarpsindighet og klokskap ikke skulde faa bugt med en natur som denne.

„Naa, og hvilke er saa dine betingelser?” spurte han.

„Jeg vil forestilles som din ven,” sa Spravkas med tykt mæle og gjæspende. „Jeg ønsker at du skal fiske mig op og indføre mig hos dine venner. Du kan, hvis du vil, si at jeg er din bror. Folk vil ikke bli forbauset, for vi ligner hverandre paa en prik, Nikolas. Jeg kan betale for mig selv,” tilføide han med et stygt smil paa

ansigtet, „og naar jeg er gift med den unge piken —”

Borinsky trak pusten med en fræsende lyd. Det var med den største vanskelighed at han tvang sig til ikke at slaa denne mand til jorden.

„Ivan, jeg raader dig til at opgi tanken paa egteskap,” sa han. „Det vil bringe fare med sig.”

Spravka fyldte endnu et glas og skyllet det ned; saa skjov han til det kostbare glas, saa det faldt ned i kaminen.

„Blaas i faren!” sa han kort.

Borinsky blev blek. Hans tanker arbejdede hurtigt og han la i en fart sine planer.

„Ivan, drik ikke mer whisky,” sa han. „Du har drukket nok.”

Det var netop metoden til at faa ham til at drikke mer.

„Bry dig ikke om mig,” svarte Spravka med en drukken latter. „Naar jeg har faat nok at drikke vil jeg lægge mig paa sofaen her.”

„Du kan ikke bli her,” sa Borinsky lavt. „Hør paa mig. Du har vovet at komme hit og fornærme mig — vovet at hentyde til at jeg er i din magt! Vær forsigtig, Ivan! Vi russere har en meget ubehagelig straf for spioner. Følg nu med mig. Jeg skal følge dig ut paa gaten, og jeg bryr mig saa litet om dine trusler at jeg vil la dig piske med min ridepisk, hvis du vover at komme hit igjen. Jeg behøver

bare at si et ord og dine dager er talte.”

Han tænkte paa Marie, da han sa dette; men der var et mørkt udtryk i hans ansigt — en saa heftig, næsten vild klang i hans stemme at endog Spravkas halvt omtaa-kete hjerne opfanget denne klang og begyndte at bli ræd. Han brummet med en ynkelig stemme:

„Naa, vi burde da holde sammen, for vi er jo brødre, skjønt du er blit en prins og jeg en livegen. Vi hadde samme far og vi burde ogsaa holde sammen, fordi du godt vet at du aldrig hadde faat fat paa din stilling uten min hjælp.”

Borinsky grep ham i skuldrene med et jerntak.

„Kom,” sa han og halvt støttet, halvt trak Spravka gjennem værelset. „Du kan ikke bli her. Jeg skal komme til dig imorgen. Jeg vet hvor jeg skal finde dig. Du er for øieblikket ikke i en passende tilstand til at diskutere vigtige saker, og hvis du virkelig har en slik social ærgjerrighet —” han smilte haanlig — „saa maa du slaa ind paa en anden vei, min ven, hvis du vil ha den tilfredsstillet.”

Halvt beruset som han var syntes Spravka at indse at der var nogen mening i det som blev sagt. Han tok sig sammen og saa sig omkring som om han ventet at se nogen tjenerne jagtta sig. Men Borinsky hadde sendt alle tjenerne bort denne aften. Hans egen kammertjener vilde se efter

om alt var i orden. Han blev staaende og se efter Spravka, da han sjanglet bortover gaten.

Da han gik, hadde han igjen sagt til Borinsky:

„Nikolas, husk at vi bør holde sammen. Husk paa hvad der blev gjort og hvilke følger det kan faa.”

Borinsky gik langsomt tilbake til det værelse, de hadde forlatt, og da han blev alene brøt den rasende vrede som Spravka hadde vækket i ham ut i lys lue.

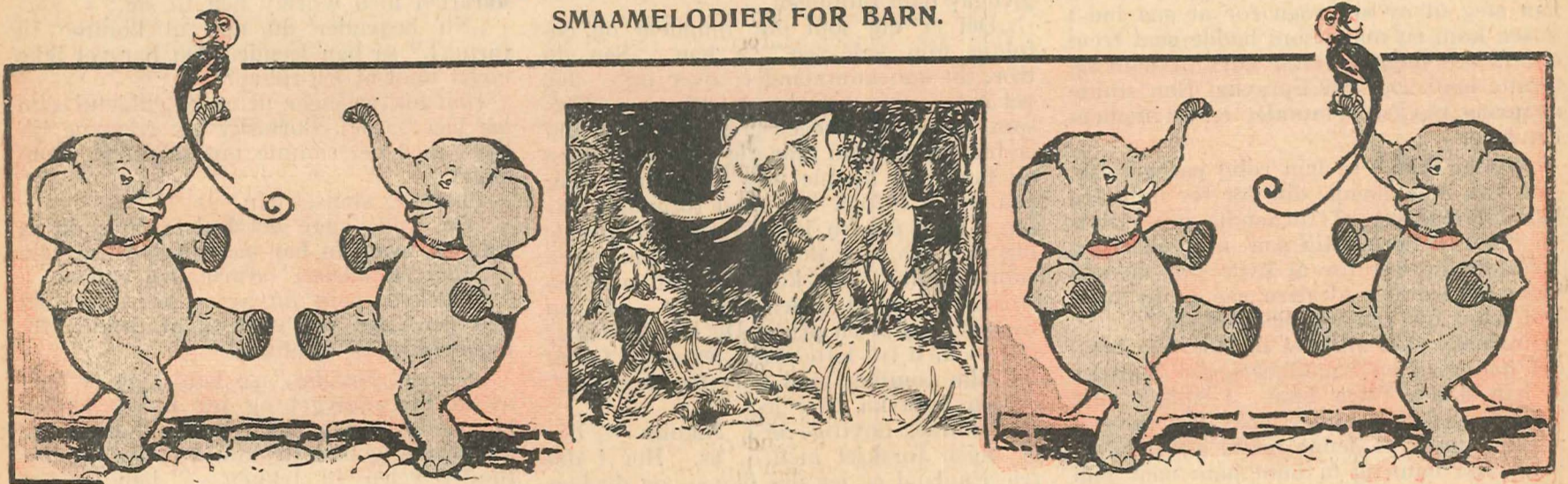
„Der maa ikke komme flere lignende scener,” mumlet han. „Jeg skal nok faa stækket denne fulgs vinger — men først og fremst maa jeg sikre mig min egen skat. Jeg stoler ikke længer paa Marie. Hun later underdanig og eftergivende, men hendes taushet motsir hendes væsen. Jeg maa faa flyttet piken. Lady Hale skal ta hende i sin varetægt.”

Han lo og trak paa skuldrene.

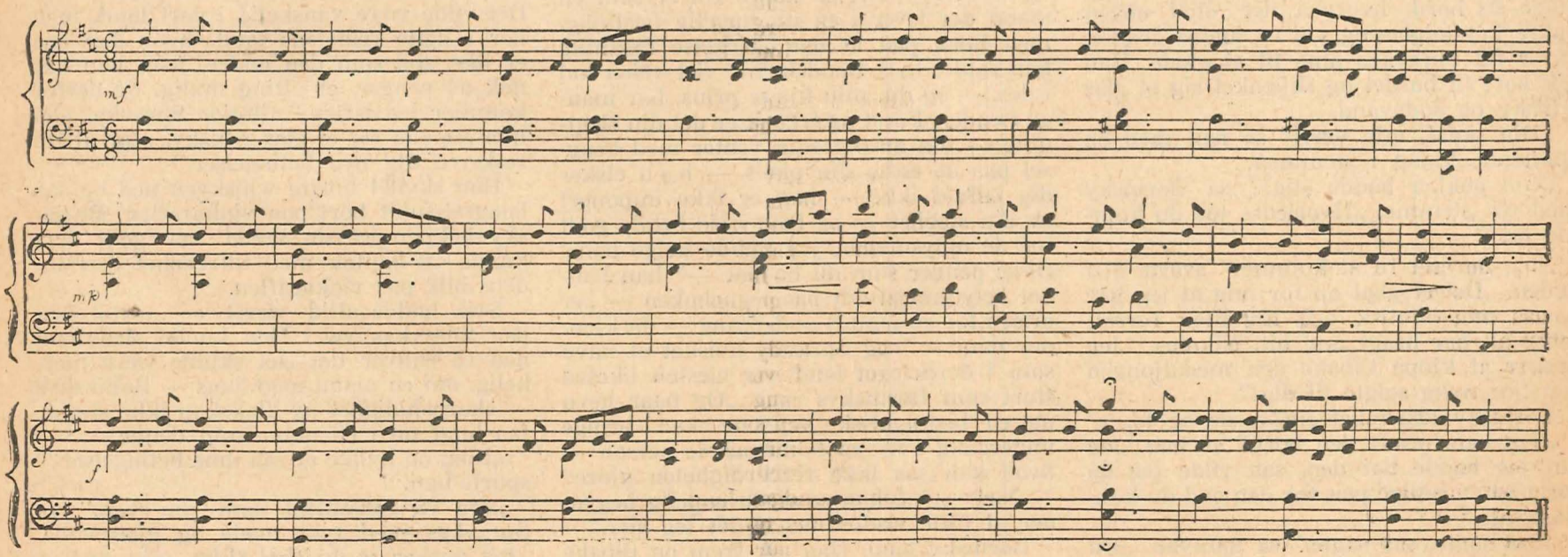
„For penger vilde en slik kvinde gjøre alt hvad det skal være. Vera maa føres bort fra London — og dette foretagende maa ske i dybeste hemmelighet. Jeg vet endnu ikke hvorledes det skal ordnes, men det kommer nok. Men før der er gaat en dag til, skal jeg nok faa jorden bort under den persons føtter.”

Denne gang var det ikke Spravka han tænkte paa, men Nigel Burlington. Det blev sent, men Borinsky la sig ikke. Hans

PIANOET SOM LEKEKAMMERAT. SMAAMELODIER FOR BARN.

JUMBOERNES DANS (MED ELEFANTTRAMPING).

Denne lille melodi er Jumboernes dans. Naar man spiller den rigtig, det vil si passe langsomt og taktfast vil man tydelig kunne høre elefantene sette sine tunge hofer i marken, og det vil yderligere forhoie virkningen om de smaa tilhørere støtter hændene mot knærne og tungt og taktfast trumper rundt som var de virkelige, levende elefanter nede fra Indiens store skoger. At ikke al elefanttramping er dans vil man se av det lille billede i midten.

Næste melodi i denne lille serie: Alfernes lette maaneskindans paa taaspidsene i utkanten av skogen følger om 14 dager.

tjener ventet og ventet paa ham, men Borinskys tanker var altfor optat.

Naar han tænkte paa Amy Saville blev hans pande mørk. Det ærgret og pinte ham at han kanskje hadde tat feil og at den merkelige likhet mellem Vera og Enid Burlington bare var et tilfælde.

Men han kunde ikke fæste lid til Mrs. Savilles forklaring — især naar han tænkte paa den medaljong, han hadde kjøpt av Spravka, og paa det gamle diamantsmykke som Lady Burlingtons mor hadde spillet bort og senere været saa ivrig efter at faa tilbake. Disse ting var — bortset fra alt andet — tilstrækkelig for Borinsky til at være overbevist om at Mrs. Saville hadde løiet for ham og at denne unge pike virkelig var Enids datter.

„Men hun skal ikke lyve mer for mig!” mumlet han imellem tændene. „Efter at jeg imorgen har sikret mig Vera, skal jeg nok komme tilrette med Amy Saville! — Hvad Spravka ångaar, saa har jeg ham allerede i lommen, og naar jeg er færdig med ham saa vil jeg overlate ham til hans hustru som kan fuldende hans straf!”

Hertugen av Strood døde natten efter at Lady Caroline var kommet til Morton Castle.

Han sov stille hen. Hans datter var alene med ham, da døden kom. Det var baade en smerte og en glæde for hende at føle at hun hadde kunnet gi ham et bevis paa sin ætterlige kjærlighet i hans sidste øieblik, hvilket hadde været negtet hende i hele hendes liv. Hun blev paa slottet til efter begravelsen og var den eneste som ikke blev forbauset da hertugens testamente blev oplæst.

Hans utstrakte eiendommer blev fordelt retfærdig nok, men alt hvad han eide utenfor sine godser og titler var samlet i en sum og utsat for enken efter hans søn Neville, og hvis hun var død, for hendes barn. Lady Caroline maatte nu forklare sin bror, den nye hertug, alt.

Hendes bror viste sig ikke medfølelse i denne sak, og det pinte hende at skulle indvie nogen i det som hadde ført hende og hendes far sammen i hans sidste stund. Den eneste som viste litt interesse for saken var Lord Edvard Beamish. Han kom til begravelsen, og skjønt han og hans tante aldrig før hadde staaet paa nogen særlig venkabelig fot med hverandre, viste han hende saa stor opmerksomhet og var i det hele tat saa forstaaende og deltagende at han vandt Lady Carolines hjerte. De talte meget alvorlig om saken, og Lord Edvard tilbød at gjøre alt hvad der stod i hans magt for at hjelpe Lady Caroline med at opspore den kvinde og det barn som efter Neville Beamishs egen uttalelse var blitt skjændig bedraget og hjerteløst forlatt.

„Der vil bli litt for mig at gjøre,” sa Lord Edvard halvt klagende. „Vet du hvad, tante Carry, jeg vil begynde paa et nyt liv. Jeg er syk og træt av denne ledigang, og nu, da tilfældet kommer mig til hjelp, saa kan jeg klare min gjæld — jeg skylder desværre bort svært mange penger — saa vil jeg begynde at bli fornuftig. Jeg lover dig for eksempel at jeg aldrig mer skal røre et kort.”

I den unge mands blik og stemme var der noget som rørte Lady Caroline dypt. Hun sa dog intet, hun var en klok kvinde og hun følte at en moralpræken ikke vilde være paa sin plass i dette øieblik.

„Tante Carry, skal jeg si dig hvad der har skremt mig bort fra kortene?” sa Lord Edvard efter en liten pause. Han stod ved vinduet i hendes dagligstue og saa ut over den prægtige eiendom. „Har du nogen- sinde truffet den lille Mrs. Saville? Du er jo saa gode venner med Lady Burlington,

saa jeg formoder, du kjender hende, naa,” vedblev den unge mand uten at vente paa svar, jeg kjender hende meget godt. Det har gjort mig inderlig ondt for hende, tante Carry, hun kunde ikke holde sig borte fra kortene og hun tapte forfærdelig meget. Jeg visste ikke rigtig hvorledes det stod til med hende, før jeg en aften kjørte hende hjem fra et sted hvor vi pleide at træffe hverandre, og hun tilstod at hun hadde spillet bort en andens penger og at hun ikke visste hvorledes det skulde ende.”

Lady Caroline reiste sig fra sin stol. Rygtet om Sir Johns sygdom hadde naturligvis naadd hende, men hun hadde ikke faat nogen direkte meddelelse fra Enid, og hun visste intet om alt det der hadde hændt den kvinde, nun holdt saa meget av, og hun kunde ikke forstaa hvorfor Enid ikke hadde svart paa hendes brever eller telegrammer. Nu begynte hun at ane at Enid maatte trykkes av endnu større sorger og bekymringer end hendes mands sygdom.

„Væbli, Teddy,” sa hun, „fortæl mig alt hvad du vet. Jeg holder saa inderlig av Enid Burlington. Jeg vet ikke hvorfor, men mit hjerte slog hende varmt imøte fra første øieblik, og i de sidste par aar har jeg lært at vurdere hendes ædle sjæl. Hvis hendes mor har sorger, saa har ogsaa hun det.”

„Ja, hun har virkelig store sorger,” sa Lord Edvard lavt. „Jeg er næsten ræd for at tænke paa alt det, hun maa gjennemgaa, stakkars — nu, da Sir John svæver mellem liv og død og hendes mor er i en saadan knipe —”

Lady Caroline vaklet, og hendes nevø tok hendes hænder og førte hende bort til en stol.

„Kjære tante Carry,” sa han, „det gjør mig saa ondt — jeg visste ikke at du vilde ta dig saa nær av det. Jeg burde ha fortalt dig det mer skaansomt. Det er ingen pen historie, og den taler ialfald ikke til ære for en mand som jeg — hvilket jeg desværre maa tilstaa — hadde anset for at være en fuldt ut hæderlig og rettænkende mand.”

Lady Caroline sat med hendene trykket mot sine øine. Taarene trillet nedover hendes kinder, da hun saa op.

„Min stakkars Enid,” sa hun og reiste sig. „Teddy, jeg maa reise til hende,” vedblev hun hurtig. „Besunderlig nok har jeg hat en følelse av at hun har ropt paa mig og at hun trængte til mig. Ja — hvorfor har jeg ikke visst det før?” Hun vendte sig med en hurtig bevægelse om mot sin nevø. „Hvem er den mand du taler om?”

„Borinsky,” svarte Lord Edvard nølende som om det var ham imot bare at nævne navnet.

„Prins Borinsky?” Lady Caroline rynket sine øienbryn. „Hvad har han at gjøre med Mrs. Saville?”

„Det var ham som gav hende penger — han paatvang hende dem. Jeg saa det selv. Han opægget hende til at spille — skjønt hun altid sat i uheld. Tante Carry, jeg har aldrig set hende vinde — hun tapte enormt. Jeg forstaaer ikke hvad grunden har været til dette.”

„Det gjør jeg,” sa Lady Caroline. „Han har gjort det for at hevne sig paa Enid. Han er en skurk! I lange tider har han gjort Enid ulykkelig ved sin paatrængende opmerksomhet. Jeg har iagttaaet ham og jeg har set at Lady Burlingtons kulde og bestræbelser for at undgaa ham har gjort ham til hendes fiende, og naar han har søkt hendes mor og handlet imot hende som du sier, saa har han gjort det for at hevne sig paa Enid.”

Lord Edvard taug et øieblik. Han var blitt meget rød.

„Da har vist desværre ret, tante Carry,”

sa han, „og hør, kjære tante — jeg vil nødig skræmme dig — men jeg tror virkelig at Lady Burlington trenger dig i mer end en hærseende. Jeg har ikke tænkt paa det før nu — jeg mener, jeg har ikke før tænkt over at den besynderlige begivenhet paa basaren kunde være andet end et rent tilfælde.”

Han fortalte saa med faa ord om scenen i Perth House og omtalte de rygter der gik mellem folk — rygtene om at Lady Burlingtons sygdom var fremkaldt ved et chok, og at denne hemmelighetsfulde, yndige unge pike var aarsaken til dette chok.

Lady Caroline var blitt kridhvit. Hun graat ikke mer og der var et meget energisk træk om hendes mund.

„Teddy,” sa hun, „jeg reiser til London, og det er bedst, du blir med mig. Jeg vet ikke, om jeg faar bruk for dig, men det er mulig. Vi har det store hverv som din bedstefar har testamentert mig at opfylde, men jeg skylder Enid Burlington meget for hendes elskværdighet og kjærlige medfølelse, og jeg maa se, om jeg kan hjelpe hende. Synet av hendes lykke har været mit livs største glæde i de sidste aar. Aa — nu synes den forsvundet, likesom alle skjønne ting. Ring paa klokken og gaa saa og pak ind dine saker. Vi kommer til at benytte et langsomt tog, men jeg kan ikke bli her et øieblik længer. Det er som om jeg hører Enids stemme kalde endnu mer bedende paa mig end før.”

Lord Edvard gjorde som hun sa, og da han nu skyndte sig til sit værelse og med egne hænder pakket ind noen nødvendige saker i sin reisevæske, følte han at livet ogsaa hadde noget godt og nyt for ham.

„Hvem kunde tro at tante Carry er en slik knop?” tænkte han. „Jeg føler mig tilmode som en slyngel, fordi jeg har talt saa stygt om hende. Men det er da heldigvis ikke forsent at forandre sit levevis, og jeg er taknemlig over at ha opdaget hvor snil tante Carry er og hvor dumt det har været av mig at sætte min lid til en mand som Borinsky.”

XXIV.

Fromme bønner.

Vera sov tungt den første del av natten, virkningen av uveiret og utnattelsen som fulgte efter saa megen sindsbevægelse hadde foraarsaket den tunge søvn, men kort efter midnat vaaknet hun. Mens hun var i sirkus, laa hun ofte vaaken halve natten, men hun hadde sovet bedre i den tid, hun hadde været i Maries varetægt.

Men denne nat holdt en hær av tanker hende vaaken, og tilsidst holdt hun ikke ut at ligge i sengen længer. Hun stod op og gikk bort til vinduet rullet op persennen og lot den milde, friske natteluft strømme ind i værelset.

I begyndelsen kom tankene saa hurtig at hun ikke kunde faa klarhet i dem, men saa satte hun sig for at samle sig og bringe litt orden i det forvirrede kaos.

Hun var forfulgt av mindet om den vakre damen, hun hadde set paa basaren, og hun længtet efter at se et glimt av det vakre, sørgmodige ansigt igjen. Hun saa ogsaa stadig Nigel Burlingtons øine for sig, men sterkere end alt dette — sterkere end den glæde, Nigels øine foraarsaket hende — var frykten for den anden mand. Ikke engang Spravka og hans brutale væsen hadde vækket den skræk i hende som prins Borinsky. Da hun gjenkaldte sig hjemturen og likesom følte de brændende blik han hadde fæstet paa hende, skaly hun og hun følte sig sterk.

„Hvorfor skal jeg la denne mand kommandere over mig,” tænkte hun, „naar alt

„Men,” tænkte hun med et suk, „selv om jeg finder Sara, hvorledes skal jeg saa faa forklart hende at min taushet ikke har været en følge af likegyldighed — hvorledes skal jeg faa hende til at forstaa at jeg har længtet efter at sende hende et par ord? — Jeg burde ha skrevet,” tænkte hun videre, „og da jeg opdagede at jeg var blit bedraget og at Marie ikke kom fra klostret, burde jeg ha gaat min vei. Det er godt for mig at tænke paa alt dette nu, fordi det gir mig mod til at være uafhængig.”

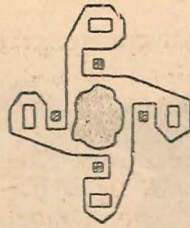
Da hun havde gaat en stund, befandt hun sig ved Regent Park. Dagen brød straalende frem efter uveiret, og da Vera gik ind under drivvaate, av regnet friske træer, kunde hun næsten indbilde sig at hun var ute paa landet. Hun gik til hun fandt en bænk, og efter at hun havde sat sig ned, spiste hun den pære hun havde faat av sin ven fra morgenen.

„Jeg kan ikke si,” sa hun til sig selv „at jeg ikke har truffet paa nogen godhet her i verden. Paa sin vis var denne unge arbeider likesaa snil imot mig som den anden var det i det frygtelige øieblik da Spravkas armer var omkring mig.”

Hun gøs ved tanken paa det. Tanken paa Spravka førte altid tanken paa Borinsky med sig; hun visste knapt hvilken av de to hun var mest ræd for. Men tanken paa Nigel Burlington bragte som altid den vakre, drømmeagtige følelse med sig som mildnet alt andet og fik hendes hjerte til at bæve av glæde.

(Fortsættes.)

11. De fire gode mænd og de fire onde mænd: Det lille hesteaende rids viser hvorledes de fire onde mænd bar sig ad med at spærre de fire gode mænd adgangen til dammen ved hjælp av et sammenhengende plankegjærde, saaledes at de fire onde mænd selv uhindret kunde naa ned til dammen.

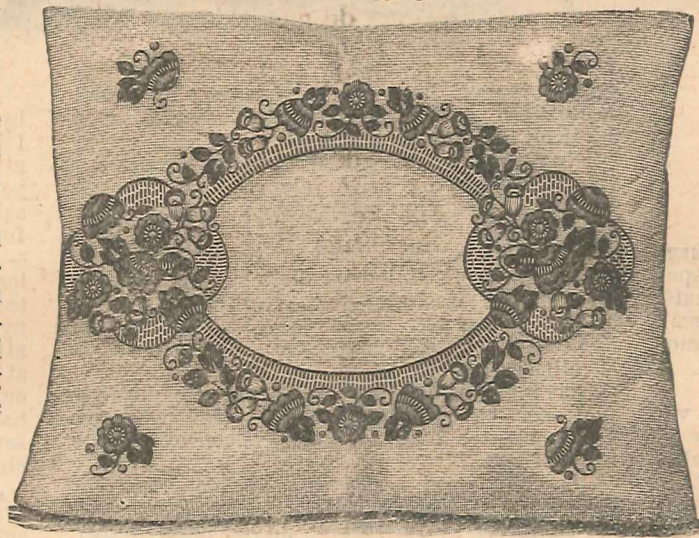
12. Begravede byer, fjeld og floder: I de nævnte sætninger er følgende geografiske navne begravet. Roros, Drammen, Lund, Kullen, Reval, Prag, Amur, He. der, Lima og Malmø.

13. Logograf: Rav, kam, lava, karamel, Ane Anna, Laura, Lena, Eva, mel, vakker, vane, kar, — kamelkaravane.

7de haandarbeide.

Pute med platsøm.

Av jordgraa linstof syes denne praktiske pute, som er omtrent 60 cm. lang og 50 cm. høj. Blomstene syes med brogede farver; som mønstretning til disse virker de sorte ranker og konturer samt de mønsterdeler, som udføres med sorte, rette stang; ogsaa bladene syes

Pute med platsøm.

med sort. Broderimønstret med farveangivelse følger med materialet.

Materiale: Paategnet linstof og garn, pris kr. 10,60 + porto gennem „Nordisk Monstertidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kra.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren paa side 28.

Stor serviet paa graat linstof.

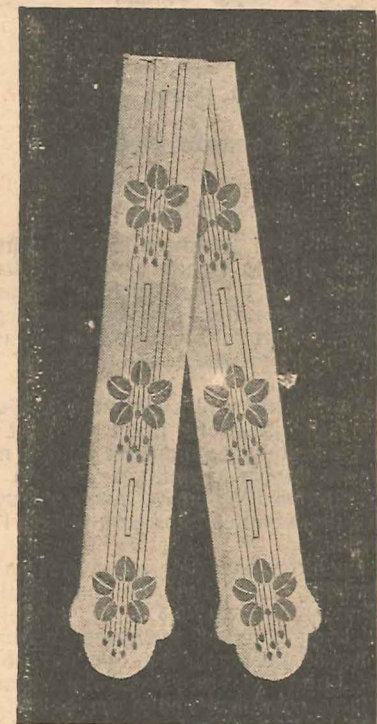
Til denne serviet som er utført paa graat linstof bruges perlegarn nr. 5. Rosene syes i platsøm med b'aa, lila og i midten en gul plet, til bladene anvendes grønt og alle streker syes i kontursting med sort. I kanten syes hulfald. Størrelse 83 cm. i firkant.

Materiale: Paategnet serviet med garn, pris kr. 14,00 + porto.

Faas i „Nordisk Monstertidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ side 28.

Stor serviet paa graat linstof.

Bretbaand med kulørt broderi.

Til disse bretbaand som syes paa graat linstof broderes de store bladiormede figurer med 2 farver b'aa perlegarn, de nedhengende pletter med gult og alle streker med sort.

Materiale: Paategnede bretbaand med garn, pris kr. 4,00 + porto.

Faas i „Nordisk Monstertidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

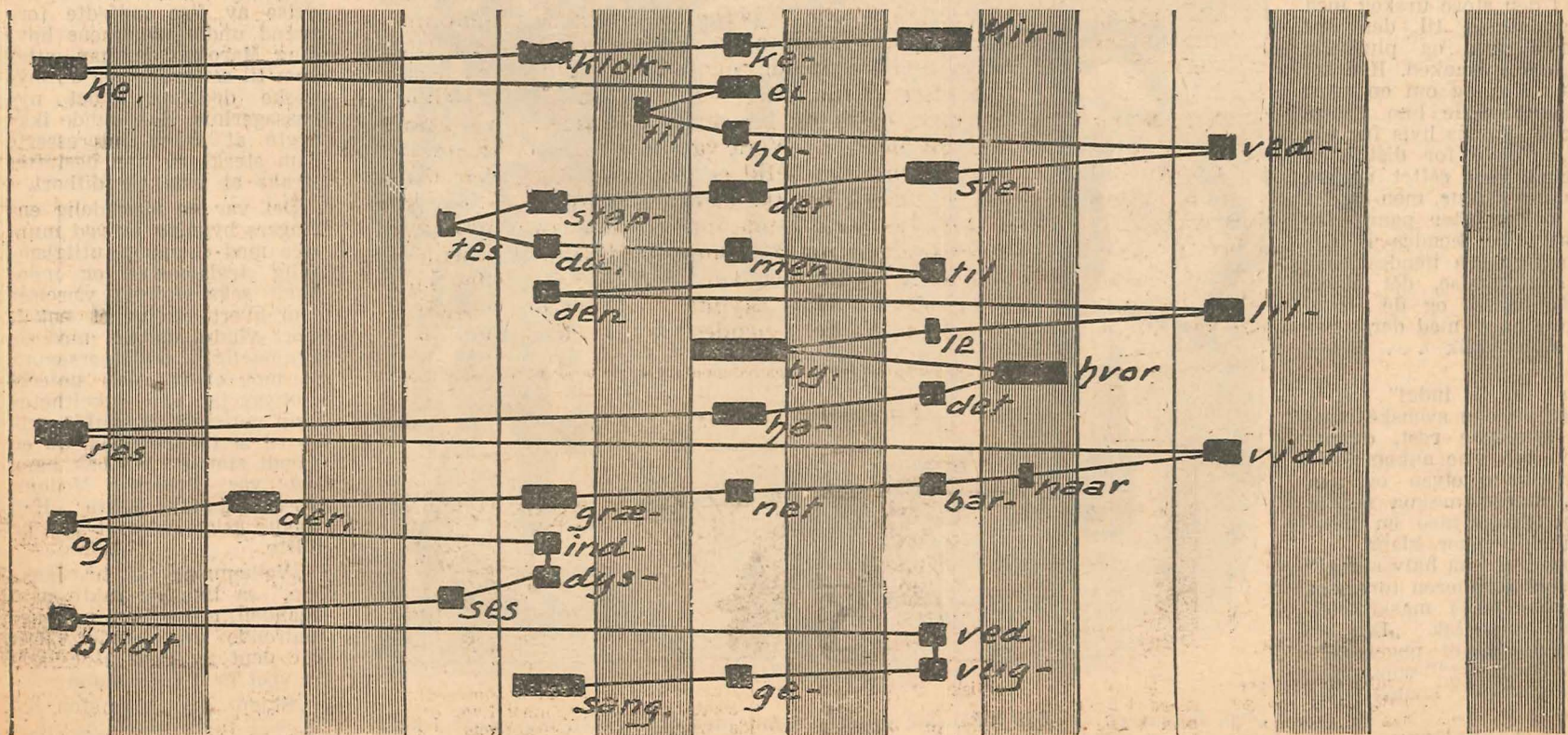
Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 4:

10. Tønden i dr. X's have: Naar man skal regne denne opgave, kan man til at begynde med undersøge, hvad der sker i løbet av en time, naar baade tilløpshænen og de tre avløpshæner er aapne. Gjennem tilløpshænen fyldes tønden i løbet av 3/4 time, altsaa fylder den 1 1/3 (1 : 3/4) tønde i en time. Gjennem den største avløpshæne tømmes 1 tønde i en time, gjennem den næststørste 1/2 tønde i en time og gjennem den mindste hæne 1/3 tønde i en time. Følgelig tømmes 1 + 1/2 + 1/3 = 1 5/6 tønde i en time gjennem alle tre avløpshæner. I samme tid vil som nævnt 1 1/3 tønde bli fyldt gjennem tilløpshænen, og naar alle fire hæner er aapne, tømmes altsaa 1 5/6 + 1 1/3 = 1 1/2 tønde i en time, hvilket betyr det samme som at hele tønden tømmes i to timer, naar alle hæner er aapne, og tønden til at begynde med har været fuld.

Noter som enhver kan spille. „Kirkeklokke ei til hovedsteder“,

Mel.: H. Rung.

Tekst: Grundtvig.

Optat med tilladelse av Norsk Musikforlag.

Eftertryk forbudt.

Hvem?

En Kongofortælling.

„Passagerhuset“.

„Lysfarlig?“ Den snakkesalige, svenske kaptein tændte sin tiende cerut ved stumpen av den niende og lot de lyseblaa, tropematte øine gli over farvandet. „Ja, nu har jeg seilt med denne ‚spurvognen‘ her i over otte aar, men aldrig har jeg nogensinde set maken!“

„Saa?“

Jackson fulgte hans blik og suknet. Han var træt av at høre mandens præk og træt av at betrakte det evindelige panorama av den mørkebrune, dynete bielvs dønninger mellem de to murhøie urskogbredder og de monotont syngende negre paa den stønnende sternwhealers' skidne fordæk.

„Ja, De trækker paa det, ingeniør,“ sa skipperen godmodig. „Men hvis De selv skulde bli nummer fem, hvad saa? Det er sandelig for galt. Først bygger de et nyt passagerhus deroppe ved hovedstationen, saa dør der to sorte i det — det kunde jo være hvad det være vilde — men at la to europæere sove der bagefter . . . man maatte jo kunne forutse at det vilde gaa samme veien med dem! — Hei, længer og mot roret der!“ ropte han avbrytende til rormanden.

Den seksogtyveaarige ingeniør lukket øinene og la sig tilbake i feltstolen med ryggen mot kommandobroens rækverk. Den intense middagshete fra Ækvatorsolen fik alt til at dirre for hans blik, suget energien og marven ut av kroppen paa ham, tynget hans reisetrette hjerne, mens tankene dukket op og forsvandt igjen som en række utydelige, flimrende film. Han tænkte paa det vanskelige arbejde som ventet ham deroppe i den store urskog med forberedelsene til den nye automobilrute, og pludselig blev han lysvaaken. Her sat han og sov, og om en snau halvtime skulde han gjense Blanche Medons hvis far var chef heroppe for distriktet. Blanche! Han rettet ryggen og aapnet øinene, men lukket dem straks efter paany for at fastholde hendes billede bedre. Han saa hendes høie, slanke skikkelse, det store, blonde haaret og de store, klare øinene med deres rolige, dype blik . . . Blanche . . .

„Nu er vi indel!“ lød i det samme den svenske kapteins syngende røst, dampfløiten pep sine ankomsthilsener utover elven og den store, mørke urskog sendte ekkoet tilbake med en hæs- lig, uheldsvanger klang.

„Flaget er paa halv stang!“ bemerket skipperen tørt idet han grep fat i maskintelegrafens haandtak. „Der er naturligvis hændt noget galt igjen! Hvad nyt?“ ropte han da dampskibet knakete mot

anløpsbryggen hvor et halvt snes hvitklædte europæere med store solhatter eller Stanley-hjelmer ventet. „Hvad nyt?“

„Nummer fem, kaptein!“ svarte en av dem lakonisk mens de andre alvorlig bød den nyankomne ingeniør velkommen. „Golaertz er netop død!“

„Hvem?“ spurte svensken bestyrtet.

„Mekanikeren Golaertz! Han skulde forresten ha været Deres assistent, ingeniør Jackson,“ sa den andre som hadde presentert sig som bygningsinspektør Vaudeghem. „Nu — er — De — altsaa — alene.“

Der blev dødsstille i gruppen. De indfødte matroser og gendarmen som hadde vakt paa broen skottet bort til europæerne og hvisket sig imellem.

„Ja, men hvad i alverden skulde han der? Var det ikke forbudt eller —“ Svenskens stemme slog over av forbitrelse. „Hvad betyr dette?“

„Selvfølgelig var det forbudt,“ svarte bygningsinspektøren med et skuldertræk. „Det ser ut som om han har hat noget i hodet, og saa . . .“ han slog ut med haanden, „saalænge vort aarvaakne politi tillater disse mord kan vi jo ikke forhindre dem!“

„Ja, det samme sier jeg!“ utbrøt en liten, firskaaren elfenbenshandler med typisk ægyptiske træk. „Det har jeg sagt hele tiden!“

„Her er ikke tale om mord!“ sa den svenske kaptein dystert. „Det er bare sludder og vrøvl. Her er andre magter paa spill! De forrige hadde jo ikke et saar paa kroppen eller merker efter noensomhelst overlast. — Det samme er vel tilfældet med denne Golaertz?“ tilføiet han spørrende.

„Tilfældet er — akkurat det samme!“ svarte bygningsinspektøren høitidelig og saa sig om i kredsene. „I et og alt det samme. Og lægeattesten er ogsaa den samme. Hjerteslag! Kongestion! Krampel Mulig skræk som dødsarsak! Men —“ han gjorde en liten pause, „derfor kan der jo allikevel godt være tale om — om — mord, mine herrer! Jeg foreslaar imidlertid, siden vor høie chef distriktskommis- sionen ikke ser ut til at ville bære os og vor nyankomne landsmand med sin nærværelse, at vi forlater dette sted hvor vi er utsat for at faa solstik og ledsager ham til den bolig som er bestemt for ham, for det er vel meningen han skal indlogeres i — Passagerhuset, ikke sandt, hr. de Senet? De maa jo vite det som chefens sekretær!“

„Jeg ventet bare paa at faa komme tilorde,“ svarte den tiltalte, en høi, blek ung mand med smaa nervøse øine og hastige bevægelser. „Det er denne vei, hr. . . Jackson! Like ved verftet for automobilruten! Rent midlertidig! Det er dette frygtelige mysteriums skyld, disse fuldstændig uforklarlige dødsfald . . .“

„Som kanskje hr. Jackson kan opklare!“ indskjøtt bygningsinspektøren som aabenbart lot til at ha tat den unge ingeniørs taushet ilde op. Han ledsaget sine ord med et overlegent blik.

„Kanske!“ svarte Jackson tørt.

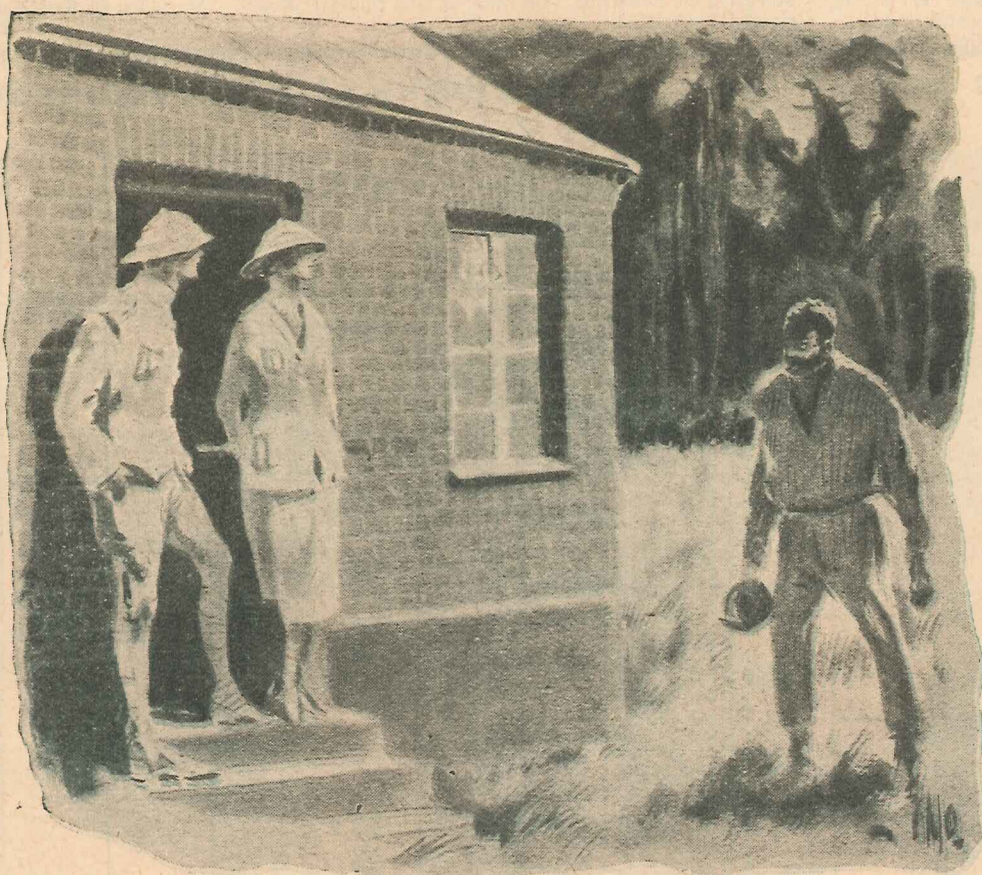
Et nyt problem.

Den unge veingeniør hadde hat meget af gjøre med at faa pakket ut sin store bagage og undersøkt forholdene i det nye omraade som var blit ham betrodde. Han hadde blandt andet faat konstateret at der var stillet til hans disposition en arbeidsstyrke paa tolv hundre negre av Mangbettustammen som stod under direkte ledelse av fire indfødte formænd under stammens høvding Maroka, da han atter kom til at tænke paa de mystiske dødsfald i det nye passagerhus. Han kunde ikke negte at saken interesserte ham sterkt og han besluttet straks at begi sig ditbort.

Det var en almindelig enetagers bygning av rød mursten med et spidst, utilgængelig teglstenstak og indeholdt seks isolerte værelser som hvert hadde et enkelt stort vindu, dækket med en almindelig metalpersienne, ut mot elven. Han noterte omhyggelig alle enkeltheter i sin notisbok og skulde netop til at tænde pipen, da en kjendt stemme lød bak ham. Det var Blanche Medons distriktschefens datter. Han vendte gsig lynsnart om og hilste.

„Velkommen hit, hr. Jackson,“ sa hun og rakte ham haanden mens han saa bendrende paa hende. „Det var pent av Dem at avlægge visit med det samme . . .“

„Skjønt distriktschefen ikke bød mig velkommen nede ved skibet,“ indskjøtt han

„Jeg, Bongo, en av dine formænd, ønsker at tale med dig,“ sa en ung neger i blaa arbeidsdragt som kom imot dem med sin fez i haanden.

) Agterhjulsdamper.

smilende, „ja, jeg hadde nok tænkt at gjøre det allikevel, men disse mystiske affærer faldt mig ind og saa tok jeg en tur hit paa veien, frøken Blanche.”

„Ja, jeg hører at De har sagt at De mener at kunne løse denne rædselsfulde gaade. Den har tat saa paa far . . . Han har gjort sig alle mulige anstrengelser, men desværre forgjæves. Si mig, hvad mener De, Jackson? Tror De ogsaa det er mord? Det vilde jo være forferdelig!”

„Er ikke alle dødsfaldene eller mordene eller hvad vi nu skal kalde dem, foregaat omtrent samtidig, frøken Blanche?”

„Jo, hvorledes vet De det?”

„Aa, det var bare en tanke som faldt mig ind . . .” Han saa sig undersøkende om i alle retninger mens han talte.

„Ja, det vil si — saavidt jeg vet, efter hvad jeg har hørt — er de to døde ved elleve-tiden og stakkars Golaertz idag klokken tolv. Det er merkelig at det er foregaat ved høilys dag, ikke sandt? Slike ugjerninger foregaar ellers om natten!”

„Ja.” Jackson trak paa skuldrene. „Tiden vil vise om min teori holder stik . . .”

„Mussungu!” *) En ung neger i blaa arbeidsklær kom frem fra bygningens gavl med sin fez i haanden. „Jeg, Bongo, en av dine formænd, ønsker at tale med dig!”

„Naa,” sa Jackson opmuntrende, „kom nærmere, Bongo, og la mig høre! Er det noget om de døde her?”

„Nei, Mussungu, ikke om de døde, men de levende. Jeg, Bongo, av Mangbettufolket, ønsket at ta mig en kvinde av min egen stamme. Lifungula heter hun, og hun er meget skjøn! Seks hundre Mitakos**) gav jeg vor høvding for at faa hende tilegte; men da jeg vilde hente hende svor han at han ikke hadde faat betalingen. Men jeg er en ærlig mand!”

„Det har jeg set av dine papirer,” nikket Jackson venlig; „jeg har set det, men hvorfor gaar du ikke til gendarmene med det?”

„De vil ikke høre mig. De sier at Maroka er en stor mand, høvding over hele Mangbettufolket, saa han har ret og ikke jeg! Hjælp mig til min ret, o, nye hvite mand! Seks hundre Mitakos var alt hvad jeg eide!”

„Du skal faa din ret,” svarte Jackson alvorlig og nikket. „Gaa du bare!”

„Han saa saa flink og ærlig ut,” sa Blanche da negeren var forsvundet; „han hadde vist ret. De skulde forresten snakke med far om det iaften, Jackson, eller — — der kommer forresten fars sekretær, de Senet, han maa jo vite besked.”

Sekretærens tynde skikkelse dukket frem fra elvebredden. Han hilste.

„Naa, vor ven Bongo har nok allerede hat fat i Dem, ingeniør? Ja, de indfødte er nogen underlige væsener. Han har allerede beklaget sig til mig, men vi vil nødig røre ved en høvding som Maroka, som staar i spidsen for en stamme paa en halv million for en slik bagatel skyld.”

„Det er ingen bagatel for manden!”

„Det har De ret i, ingeniør,” svarte den andre stivt, „men de smaa maa vike for de store. Maroka har skaffet staten vanskeligheter nok med opstander og mytterier og saa videre. Nu naar det endelig er lyktes distriktschefen,” han bukket mot den unge dame, „at faa ham til at bøie sig og la sine folk arbeide for staten, maa vi ikke formindske hans autoritet med bagateller — som allerede sagt!”

„Saa taar jeg klare det paa egen haand,” svarte Jackson skarpt.

„Som De vil; men vi støtter Dem ikke. Det vil bli Dem en dyr historie, Mr. Jackson, Maroka er ikke at spøke med —”

„Dette er heller ikke spøk, det er alvor!”

„Ja, vi faar se hvem som gaar av med seieren tilsidst!”

Jackson bukket og gik, men det blik Blanche sendte ham til avsked fik ham til at ønske at der hadde været hundre Maroka'er at slaas med istedenfor den ene. Uten at se tilhøre eller venstre gik han smaaplystrende tilbake til sitt hus og nikket, smilende til den forbausede Bongo som sat paa huk utenfor og ventef paa ham.

„Ja, min ven,” sa Jackson glad, „iaften skal vi ta Maroka under behandling. Og vil han ikke gi dig din Lifungula eller hvad det var hun het, saa skal jeg betale hende endda engang! Du stiller her iaften naar jeg gaar fra distriktschefens hus! Har du forstaat mig, Bongo?”

„Inshallah!” svarte negeren fornøiet. „Allah velsigne dig med mange hustruer!”

„Jak, jeg har nok med en,” lo Jackson for sig selv idet han gik ind i huset.

„Han er vist ikke rigtig klok, den nye veiingeniøren,” sa bygningsinspektør Vandeghem til den svenske kaptein mens de sat ved aperitifen før middag; „da han kom iland sa han ikke et ord, og nu netop — jeg møtte ham paa veien hitned — stirret han ret ut i luften og sang saa det ljomet!”

„Det er en overlegen herre,” bemerket distriktschefens sekretær ærgerlig. „Han var næstvis mot mig ieftermiddag nede ved „Passagerhuset”, og det i frøken Medons paahør. Vil De tro det han mener at han kan fremtvinge en av sine formænds krav overfor Maroka?”

„Overfor Maroka!” gjentok de andre. „Da kan han ikke være rigtig klok!”

„Hvad er nu det?” de Senet vendte sig ærgerlig mot en ordonnans som kom bort til hans stol med et brev. „Aldrig kan man faa fred!” Han aapnet konvolutten og saa pludselig lettet ut.

„Vet dere hvad han skriver, mine herrer?”

De andre stirret interessert paa ham.

„Han sender en rekvisition paa seks hundre Mitakos til at betale Maroka med for det sorte pikebarnet hans formand laget saa meget spektakkel for! Ja, dem kan han gjerne faa straks. Det er altsaa bare skryt og kyt alt sammen!”

„Og han vilde løse mysteriet i „Passagerhuset”, sa kapteinen og rystet paa hodet. „Nei, den gaaden faar nok ingen opklart, desværre!”

„Mindst av alle ham,” svarte sekretæren idet han skrev anvisningen ut med sin fyldepen. „Se der! Gaa ned og hent pengene og bring dem ut til den nye . . .”

„Sherlock Holmes!” indskjøt bygningsinspektøren sarkastisk.

Aarsak og virkning.

Den følgende morgen blev samtlige europæere i stationen i høi grad overrasket ved hver især at motta en kortfattet anmodning fra den nye veiingeniør om at møte hos ham i hans bungalow klokken elleve formiddag i anledning av en viktig meddelelse han hadde at gi dem. Det etikettstridige i hans opførsel vakte ikke liten opsigt, nogen blev fornærmet — deriblandt distriktschefen og guvernementssekretæren —, andre lo; men nysgjerrigheten og anledningen til en avbrytelse i det daglige livs ensformighet fik dem alle til at komme.

Jackson hadde imidlertid ikke ligget paa lat-siden. Fra tidlig om morgenen hadde han været paa færde ute og inde og sat sine sorte tjener i sving, saa hans store, skumle, sparsomt møblerte dagstue skinte av renslighet og hadde faat et ganske andet utseende end den pleide at ha. Løng den ene langvæggen stod en rad stoler til gjestene og midt foran den motsatte mur i døraapningen som førte ind til et sideværelse stod et bord paa hvilket en haug skinnende mitakostenger var stablet op foran en kasse hvis bestemmelse i øieblikket syntes at være uklar.

„Skal vi fotografere?” hvisket bygningsinspektøren ironisk til sin sidemand, elfenbensopkjøperen. „Eller er det en trylleforestilling?”

Jackson sendte et stjaalent blik til Blanche som sat ved siden av sin far, den statelige distriktschef og betragtet ham ængstelig.

Saa gik han bort til bordet med messingstængene og rømnet sig.

„Naar jeg paa en saa usedyanlig maate har bedt Dem om at komme hit paa denne tid, staar det naturligvis, som De sikkert ogsaa har forstaat, i forbindelse med de mystiske dødsfald i „Passagerhuset”. Som en av de herrer sa igaar vilde jeg kanske kunde opklare dødsarsaken. Og skjæbnen har villet det saa. Det er mord, hans stemme lød pludselig haard og skarp, saa det gav et sæt i tilhørerne, „og der er to mordere. Den ene findes blandt os, den anden er imidlertid altfor fjern og paa samme tid saa uundværlig for os at der ikke vilde kunne være tale om anklage.”

Han stanset et øieblik. Distriktschefen rynket brynene, de andre saa forbauset og bestyrtet ut over denne eiendommelige meddelelse.

„Han maa være gall!” mumlet bygningsinspektøren idet han tørket sig over panden med lommestørklædet. „Gud for en varme der er herinde!” tilføiet han litt sagttere.

„Men før dette sker,” fortsatte Jackson livligere, „vil jeg be Dem alle være vidner til at Maroka av mig mottar seks hundre mitakos for en kvinde av Mangbettustammen som en av mine folk ønsker at egte. Da der har været en del snak om denne sak er vel forlangendet ret og billig? — La Maroka komme herinde!”

Den høie, hvitklædte mangbettuhøvding traadte ind i værelset, saa sig hastig om og rynket brynene et sekund, men gjorde saa en dyp salaam for europæerne.

„Hilsen,” sa han rungende. „Jeg kommer efter

avtale med den nye hvite mand for at hente de seks hundre mitakos for piken! Hun er her utenfor. En handel er en handel, og jeg er en ærlig mand!”

Hans sorte øine fæstet sig paa messingstængene paa bordet og han gjentok:

„Dere er vidner! Jeg er en ærlig mand, Mas-hallah!”

„Saa ta dem da, Maroka!” sa ingeniøren langsomt med et skarpt blik paa ham idet han pekte paa bordet.

Der hersket lydløs stilhet i det halvmørke rum; man hørte bare en og anden trække pusten dypt og de lette slag av mangbettuens sandaler mot gulvet idet han gik frem og rakte begge hænder ut mot det lille bord . . .

I samme sekund som hans lysebrune fingrer rørte ved de skinnende mitakos utstøtte han et rædselshyl og stirret skjælvende ned paa dem.

Et regn av lysende, knitrende gnister for ut mot hans fingerspidser fra metallet.

„Allah! Allah!” ropte han forferdet. „Sandelig kommer alt for dagens lys! Allah! Solen! Jeg gjorde dette, jeg løi, og jeg sendte alle fem i døden!”

Jackson vinket med haanden, gnistene forsvandt, og før mangbettuen var bli herre over sig selv hadde to haandfaste sorte gendarmmer lagt haandjern paa ham og ført ham ut.

„Er den tilstaaelsen tilstrækkelig, hr. distriktschef?” spurte Jackson.

„Fuldstændig!” svarte denne imponert. „Men — den andre morderen, Jackson, og — maaten det er skedd paa? De døde hadde jo ingen saar og de var ikke forgiftet!”

„Hvis De vil følge med utenfor,” svarte Jackson og grep sin solhjelm, „skal jeg forklare Dem hvorledes alt er gaat til!”

Han gik i forveien ned til „Passagerhuset” og stanset utenfor dettes vinduer hvor de hvite mænd sluttet kreds om ham og betragtet ham med sky beundring.

„Den andre morderen eller rettere den egentlige morder,” sa han og pekte op mot himlen, „er — — Solen, som Maroka sa for litt siden!”

„Solen?”

„Ja, de fem mystiske dødsfald skyldes alle solstik. Vi vet hvorledes det vil gaa enhver av os hvis vi bare i to minutter stod her under denne glødende, stikkende ækvatorsol uten vore solhatter! Vi vilde faa solstik og dø paa faa minutter! Det samme vil selvfølgelig være tilfældet med en mand som ligger og sover i et av værelsene her med de store vinduene i tiden mellem klokken elleve formiddag og et eftermiddag. Jeg har nøie utmaalt vinklener!”

„Men det er jo det staalpersiennene skulde forhindre,” indvendte bygningsinspektøren spakt. „Derfor er de jo til at slaas sammen i tremmene!”

„Javist, men naar nu en mand som Maroka som tidligere har sat alt ind paa at bekjempe os europæere med magt og indset sin underlegenhet, naar han nu — bergtat av sin trang til at utrydde os hvor det er ham mulig uten risiko —, anvendes ved vore bygningsarbeider og, slu som han er finder ut at man kan la solen dræpe de hvite som hviler derinde bare ved at aapne tremmene i persiennene saa meget at straalene naar ind paa et ubeskyttet hode, saa . . .”

„Naturligvis har De ret! Det var bare merkelig at ikke lægen var klar over det!”

„Aa, saalænge ideen ikke er faldt ham ind — og mig faldt den rent tilfældig ind under den voldsomme varmen igaar —, vilde det jo være urimelig at anta at mennesker som sover i vel-tillukkede rum under loft og tak skulde faa — solstik!”

„Hvorledes kom De paa den tanken at det netop skulde være Maroka, Jackson?”

„Fordi bare en indfødt, og det bare en indfødt av betydning kunde tænkes at ha interesse av at utrydde europæere av høist forskjellige grader og — en bloc, om jeg saa maa si! Saa kom tilfældet med hans pengegriskhet, kjøpesummen for negerpiken, mig tilhjælp! Det laa jo nær at benytte sig av mangbettuens skjæbnetro og gjengjældelsestro — derfor arrangerte jeg den lille, meget enkle mystifikation med en kraftig elektricmaskin bak metalstængene,” svarte Jackson beskedent.

„De har gjort et overordentlig dygtig arbeide, og endda utenfor Deres domæne, Jackson,” sa distriktschefen velvillig; „og De har lettet en stor scen fra mit hjerte. Jeg skal indstille Dem til en belønning fra regjeringen!”

„Tak, hr. distriktschef,” svarte Jackson, „men den nær jeg allerede faat!”

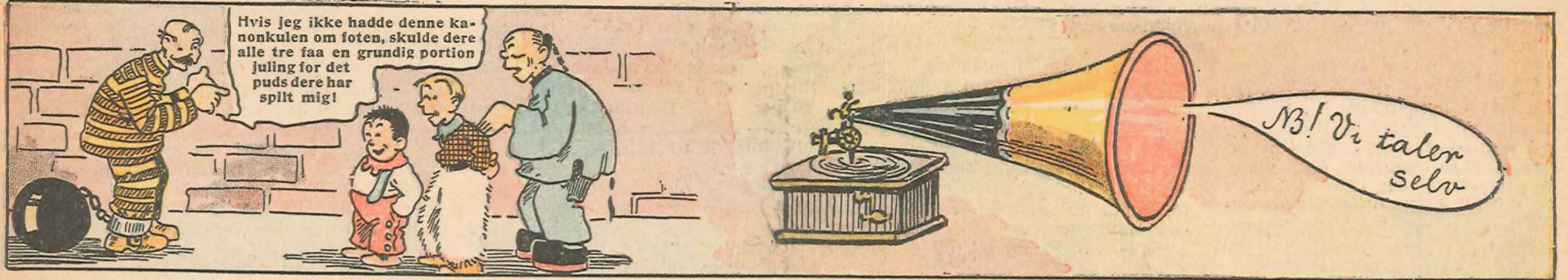
Han hadde ubemerket nærmet sig Blanche og stak au armen ind under hendes.

„Ikke sandt?” sa han dæmpet og saa hende ind i hendes straalende øine, „har jeg ikke?”

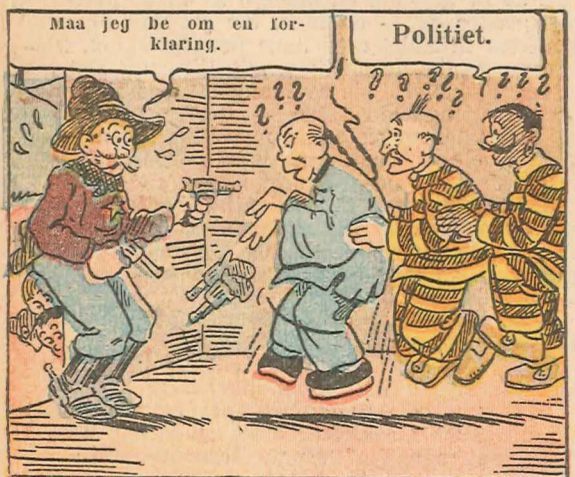
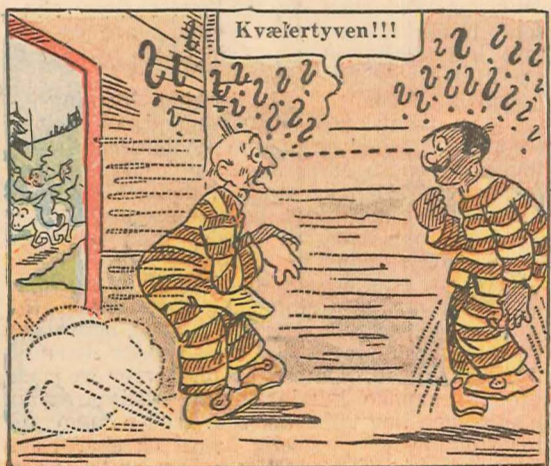
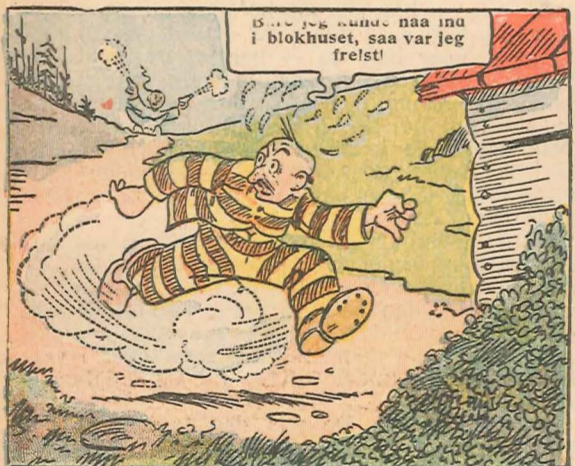
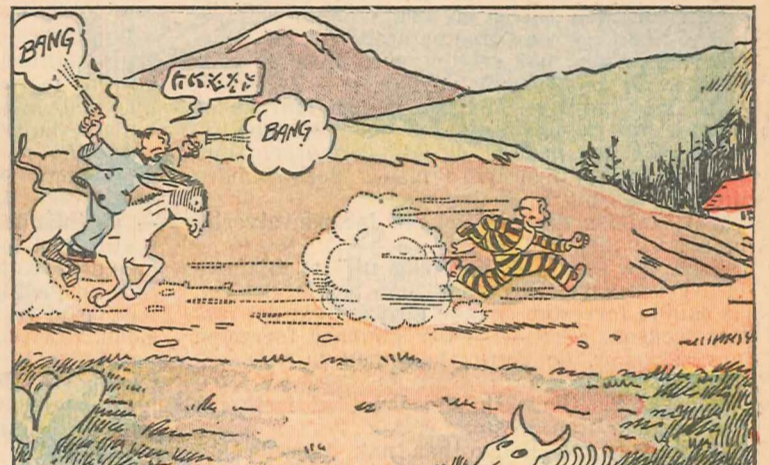
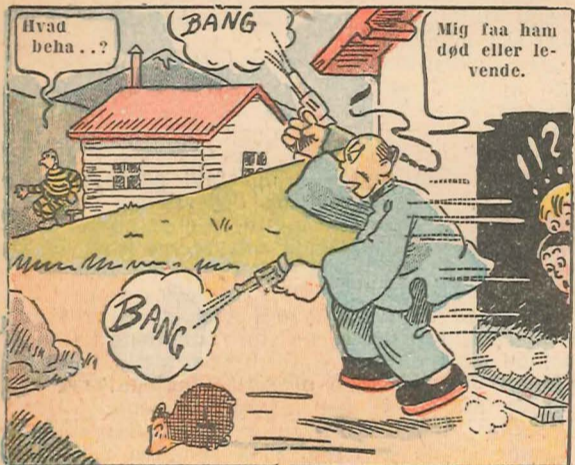
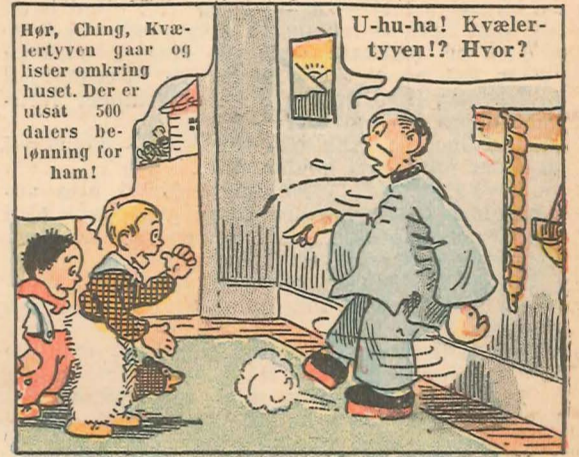
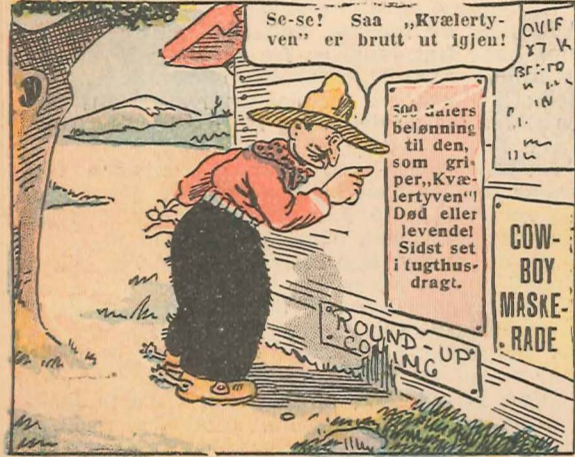
„Jo, det har du,” svarte Blanche smilende.

*) Hvite mand!

**) Mitako er en 6 cm lang messingstang, som brukes som betalingsmiddel i Øvre-Kongo og indløses med varer av regjeringen.

Talende billeder: Kineserkokken paa forbyrderjagt.

Kaare i eventyrland.

Julen var forbi og nytår med — aa, det var saa længe, længe siden, syntes Kaare — og nu var ferien ogsaa slut og skolen begyndt. Men uheldigvis hadde veiret ikke været rigtig godt, ikke slik sne og is som barn liker det, men regn og slaps, rigtig ekkelt veir. Saasnt Kaare kom hjem fra skolen het det altid: „Du har vel tørket godt av føttene dine paa matten? Naa, skynd dig saa at faa av dig støvlene og ta paa dig skoene.“

Kaare hadet at skifte sko, det var jo ikke andet hele dagen; saasnt han vilde litt ut at leke het det igjen: „Kaare, ta paa dig støvlene dine, du kan ikke gaa ut i dette føret med sko.“ Saa maatte han skifte igjen, nei, det var virkelig ikke til at holde ut!

„Du er nødt til at skifte for ellers blir du forkjølet.“ sa mor, og saa blev han forkjølet allikevel, rigtig ordentlig forkjølet med vondt i halsen og hoste, og i flere dager maatte han ligge i sengen. Men da han endelig fik lov til at staa op var ingenting morsomt mer, billedbøkene hadde han set saa mange ganger, mor hadde ikke tid til at leke med ham hele dagen, og naar far kom hjem om eftermiddagen saa var han træt og orket ikke at svare paa alle Kaares underlige spørsmål.

Nei, det var rigtig kjedelig alt sammen, syntes Kaare.

Saa var det en eftermiddag han sat borte ved vinduet og saa ut i den graa, halvmørke januar dag. Men pludselig med ett spærret han øinene op, for der borte mellom syrinbuskene fik han øie paa den merkeligste lille pike han nogensinde hadde set.

Hun saa ut til at være omtrent paa hans alder, hun hadde gule krøller og var klædt i en snevit kjole av noget let skinnende stoff, og rundt livet saa det ut som om der sat nogen store lysegrønne blade fast. Men hun hadde ikke strømper eller sko paa sig og Kaare saa hun hadde de nydeligste smaa lyserøde føter man kunde tænke sig.

Alfepiken kysset paa fingren til ham.

Hvordan hang det sammen at piken gik uten sko midt paa vinteren? Og hun saa slet ikke ut til at fryse. Det var merkelig.

Piken saa bort til ham og vinket til ham, jo, hun kysset paa fingren til ham. Kaare kunde næsten ikke tro sine egne øine, men han nikket og vinket igjen og saa kom piken bort til ham. Hun løp saa let over den vaate og skidne græsplæn, hendes fine smaa føter rørte ikke ved jorden eengang, nei, for hun brukte vinger.

Ja, hun hadde de nydeligste smaa sommerfuglvinger og da viste Kaare med en gang at det var en alf. Derfor blev han slet ikke forundret da hun fløi gjennom ruten og stod foran ham i vinduskarmen.

„Stakkars Kaare, du kjeder dig vist.“ sa hun venlig, „ja, det er kjedelig for menneskene, saa ofte de er syke. Men nu har jeg tænkt at du vist kom dig med en gang hvis du fløi en tur med mig til eventyrland. Vil du bli med?“

„Ja, men hvorledes skal jeg komme dit?“ spurte Kaare.

„Ta mig bare i haanden og ønsk sammen med mig, saa gaar det nok.“ sa alfepiken og rakte Kaare haanden. Han grep den og ønsket at han var i eventyrland — og i det samme merket han at de fløi avsted.

Det gik saa let og behagelig, rundt ham suste skyene forbi, men med ett skinte solen klart og han fik øie paa en stor eng hvor en hel mængde alfer danset omkring. Da alferne saa ham og hans ledsager klappet de i hænderne og ropte:

„Velkommen, Kaare, velkommen, Snekløkke!“ Og saa viste Kaare at alfepiken het Snekløkke.

De dalte ned blandt alferne, det var det deiligste sommerveir, og engen var fuld av yndige blomster. Langt borte saa han en skog, og der laa et stort slot — „det er eventyrstøttet.“ forklarte Snekløkke ham. Han saa riddere og prinser og prinsesser ride ut derfra, det var

Kaare sa farvel til Askepot.

alle dem han kjendte fra eventyrene. Og der kom Rødhætte gaende ut fra skogen, ulven gik ved siden av hende, men nu var den tam, og det var Kaare glad for.

Paa den andre siden av engen var der en stor sjø, der saa han havfruer svømme omkring og deilige skibe seilte avsted, og overall litt smaa alfer frem og lekte og danset. Kaare lekte med dem helt til solen gik ned, og halvmaanen viste sig, da kom der en liten alfe gutt frem med en fløite, han begynte at spille og tre av de allerminste og søteste av alfepikene begynte at danse til musikken.

Men nu begynte Kaare at bli litt urolig — bare ikke mor savnet ham. Han lette etter Snekløkke, men hun var borte og ingen visste hvor hun var blitt av. Hvorledes skulde Kaare komme hjem igjen nu?

Han spurte alferne, men de rystet bare paa hodet, danset og sang videre, de visste ingen besked, og desuten syntes de det var saa deilig i eventyrland at det bare var dumt av ham at ville reise derfra.

Saa løp han op paa eventyrstøttet. Der laa Tornerose og sov, men hun var vaaken om dagen, det var bare om natten at hun sov. Allikevel turde ikke Kaare vække hende, og Snevit sov ogsaa, og alle hendes syv dverger og prinsene. Rødhætte kunde han ikke finde — nei, det er sandt hun bodde jo ute i skogen — men alle de som var paa støttet

saa i den grad fornemme ut at Kaare ikke turde forstyrre dem, derfor listet han sig ut igjen. Nu begynte solen at staa op, han saa en eng paa den andre siden av støttet og dernede gik en liten pike og plukket blomster. Kaare skyndte sig ned til hende.

Hun var søt, endda søtere end Snekløkke, hun hadde tykke, mørke krøller og et blomstret silkeskjørt og fine smaa strømper og guldsko.

„Nei, er det dig, Kaare.“ sa hun. „Kjender du ikke mig? Jeg er jo Askepot.“

Jo, nu kjendte Kaare hende paa guldskoene, og da hun var saa søt fortalte han hende at han saa gjerne vilde hjem igjen til sin mor, som kanskje var ræd for ham fordi han ikke var kommet hjem.

„Da er det godt at jeg har min guldsko.“ sa Askepot, „den kan flyve hjem med dig. Bare se!“

Hun trak skoen av og i det samme vokste den saa den blev saa stor at Kaare makelig kunde sitte i den.

„Du skal ikke være sint paa Snekløkke, Kaare.“ sa Askepot, „hun er bare blitt litt viktig fordi hun allerede kan komme frem i januar, siden dere har hat slikt mildt veir. Men nu blir det sne, saa maa hun krype ned i jorden igjen. Bare vent, skal du se!“

Saa sa Kaare farvel til Askepot, hun sa elpar trylleord, og avsted fløi skoen. Buus! sa det, saa vaaknet Kaare. Han sat ved vinduet og sov, det hele hadde ikke vært en halv time.

Men da Kaare den næste dag fik lov til at gaa ut litt saa han en liten snekløkke som var skult op like ved syrinbusken, akkurat der hvor alfepiken hadde staa. Han plukket den og tok den ind i varmen, og det var godt, for næste morgen laa hele haven hvit av sne, det var blitt rigtig vinter.

En liten alf spilte paa fløite, mens tre smaa alfepiker danset.

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Alle innsendte løsninger henligger næst indtil den 23. februar. — Innsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsninger tilsendes 5 kroner som lommepenger, de 2 følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 21.

Hvormange par støvler og hvormange par sko har denne skomaker solgt idag, og hvad fik han for parret?

„Hvormange par støvler og sko har De saa solgt idag?“ spurte John Williamson en skomaker, da han en dag kom ind til ænne for at kjøpe etpar støvler til sig selv. Skomakeren svarte: „De skal faa etpar støvler gratis og etpar sko atpaa, Williamson, hvis De kan regne ut hvormange par støvler og hvormange par sko jeg har solgt idag, samt hvormeget jeg har faat for parret. I det hele har jeg solgt 33 par sko og støvler for 1680 kroner. Prisen paa et par sko forholder sig til prisen paa et par støvler som 4 til 7, mens antallet av de par sko og støvler, jeg har solgt, forholder sig som 7 til 4. Prøv nu at regne ut, hvormange par jeg har solgt av hver slags, og hvad jeg fik for parret!“ Williamson fik et stykke kritt og et stykke lær som tavle, og han regnet og regnet, men kunde ikke regne det ut og fik altsaa heller ingen støvler og sko gratis den dag. Er der ingen av læserne som kan hjelpe Williamson?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 22.

Hvem kan med tre rette streker spærre hver av de syv griser inde i sit særskilte rum?

En dag da dr. X opholdt sig i en liten by ved havet, kom han i samtale med en gammel fisker. Og da de hadde snakket litt om vind og veir, førte dr. X samtalen ind paa sit yndlingsomraade og forela den gamle sjøulk en opgave. Han tegnet i sandet syv griser og utenom dem en indhegning (se venstre side av billedet ovenfor) og spurte sjømanden, om han med tre rette linjer kunde stenge inde de syv griser i hver sit indelukke. „Ja, men hvis grisene nu

Lommepenge-opgave nr. 23.

Logogrif.

11. 10. 9. 1. 6. 8.

Endel av et teater det navn, her staar, nok fik, — der har du kanskje siltet og set paa, hvad der gik.

4. 2. 3. 8. 6. 9.

Jeg er ei ren av race, men derfor kan jeg nok mig hævde med kraft iblandt hundenes flok,

skifter plads!“ indvendte sjømanden. „Grisene antas at bli hvor de er null“ svarte dr. X. Sjømanden begynte saa at tegne. Men den første linje gjennomskar en av grisene. „Grisene maa ikke skjeres over!“ sa dr. X. Saa opgav den gamle sjømand forsøket. Er det nogen av læserne som vil prøve ved hjelp av en blyant at løse opgaven og tegne tre rette linjer som adskiller de syv griser fra hverandre? Om lommepenger se ovenfor.

8. 3. 9. 5. 6.

Naar regnet ikke falder, og solen brænder paa, da hersker jeg i landet, — det maa du visst forstaa.

11. 10. 9.

Jeg paastaar, at til dette der kræves altid to, men heller ikke flere, — det maa du sikkert tro.

7. 3. 4. 4. 6. 7. I vandet denne lever og har sit faste ho, — saaledes det fortalles i folkets gamle tro.

8. 10. 5. 5.

Et litet ord, men rikt, naar det ret fra hjertet gaar,

det brukes, naar av nogen en gave man faar.

11. 10. 9. 4.

Naar træt du er av byen og al dens støy, du her kan finde fred og hvile blandt blomster og blandt trær.

8. 10. 11. 11. 6.

Og dette er nok noget, man gjør med øl og vin, saa man det ind kan sætte paa duken hvit og fin.

9. 6. 7. 8. 6.

Naar penger ut man laaner, man gjerne denne faar.

1. 10. 11. 11. 6.

Og denne mange bærer, naar i regn og slud de gaar.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11.

Paa denne man alveirs sig bevæger, — mer vil ei jeg derom si, nu kan nok enhver selv finde vei.

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for oppgaven i nr. 4:

Opgave nr. 10: Sigvald Johnson, Bækkegt. 3, Stavanger, 5 kr.; Otto Sørumgaard, Kjørungrenda P. Aa., 2 kr.; H. Dyblie, Nord Odal, 2 kr.

Opgave nr. 11: Olga Anderson, Fetsund, 5 kr.; Johs. Johnson, Furdal, Sollesvik, 2 kr.; Villy Aagren, Melcia st., 2 kr.

Opgave nr. 12: Hans J. Hangerud, Urskog st., 5 kr.; Walter Christiansen, Nedre Bøkelgt. 15, Larvik, 2 kr.; Andreas Mjaaland, Braastad st. pr. Arendal, 2 kr.

Opgave nr. 13: N. J. Nilsen, Breiskallen st., 5 kr.; Einar Johansen, C/O Nøstad bruk pr. Drammen, 2 kr.; Gert Meidell, Boks 171, Vinderen pr. Kra., 2 kr.

Løsningene paa oppgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 10. — Løsningene paa oppgavene i dr. X-avdelingen i nr. 4, findes i dette nr. av bladet paa side 21. — Besvarelsene maa være dr. X i hende inden den 23. februar, og brev med løsningsadresser saaledes:

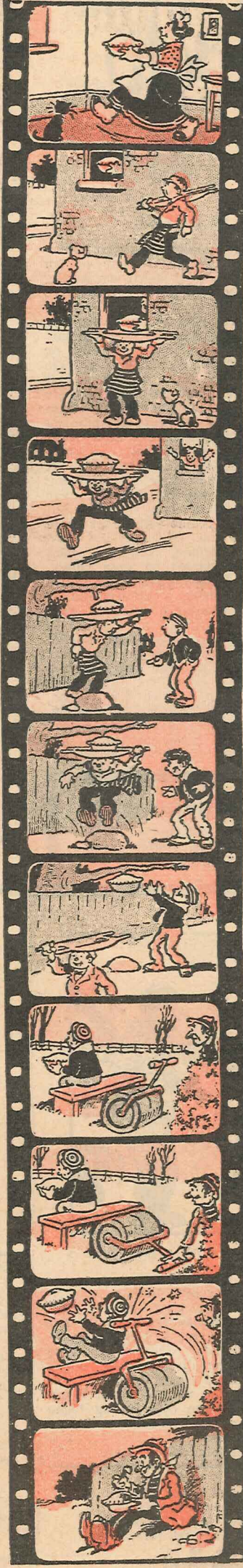
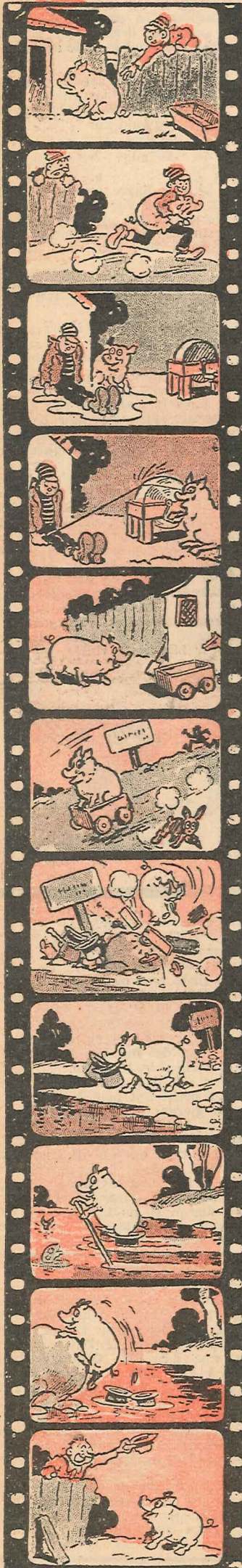
Til dr. X (7)

„Allers Familie-Journal“,

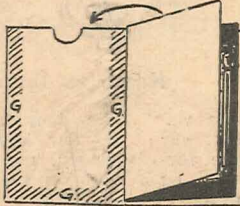
Kristiania.

En lomme-kinematograf.

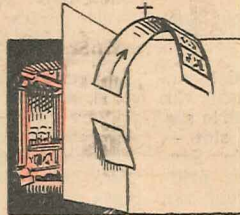
(Se ogsaa side 32.)

Hele siden klæbes paa skrivepapir eller andet stift papir og lægges derefter i pres og tørkes, hvorefter man klipper de to stykker omslaget og selve teatret ut. De to vandrette tykke sorte stre-

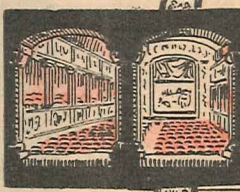

ker over og under selve sceneaapningen skjæres ut og baade omslaget og selve teatret brettes sammen efter de punkterte midtlinjer; omslaget med ytersiden ut, teatret med baksiden ut. Man stryker nu litt gummi paa kantene av omslagets ene halvdel (G i figuren ovenfor) hvorefter teatrets tilsvarende halvdel lægges med baksiden ned mot den første og limes fast saa at der mellem stykkene blir et hulrum, en „lomme“ hvori

filmstrimlene kan opbevares.

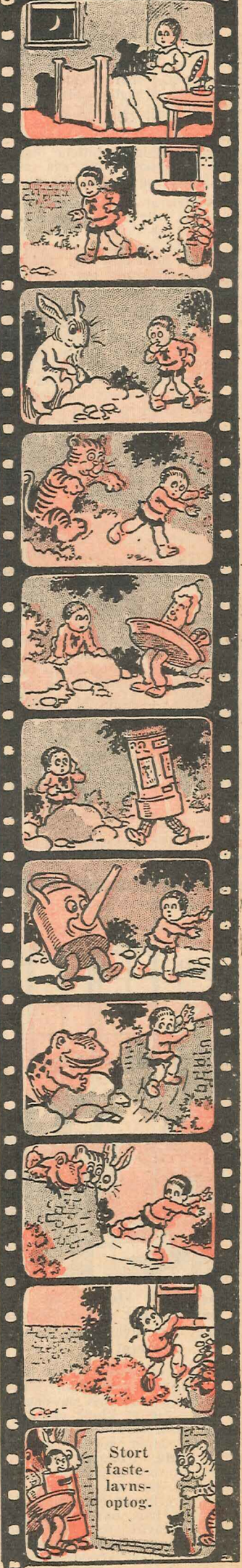
De fire filmstrimler som slaar paa denne siden klippes ut med en saa bred kant av hvitt papir i hver ende av alle fire film at man kan faa tak i dem med fingrene. Og naar man skal gi en forestilling stikker man en av filmene nedenfra ind gjennem ridsene i scenen som det sees paa billedet ovenfor. I passende tempo trækker

man deretter filmstrimlen op saa at efterhaanden hvert av de elleve billeder hvorav filmen bestaar blir præsenteret

for tilskuerne. Forestillingen vil der ved komme til at forme sig som dette billed viser. Naar forestillingen er forbi og alle fire films har passert det hvite lerret, kan hele kinematografen klappes sammen og lukkes igjen som en bok, slik som det sees paa billedet ovenfor som viser filmene stikkende litt op av „lommen“ som blev omtalt ovenfor.

„Fetegrisen paa eventyr“ eller „Den forsvundne og atter hjemkomne gris“.

„Fødselsdagskaken som ved et puds av skjæbnen kom i en gal mave“.

„En lækker gaas“ eller „Hvid en blæsebælg kan utrette“.

„Da Hansemand møtte karnevals-gjestene som var paa hjemveien“.

Paa denne side og side 32 findes materiale og anvisning til at lage et interessant litet lommeteater hvorpaa der kan spilles smaa films. Fire slike films er gjengitt her.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, guitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRKÖPING 1.

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv evt. Katalog og Prislister.

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34,
Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben,
Prismeglas, Prislister 50 Øre.
Benekendorff, Berlin-Friedenau.

HANDLENDE, AGENTER
anbefales vort lager av indrammede billeder som finder kjøpere inden alle samfundsklasser og sælges til priser langt under de vanlige for tiden. Gunstigste betingelser; ingen risiko. Forøvrig stort lager av billige og gode bøger, gratulationskort, urammede billeder, brevmapper m. m. Kataloger og prislister gratis.

Olsens Bekhandel (Aksel Olsen),
Kristiania. Toldbodgt. 30. Grundl. 1882.

Urmakere Fournitur og verk-tøj for urmakere. Billigst og bedst! Skriv efter katalog!

Aktieselskabet „JUDITH“
Christiania St. H. 3.

Kjøp
„Allers Familie-Journal“.

ERNEMANN
Objektiver, Kinoer, Plader, KAMERAS og Projektions-apparater
er de bedste. Prislister og Konkurrencebetingelser gratis.
Foto-Kino-Fabrik. **ERNEMANN-WERKE A-G. DRESDEN 269.** Optisk Anstalt.

Et ekte gulduhr
er noget enhver ønsker sig, dog maa man betale 200 kr. og derover for et saadant. Hos os faar De for

13 kr. 35 øre

vort bekjendte „Guldin“ uhr, som er overordentlig holdbart og lik et ekte gulduhr til 200 kr. i utseende. Uhret er forsynet med en elegant graveret springkapsel foran talskiven og to bakkapsler, altsaa ialt 3 svære kapsler. Det er desuten prisbelønnet og har et enestaaende godt og holdbart schweitzerverk, hvorfor vi paa dette uhr gir vor allerlængste garanti for god og sikker gang nemlig i hele 5 — fem — aar. Hvert uhr blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig efterset og regulert. Uhret sendes pr. efterkrav plus porto; 2 uhr sendes porto frit. **Saa fremt De ikke er fuldt ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.** Vort forraad er yderst begrænset, og da der er utstedt import-derfor bestilling **endnu idag,** saa fremt De vil sikre Dem uhret.

VAREMAGASINET A/s, Kristiania G.

Køb i Tide!
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 „ „ „ 3.—
150 „ „ „ 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 „ „ 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Tegn abonnement paa
„Allers Familie-Journal“.
Nordens største og beste ukeblad.

35 øre pr. numer.
4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Reumatisme
og
Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektrisitet, saaledes som „Ajax“-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjort vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: „Batteriet har været til min fulde tilfredshed. Jeg har anvendt det mot nervesvaghed og er nu fri for sykdommen.“

Helene Persson, Tvärlandsmölle, Sörflärke, skriver: „J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.“

Lignende og endnu bedre resultater bragte „Ajax“ i tusindvis i aarenes løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utforlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

lægge og som forstaar at holde orden med sine saker.

Hvis de unge piker lærte at stole mer paa sig selv vilde der findes færre unge uehjelpssomme fruer, flere unge praktiske mødre, for den voksne kvinde blir som barnet opdrages

— som vi tilgiye vore skyldnere.

Hvad er lettest: at tilgi eller at be om tilgivelse? Ubetingsat at tilgi! Og dog falder det mange saa vanskelig, og sely om de gjør det falder det dem vanskelig at finde den rette form. At tilgi og tilgi er to ting, nei, det er igrundern mange, for der findes saamange forskjellige maater at tilgi paa foruten den ene sande, den som strækker haanden bedende inøte og skjænker den forsonende gave, tilgivelsen, av et kjærlig herte og med et venlig smil.

Mange menesker mener at ha gjort sin pligt naar de med et litet stivt nik tar imot den ydmyge henvendelse, andre utbrer sig i en længere ordstrøm om deres gode sindelag som tillater dem at se bort fra den begaaede brøde og utslette den med en naadig tilgivelse, og andre lar læbene uttale de tilgivende ord — men slik at man føler at hjertet ikke har noget med dem at gjøre.

Men nogen av dem selv har været i den stilling at maatte be om tilgivelse? Hadde de det saa visste de, at det at be om tilgivelse er langt, langt vanskeligere end at gi den.

Man kan bedømme et menneske efter den maate hvorpaa han til-

gir. Bjør ikke din tilgivelse til en ydmygelse, kom den bedende saa meget imøte som du selv vilde ønske at han i motsat tilfælde vilde komme dig imøte. Det er vanskelig for en underordnet at be om tilgivelse, men det er undertiden endda vanskeligere for en overordnet at gjøre det. Bestræbelsen for at gjøre uretten god igjen maa her, hvis man ser det gjøres av ærlig vilje, træde i ordenes sted.

Et forstaaende, deltagende blik hjælper ofte ut over det pinlige øieblik. Den som har retten til at tilgi er i øieblikket den mægtige, held den som ikke overvurderer sig selv i denne magt, men bruker den med ydmyghet. Tilgivelsen bør være som naaden: en himmelgave.

Hjemmet.

Knækkebrød.

1 kg. sigtet rugmel æltes med 1/2 liter sot melk, et egg og 1/4 kg. smør eller margarin kjøvles ut saa tyndt som mulig, skjæres med kakesporen i avlange firkantede stykker og prikkes godt med en gaffel, hvorefter de stekes lysebrune i en god varm ovn.

At rense sølvtøj.

Paa denne aarstid holder man gjerne et selskap i de fleste familier og da hentes vore skatter av sølvtøj som ellers staaer gjemt i skapet frem; vi vil da ofte finde at det er sterkt anløpet. Det kan være meget vanskelig at gjengi sin oprindelige glans hvis man pudser paa almindelig maate; derimot faar man gjerne et utmerket resultat naar man renser det slik: Av ammoniak og kridt rører man en grøtliggende masse sammen, som man, efter den form og for-siring sølvtøiet har smører paa med en liten borste eller klut. Man lar

grøten bli sittende en liten stund hvorpaa man gnir dem over med en lørretsklut og polerer efterpaa med pudsekind.

Vær husholderisk med dine kræfter.

De store fordringer som det daglige liv nuomstunder stiller til et arbeidsomt menneske gjør det til en pligt for ham eller hende at være saa husholderisk med sine kræfter som vel mulig.

Hertil gis der et middel som vist er mindre kjendt, men som er yderst virksomt.

Man skal fire ganger om dagen i ti minutter — ikke længer — lægge sig utstrakt paa en seng, divan eller chaiselong og lukke øinene, men ikke sove. Denne korte tid er fuldstændig tilstrækkelig til at gi hjertemusklene anledning til at hvile og styrke sig. Hjertet er det organ som hardest trenger til hvile, det arbeider jo uavbrutt fra fødselsøieblikket til vi dør. Man vil forstaa at det er godt for menneskets konstitution at hjerter i disse smaa pauser har saa litet arbeide som mulig, idet hele legemet ligger ubevægelig saalenge. Man skal ogsaa lukke øinene saalenge, da synsorganets ydeevne sliger betydelig naar lysindvirkningen fra tid til anden utelukkes. Dagslysets eller det kunstige lys' uavbrutte indvirkning virker trøttende og slike smaa pauser virker styrkende og forfriskende paa øinene.

Man vil forbauses over hvor meget dette simple raad, naar det følges systematisk, bidrar til at skaane kræfterne og fornye og styrke arbeidsevnen.

Overtrukne klædesophængere.

Til lette, elegante kjoler og fine bluser er de almindelige træophængere ofte ru og ujevne i kanten, ikke særlig fordelagtige. Men man kan gjøre de tarveligste ophængere tjenlige til bruk for de fineste toiletter ved at forsyn dem med et overtræk av stof. Hertil anvender man tynd silke eller et andet let stof og fremstillingen av et slikt betræk er særdeles enkel. Man klipper to stofstriper, helt av

løn lat paa skraa, to ganger saa lange og to ganger saa brede som ophængerens, syr dem sammen ved længdekantene og rynker dem med et litet hode; det er en selvfølge at man først kan utføre endel av syingen naar ophængerens er stukket ind i betrækket. Ved endene rynkes stoffet og utstyres paa hver side med en liten sløife. Om den opstaaende krok sættes en tyk pip (en rusj), for at kjolen ikke skal komme i berøring med kroken. Det letteste er at sy trækket i to halvdelar som man, naar man fra hver side har trukket dem ind paa ophængerens, forbinder i midten ved saa usynlige sting som mulig.

Nye pennesplitter

skriver undertiden daarlig; men ujevnheter kan undgaaes hvis man et par ganger slikker pennen ned i en raa pote.

Penner som er rustne eller hvor blækket er tørt ind kan ogsaa renses og bli brukbare igjen naar man anvender dette middel.

Hvorledes man skjærer op en bløt kake.

Naar man skal skjære op en bløt kake ved bordet skal man helst bruke en kniv som har været dypet i vand, iser hvis kaken er dækket av krem. Man dypper kniven for hvert nyt snit og man vil da se at stykkene slipper kniven langt lettere end ellers, likesom stykkenes flate faar et jevnere og glattere utseende, hvilket jo ogsaa tar sig penere ut. Ved siden av kaketallet stiller man derfor et høil glas fylt med vand, som man for hver gang kan dippe kniven ned i.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 7.

Pris..... kr..... øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

Du snakker om fin puss, du—VIM igjen

Rensar VIM & Pusser

A/S Brødrene Lever, Kristiania.

ETABLERET 1752. Naar De tager en pille, tag saa en

Brandreth's Pille

Ren vegetabilsk, altid virksom.

Brandreth's piller rensar blodet, maven og indvoldene og styrker fordøielsen. De ansører leveren, fjerner daarlig galde og fordærvede avsondringer. De styrker, regulerer og rensar hele systemet.

forstoppelse, svimmelhet, søvnløshet, belagt tunge, daarlig aande, hovedpine, mavesmerter, slet og mangelfuld fordøielse, leversyge, gulstøt og enhver anden upasselighet kommer fra urent blod.

Sølges paa alle apoteker.

Alcock Manufacturing Co., Birkenhead, England.

ETABLERET 1847.

ALLCOCK'S PLASTRE

Hvorsomhelst der er smerter bør et plaster anbringes.

Avertér i „Nordisk Mønster-Tidende“

Selskaps- og promenadekjole for 19 kr. 90 øre

med broderitegning, portofrit tilsendt. Vi tilbyder Dem avpasset stof av fineste svært silkepoplin med snitmønster afridsset paa selve stoffet, og smuk broderitegning paategnet. Enhver kan paa ca. 1/2 dag lave kjolen færdig, som tegningen, og sparer saaledes ca. 50 kr. Meget nem at sy og brodere. Den færdige kjole er overordentlig elegant. Stoffet er meget fint med silkelignende utseende, og kan leveres i farverne: **Smuk mellemblaa, sort, fin graa og mørkeblaa. Kun kr. 1990**, portofrit pr. efterkrav.

Utlifredsstillende kan sendes tilbage.

Opgiv nr. De bruker Farve (Erstatningsfarve, hvis den ønskede er utsolgt).

KONFEKTIONS-ATELIER,

Gl. Kongevej 70,
København V. (Danmark).

Musikinstrumenter

kjøp av disse er en tillidssak

MINE INSTRUMENTER
TILFREDSSTILLER DE HØIESTE FORDRINGER

Joh. Heinr. Zimmermann

Leipzig, Querstr. 26-28

KATALOG MOT INDSENDELSE AF 50 ØRE.

PINGVIN LÆDEROLJE

holder brunt og sort skotøi mygt.

„EL AZHAR“ Preparaterne ere paalidelige og enestaaende i Virkning.

Filipenser, hudorme og alle andre misprydelse fjernes med ansigtsbadevand „1917“. Er ogsaa fortrinlig mot ansigtsrødme og blodaaer. Huden blir blendende hvid, kr. 3,50. — Rynker fjernes med „Crème de Paraffine“. Forbavsende virkning. Prøvekr. kr. 3,50, stor kr. 7,00. Gyldenblond haar faas av „Guldine“, kr. 3,75. Næseformer, ny model 25, overtræffer alt. Retter alle formfeil, saafremt de ligger i den bevægelige del av næsen. Kan indstilles saa den passer til enhver næse. Anbef. av Dr. v. Eck. Kr. 12,50 og 18,00. „Ama“ for generende haarvekst kr. 3,00. „Amon“, vor berømte russiske fregnecrème kr. 3,50. Theseus Creme for ondartede filipenser kr. 3,50. Preparaterne sendes mot efterkrav + porto. Frimerker mottages ikke.

for Svinget 23, nu
„El Azhar“ Kosmetiks Klinik, Tordenskjoldsgade 181.
Etableret 1914. Københav.

PHOSPHOR-ENERGON PILLER

ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghed, Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SELGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM

Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Bluse av 2 slags stof.

En meget enkel bluse av mønstret stof — silke eller uldstof — med besætning av ensfarvet stof i mønstret bundfarve. Dette sættes som brede striper nedentil, paa armene og halsutringningen. Herav syes ogsaa det smale belte som holder vidden sammen.

Der medgaar 1,75 cm. stof av 110 cm. bredde. Mønsteret bestaar, som billedet viser, av 2 deler.

Fig. 1. Den halve bluse.
Fig. 2. Den halve belægning til halsen.

Ved tilklipningen lægges Mønsteret langsmed stoffet. Midten av begge mønstrene langsmed stoffets bredt.

Bestillingsseddel paa Sykurv nr. 7. Pris 15 øre.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: Domkirken i Milano.

Keitet og klodset.

„La heller være, du gjør det saa klodset, jeg vil heller gjøre det selv,“ sier desværre saamange mødre til sine unge døtre naar det gjælder et eller andet litet haandarbeide, en reparation, eller lignende. Og hvis de halvvoxsne døtre vil hjelpe moren med at dække bordet eller by om naar der er fremmede, lyder det ofte: „Nei tak, barnet mit, du er saa klodset og kunde slaa istykker de fine koppene. La mig heller gjøre det selv.“ — Men moren begaar her en stor uret, fordi hun i virkeligheten mangler taalmodighet til at oplære og utdanne sine døtre, og mange unge piker tror om sig selv efter en slik uttalelse av moren at de er for „keitet og klodset“ til praktisk arbeide, hvilket kan bli dem til ubodelig skade senere i livet.

Det klokeste en praktisk mor kan gjøre, er ikke at hjelpe til med de arbeider de unge døtre paatar sig, især hvis hun vet at det er dem mulig at utføre det, naar de bare gjør sig umake og

har den fornødne tid til det. Selv om en rift i en kjole ikke er blit stoppet helt feilfrit, som den vilde være blit under morens øvede fingre, maa hun heller la den være slik som datteren har gjort den; næste gang hun skal sy noget lignende blir det nok bedre, og efter endda nogen forsøk vil resultatet bli udmerket. Øvelse gjør mester, og ogsaa moren har engang været elev.

Der maa gis barnet og den unge pike leilighet til at prøve sig frem, kun derved vækker man de slumrende evner. Selv om moren hjelper i den bedste hensigt vilde hun dog gjøre datteren en større tjeneste ved engang imellem at la være at hjelpe hende. De unge døtre maa lære at arbeide selvstændig under morens overopsyn og det er en lykke for dem at de lærer mens de er unge, for senere blir livet en haardere læremester. Den som tidlig lærer at overvinde smaa vanskeligheter vil senere ikke skræmmes tilbake av de større. Heldig er den lille pike som tidlig har lært at tænke og over-

Modeberetning.

Moden ynder stadig den slanke silhouet, men uten overdrivelse, og da overkjolen og de lange jakkeskjort er videre og mer folderike end før, likesom de praktiske, korte skjorter paa ingen maate maa være kortere end skjønheten og den gode smak har ret til at fordre, kan damene i vinter bære en moderne dragt som alle henseender er klædelig, malerisk og chic.

Kaaper og vinterspaserdragter har forandret sig endel fra de foregaaende sæsoner. Jakkerne er længere gjerne uten belte og mer tætsluttende om livet end før. De er gjennemgaaende glatte for og bak og overskaaret i sidene med let rynket, indsat skjort eller med plisselagte sidestykker, hvor smale beltedeler dækker sammenføiningen.

Ved siden av mormale ærmehuller med glatte, indsatte armer brukes saavel kimono- som raglanærmer. I kaaper anvendes desuten indsatte, vide armer og meget vide ærmehuller, hvorved der er den store fordel, at kjolen eller blusen ikke krølles eller klemmes av dem.

Kravene brukes knappet helt op eller aapne ofte, og blir endene paa høit tilknappede kraver slånget i kryds. Ved siden av disse forskjellige kravefaconer er der stadig sjalskraver og andre, som ikke er til at knappe igjen, og som regnes for at være særlig stilfulde.

For kjolenes vedkommende er der i vinter tre faconer som rivaliserer. For det første kittelkjolen, men rigtignok med et meget forandret utseende, for det andet kjolen med langt liv, som er saa klædelig for ungdommelig slanke figurer og for det tredje, til trost for de mindre slanke Evadotre, kjoler med normalt lange liv og skjorter med indsatte plissédeler. Floiel brukes meget til eftermiddagskjoler og utsyres med knapper og allslags kulørt uld- og silke- samt metalbroderi. Det er ogsaa en av vintermodens gode ideer at sætte sammen floiel med rutet stof (uld eller silke). Rutet uldstof tar sig saaledes nydelig ut til et plisséskjort, og naar det sammensettes smagfuldt med floiel, kan der opnaas en ypperlig virkning. Til bal- og selskapskjoler begynder man at ynde pufærmer av meget luftig, bløtt stof mens der til eftermiddags- og aftenkjoler baade brukes korte, albu- og helt lange, trange armer, de sidste især i forbindelse med høi halslinning. For det kan jo ikke skjules, at den høie halslinning har forstaat at skaffe sig indpas, og den som derfor i vinter vil være rigtig moderne, maa bite i det sure eple, si den bekvemme halslrie facon farvel og iføre sig en kjole med lange, trange armer og rigtig høi halslinning.

Haandbroderier og stikninger er stadig de mest yndede besætninger til kjoler og yttertøi. Det er vist de færreste damer bekjendt, hvorledes man utfører de moderne, saakaldte „perlestikninger“. Man syr dem med symaskin paa vrangen av stoffet med meget grov undertraad og fin overtraad, og stingene kommer derved til at ligge som perler paa retten og danner en pen og meget billig pynt.

Bill. 1. Ulster i kimonofacon av negerbrunt, tykt, loddent uldstof med lila fløielskanter. Ved læg i sidene og store paasatte lommer opnaar man den moderne facon, som er vid over hoftene. Ærmene er vide og har flaggermuslægen; deres vidde begynder allerede ved beltet og er karakteristisk for moden. Paa vor klædelige model holder det tilspidsede og paaknappede belte kaapens vidde sammen — se ogsaa bill. 1 a. De dækker tillige sammenføiningen av lommeklaffene. Disse har likesom beltedelene forstøt av lila floiel. Beltedelene ledes gjennem en med floiel overtrukken snåre og knappes paa lommene. De her utførte tværstnit har ogsaa lila kanter. Lignende utstyr har knaphullene ved de med mellemlag og indrebekledning forsynte kanter. Her anbringes store hornknapper til lukning. Lignende lukning har kraven, som efter bill. 1 b ogsaa kan bæres aapen. Det lila taffor naar til livet.

Materiale til størrelse 48: Ca. 3 1/2 m. stof av 130 cm.s bredde, 1/5 m. floiel av 50 cm.s bredde, 2 1/2 m. silkefor av 50 cm.s bredde, knapper.
Tilklippede snitmønstre 35 ore; lev. i st. 45.)

Bill. 2. Moderne kimonekjole. Paa bill. 2 sees en nydelig, mørk modelkjole med vintermodens nye kjendtegn: den høie halslinning, den vide kimonobluse med sterkt poset ryg og det brede, rundskaarne belte, som gaar litt ned over hoftene, samt det rette skjort som baade foran og bak er forsynet med forklærlignende tunikadeler, der presses i fine, utstaaende plisselæg. Skjørtet rynkes let i sidene, og lukningen skjules av den forreste plissédel. Man syr det 1 2/3 m. vide skjortet ind i beltet, sammen med plissédelene og lar dette holde blusens folder sammen. Blusen forsynes ovenfor med et rundt bærestykke, som fortsættes som en vestedel ned til beltet, og den lukkes foran paa venstre side likesom beltet og halslinningen med smaa stofkuleknapper og snoreløkker. Man maa derfor sy paa en 6 cm. bred underfald. Et nydelig broderi, sydd med guldgul silke og sort chenille, pynter bærestykket vest, linning og armer; de sidste besættes desuten med kuleknapper, som anbringes paa et læg, som holder ærmene albuvidde sammen (se 2 a),

Kjolen syes paa et ærmeløst tyllfor, som avstives med et figurbaand, paa dette fæstes beltet hist og her med lette sting for at gi blusen dens let posede fald.

Der brukes til størrelse 48: Ca. 5 1/4 m. stof av 100 cm.s bredde.

(Tilklippede snitmønstre 35 ore; lev. i st. 45 og 48.)

Bill. 3. Kjole med smale plisséer og belte i anden farve. Man syr denne nydelige kjole av kirsebærrodt Crêpe de Chine eller Eolienne og utstyrer den med 5 cm. brede plisséer av samme stof. Paa en meget original maate anbringes plisséerne opstaaende paa skjortet og ærmene og nedentil, hvor de syes paa, forsynes de med snoreindlæg. Naar man klipper dem, beregner man den dobbelte vidde av den del, som skal besættes. Bluslivet, som har korte kimonoærmer og lange, rynkede, indsatte armer, lukkes foran med knapper og knaphuller og besættes med en plissé, som gaar rundt om kraven og ned langs høire, forreste rand. Blusen syes til et avstivet beltebaand og forbindes derpaa med det 1 1/2 m. vide, rynkede skjort hvortil den paa venstre side forbindes med trykknapper, da underdelen lukkes midt bak (se ogsaa 3 a). Sammensyningen skjules med et gammellbaat, foldet silkebaandsbelte. Det ærmeløse tyll-livfor syes fast med halsutringning og ærmehul.

Der brukes til størrelse 48: 4 1/2 m. stof av 110 cm.s bredde 85 cm. silkebaand av 15 cm.s bredde.

(Tilkipte snitmønstre 35 ore lev. i st. 45 og 48.)

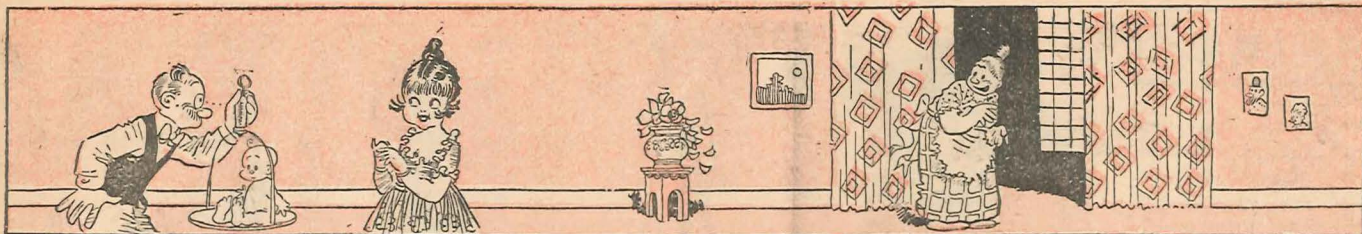
Bill. 4. Bluseliv av sort taft med skotskrutet besætning til konserter, teater og lignende.

Sammensat med et rynket, sort taftskjort danner den en nydelig teater- og selskapskjole. Bluslivet forarbeides av sort taft og utstyres med en meget klædelig, bak let opstaaende krave av skotskrutet silke samt med arme- og skjortplisséer av samme stof. Disse plisséer danner en nydelig avslutning av de korte kimonoærmer og av bluselivet, som puffes let foldet, sammen om livet og rynkes foran, hvor det lukkes med trykknapper. Med lette sting heftes ytterstoffet fast paa forret, som gjøres litt kortere end ytterstoffet (se ogsaa bill. 4 a).

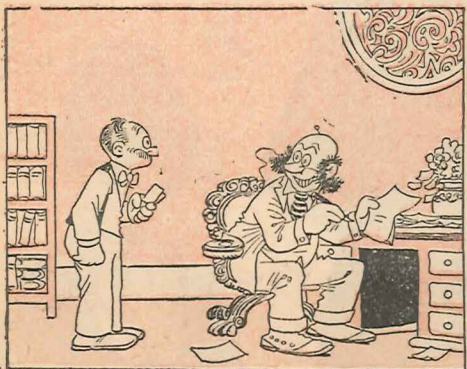
Der brukes til blusen i størrelse 48: Ca. 1.10 m. taft av 75 cm.s bredde, 1.20 m. rutet silke av 60 cm.s-bredde.

(Tilklippede snitmønstre 35 ore; lev. i st. 45 og 48.)

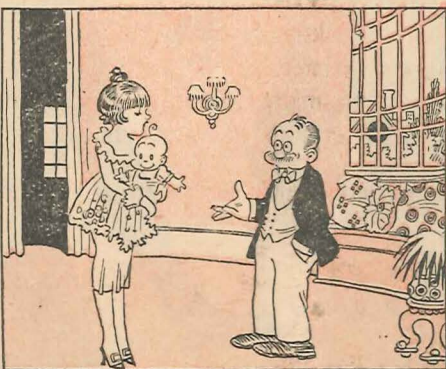

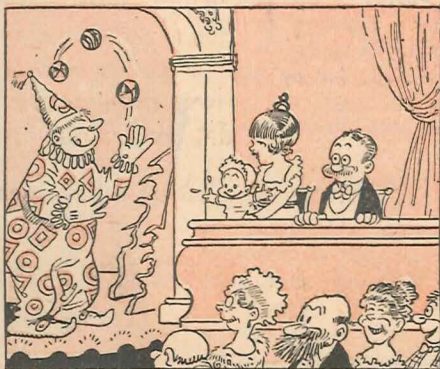
En fortvilet far eller da Julius blev grebet i usandhet.

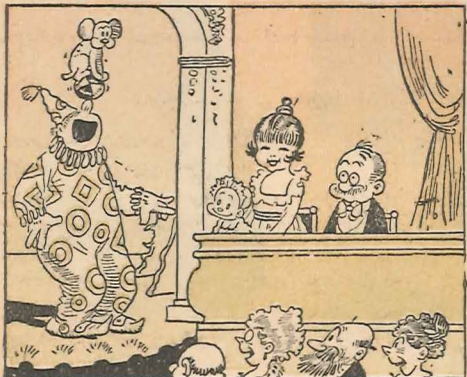
1. Chefen: „Jeg hører at familien hjemme hos Dem er blit forøket med en arving. Tillykke! Og her er etpar billetter til cirkus. Deres hustru og De kunde kanske trænge til en liten adspredelse!“ Julius: „Tusen tak! Det skal være os en stor fornøielse!“

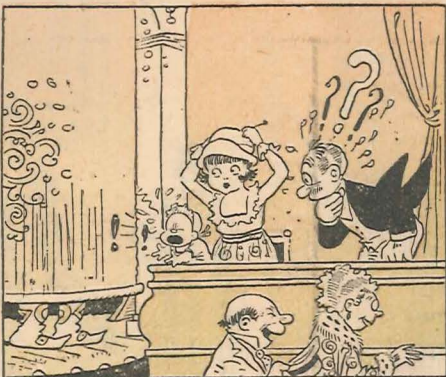
2. Fru Julius: „Om jeg vil gaa paa cirkus, spur du? Forfærdelig gjerne, men vi kommer til at ta lille-Julius med, for barnetr kenen har friaften.“ Julius: „Hm, ja, saa faar vi ta ham med! Der er nok et eller andet som vil more ham.“

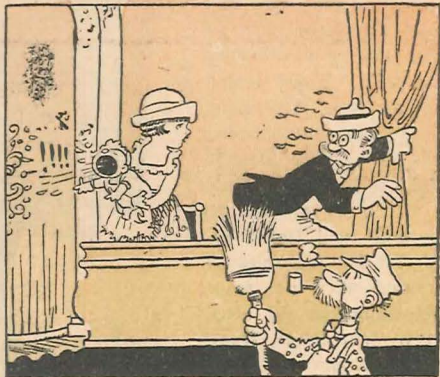
3. Lille-Julius: „Di-di! Du-du! Dada!“ Fru Julius: „Hører du hvor lille-Julius morer sig? Det var sandelig godt at vi tok ham med hit.“ Julius: „Ja, jeg kunde tænke mig at gutten hadde moro av at se klovnner og denslags. Han ligner mig i det!“

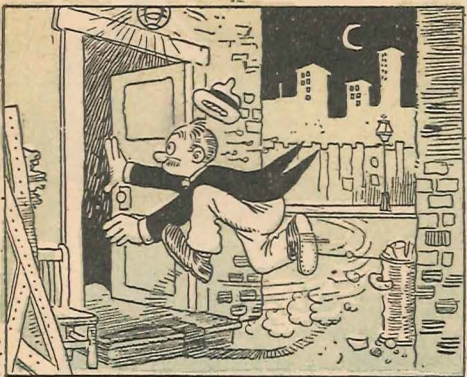
4. Lille-Julius: „Di-di! Du-du! Dada!“ Fru Julius: „Det er sidste nummer de gir nu og lille-Julius ser ut til at være oplagt til at se mer. Hvad skal vi gjøre?“ Julius: „Foreløbig er der vist ikke andet at gjøre end at se at faa tøet paa. Hvor er hatten din?“

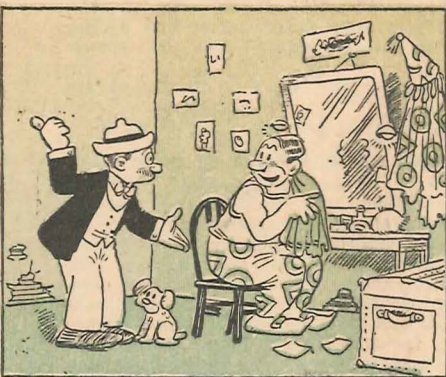
5. Julius: „Saa! Nu er det slut!“ Lille-Julius: „Hu-hu! Hy-hy!“ Fru Julius: „H r hvor gutten hyler! Stakkars barn! Kan vi ikke faa dem til at gi en ekstraforestilling?“ Julius: „Ekstra — hvad for noget? Ekstraforestilling?“

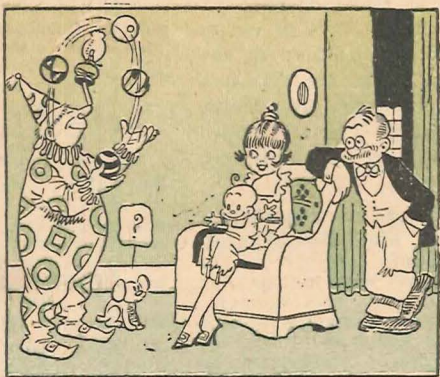
6. Fru Julius: „Ja, vi kan jo ikke forsvare som kjærlige forældre at vor lille-Julius skal graate sig en sygdom paa halsen. H r bare hvor hjerteskj rende han skriker!“ Julius: „Nei, han maa reddes! Nu l per jeg!“ Rengj ringsmanden: „Nu skal vi lukke!“

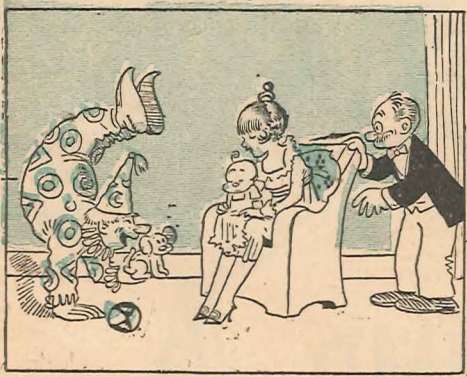
7. Julius (farer avsted som et lyn): „Gutten maa reddes. Selvfølgelig maa han reddes. Og jeg skal nok sørge for at han blir reddet! Det kan du være rolig for, kj re lille Juliussen min! Naa, her er det klovnner bor. Bare han nu er kommet hjem!“

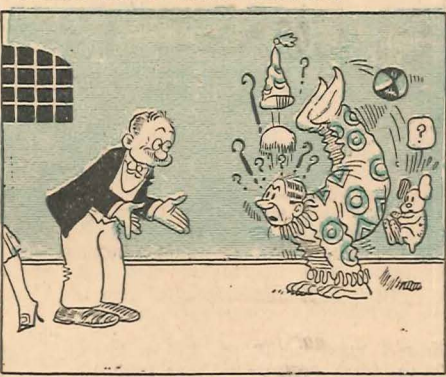
8. Klovnner (som holder paa at tørke sminken av): „Hvat behager? Er Dem also artistagent?“ Julius: „Ja, jeg representerer verdens største forlystelses-etablissement, som betaler verdens høieste gager! Men De maa vise mig Deres kunster f r vi slutter kontrakt!“

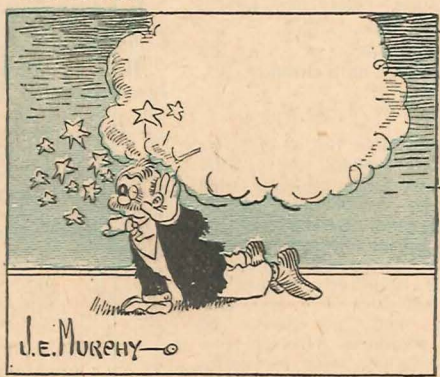
9. Klovnner (hjemme i stuen hos Julius): „Ja, hier ser De først en lille kunstst k.“ Lille-Julius: „Di-di! Du-du! Dada!“ Julius: „Bravo! Det er storartet! Det er mer end jeg kan gjøre. Men —  h: er der andre numre De ønsker at vise?“

10. „Jawohl! Hier er en nummer som jai  ptraadt med for der Keiser av Kinesien!“ Fru Julius: „Kan du ikke si til manden at han ikke maa st ie slik. Nu sover lille-Julius!“ Julius: „Gaa ind og l g ham i sengen, Inga!“

11. Klovnner: „Und hier er en gros-agtig nummer som jai —   . . . Hvat behager?“ Julius: „Jeg sier: Det kan være nok! De kan holde op! Gutten er faldt is vn, og det var bare det vi ønsket — det med engagementet var bare —   — en liten uskyldig n ddl gn!“

12. Julius (med iturevne kløer og ferslaat over hele kroppen): „Hvor sterk han var, den klovnner! Og slik som han skrek! Trommehindene mine er næsten ødelagt. Men hvad var det han sa . . .? Være til nar! Ja, men er det kanskje ikke hans bestilling at være til nar?“

Smaapluk.

„Her hviler min ven Sandstrom. Han skj nkel alt hvad han eide til Vaisenhuset!“
„P rormegert etterlot han sig da?“
„Fem gutter og en pike!“

Mellem veninder.

„Blev du ikke sint paa ham da han kysset dig?“
„Jo, frygtelig — hver eneste gang!“

Damen: „Nei, vet De hvad, for kostet ballonnene 50  re og nu skal De ha en krone for dem?“
Ballonmanden: „Ja, de stiger og stiger!“

Jazz-musik.

Orkesterdirigenten: „Jeg s ker en mand til mit orkester.“

Ans keren: „Ja, men jeg har ingen forstand paa musik.“

Dirigenten: „Det skal De ikke bry Dem om! Alt hvad De har at gjøre er at kime med klokken, skrangle med nogen lok og tute paa et automobilhorn!“

Ans keren: „Men sæt at jeg faller feil ind.“

Dirigenten: „Det er jo netop det De skal, kj re Dem!“

Handelsreisende (paa et hotel paa landsbyden): „Jeg satte stovlene mine her utenfor igaar aftes, og ikke en har rørt dem med en finger!“

Vertinden (stolt): „Ne-i-i! Om saa herren hadde lagt pengungen sin med hundre kroner derute var det ingen som vilde ha rørt den. Det tør jeg indestaa for. Vi er  rlige folk her!“

Ung skuespiller: „Jeg hørte der utbr t bånd i teatret igaar da De spille. Blev der panik?“

 ldre kollega: „Det burde ha blit (melankolsk) men der var ikke tilskuere nok.“

J.E. MURPHY

BENYTT DEM

av de fordeler som **undervisning pr. korrespondence** byr Dem. Læs denne annonce nøie igjennem og skriv saa i Deres egen interesse efter vor plan.

Fagkundskaper er nemlig en uomtvistelig nødvendighet for enhver som vil frem i livet. Enten man er forretningsmand, offentlig funktionær, haandverker, tekniker eller jordbruker — det gjør ingen forskjøl. Den som har de bedste kundskaper i sit fag, vil *altid naa længst*.

Norsk Korrespondenceskole kan gjennom den overalt i verden anerkjendte og skattede metode

undervisning pr. korrespondence

gi Dem den **bedste, billigste og mest praktiske** undervisning i de fag De trenger

Undervisning pr. korrespondence foregaar i Deres hjem i Deres fritid og er derfor den ideelle undervisning, som passer for **alle**, uanset alder eller livsstilling.

Vi har nu undervist ca. **28,000 elever**, som alle har været meget tilfreds med undervisningen. En lang række elever har ogsaa faaet gode poster og forøvrig kommet sig godt frem paa grundlag av vor undervisning.

Fru **Staakkan**, indehaver av N. A. H. Staakkans trælastforretning i Porsgrund, skriver i „Bratsberg-Demokraten“ 1. oktober 1919 bl. a.:

— — — Jeg behøver ikke her at gi nogen nærmere redegjørelse for skolens plan og arbeidsmaate. De som har interesse derav, kan selv skrive efter skolens plan. *Jeg ønsker kun at faa sagt som min personlige erfaring, at skolen for mænd og kvinder, som vil noget, har virkelig betydning. Da jeg selv i sin tid uten spor av forutsætninger maatte overta ledelsen av en meget stor og omfattende trælastforretning, lærte jeg bokholderi her. Flere av mine kontorfolk har ogsaa med iøinefaldende utbytte gjennomgaat dens forskjellige kurser. Skolen fortjener at bli kjendt blandt ungdommen, og derfor skrives disse linjer.*

Anna Staakkan.

Porsgrund, 22. september 1919.

En elev skriver til os 11. november 1920 bl. a. følgende:

„Samtidig faar jeg uttale min største tilfredshet med undervisningen i det kursus jeg hittil har deltatt i. Alt blir forelagt klart og greit, og jeg betænker mig ikke paa at uttale, at der kan læres mer paa denne maate end ved at frekventere de bedste handelsskoler. Og paa grund av den billige pris og at undervisningen kan ske i ens fritid, er der mange fordeler tilstede. Jeg — og mange med mig — er taknemlig for at faa saadan utmerket undervisning paa denne fordelagtige maate. Jeg vil anbefale skolen paa det bedste til alle mine bekjendte.“

Ærbødigst

Elev nr. 4763, Stavanger.

Vor skole er delt i 4 avdelinger med **lektor, cand. mag. M. Gran** som cheffagleder.

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktør.

Dobbelt bokholderi.
Norsk handelskorrespondence.
Handelsregning.
Skrivning med rundskrift.
Stenografi.
Norsk I (retskrivning 1907).
Norsk II (ny retskrivning).

B. Tekniske avd.:

Leder: Ingeniør Einar Olafsen.

Praktisk regning.
Matematik.
Mekanik.
Bygningslære.
Elektricitetslære.
Maskinlære.
Maskintegning.
Konstruktions- og projektionstegning.
Fagtegnning for tømmermænd.
— - murere.
— - snekkere.
Bygningstegning.

C. Sprogavd.:

Leder: Cand. mag. A. Steen.

Engelsk sprog.
Tysk sprog.
Fransk sprog.
Norsk I (retskrivning 1907).
Norsk II (ny retskrivning).
Engelsk } handelskorrespondence.
Tysk }
Fransk }
Tysk stil.
Engelsk stil

D. Landbruksavd.:

Leder: Agronom Birger Ree.

Jordbrukslære I.
Jordbrukslære II.
Husdyrlære.
Havebrukslære.
Praktisk regning.
Norsk I, Norsk II

Fordelene ved vor undervisning er mange og store, og læser De vort prospekt og plan for 1920—21 nøie igjennem, vil De utvilsomt finde at denne undervisning er noget ogsaa for **Dem**.

Planen inneholder alle opplysninger om metoden, undervisningen, pensum, lærerkræfter etc. og sendes enhver gratis og franko paa forlangende. (*Benyt vedstaaende rekvisition eller send brevkort*).

Norsk Korrespondenceskole, KRISTIANIA.

Direktør: *Ernst G. Mortensen.*

Kontor: **Drammensveien 20.**

Postadr.: **Boks S.**

— — — Ialfald er jeg overbevist om, at den undervisning, jeg nu har faat i tilslutning til min tidligere utdannelse vil gjøre mig fuldt konkurrencedygtig ved min overgang til ny stilling.

*Elev nr. 15,107,
Premierløytnant i marinen.*

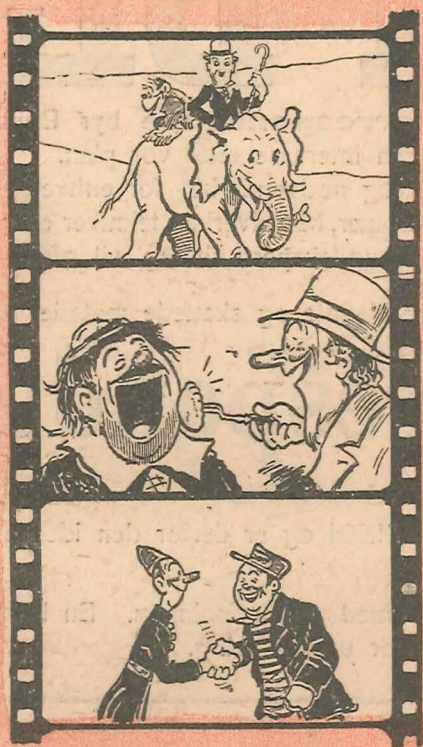
Aller 7.

Rekvisition.

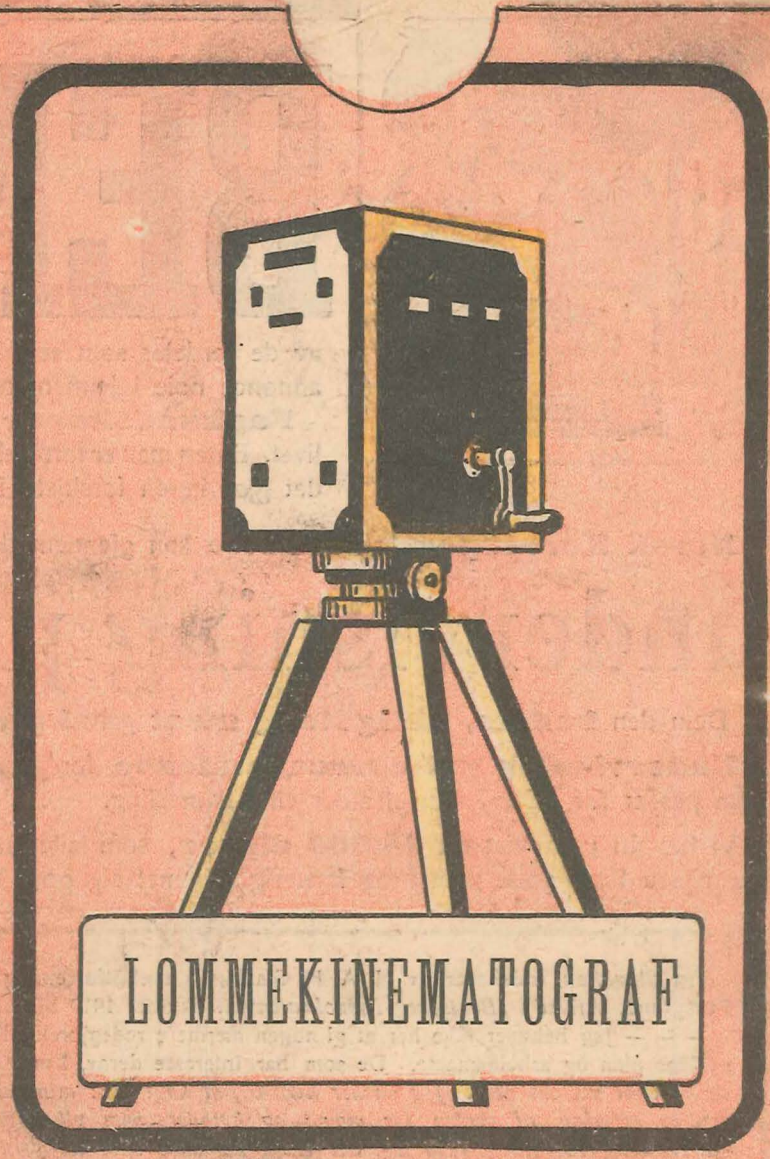
Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1920—21 (7. skoleaar) samt aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn

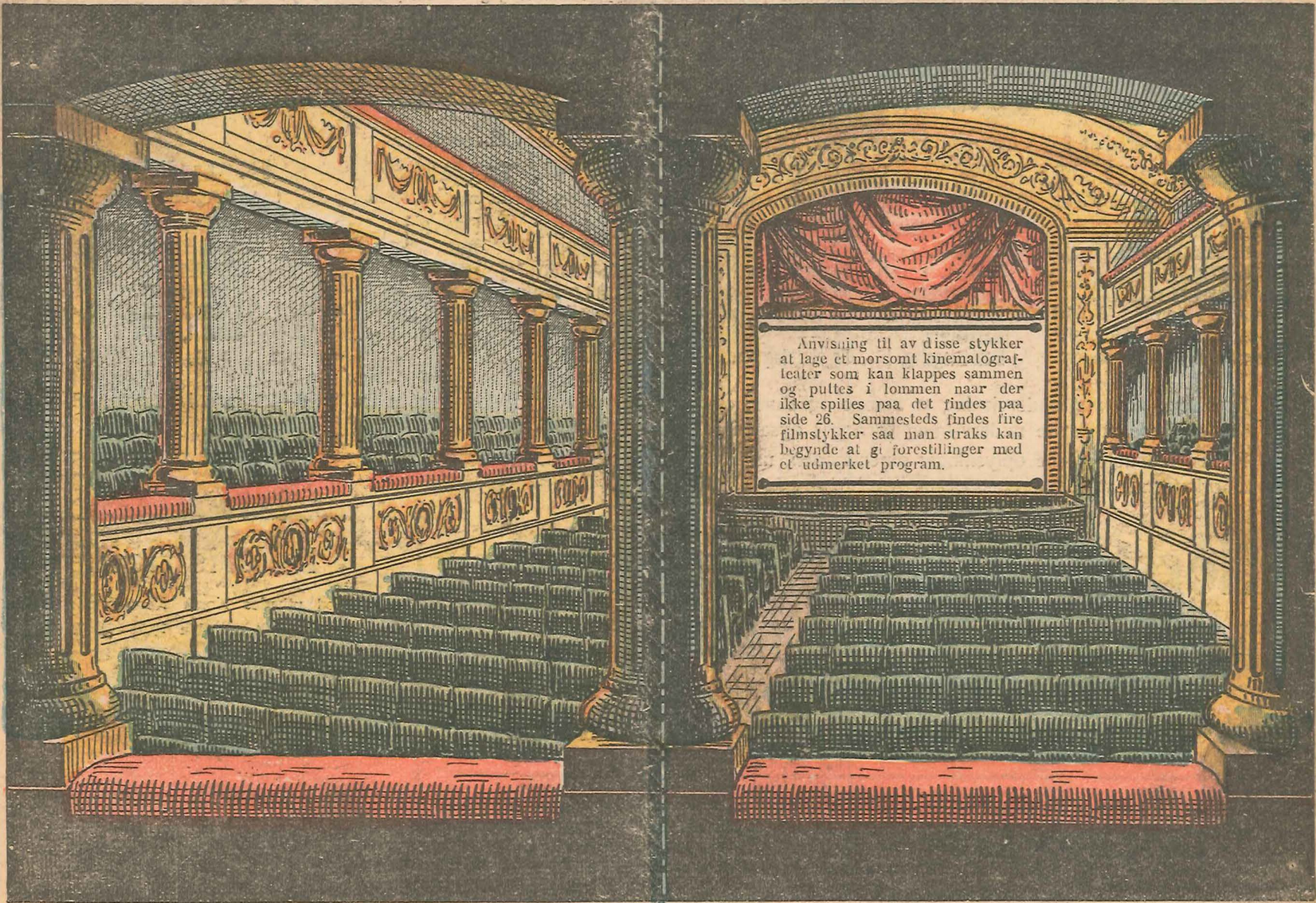
Adresse

H.C.M.

LOMMEKINEMATOGRAF

Anvisning til av disse stykker at lage et morsomt kinematograf-leater som kan klappes sammen og puttes i lommen naar der ikke spilles paa det findes paa side 26. Sammeds findes fire filmstykker saa man straks kan begynde at gi forestillinger med et udmerket program.